

ឧត្តមណ៍
បើចេចនារកាសយោលិមបរាបខ្លួនបរិញ្ញា
បរាបបាទសំពើរបានដៅក្នុងពាណិជ្ជកម្មសាធារណៈ
៥ មេនាំកម ២៤៤៧

ខែបិត្តសិទិតូយ៉ែវា	មហាសាត់
ទេរងបរាបទិន្នន័យឱ្យយីនកាល	កវារ៉ែយ
ឯកឯកឃើញបិត្តសិទិតូយ៉ែវា	ពុទិនិត្យ ស្រាយពេល
ហាកបរាបគរមេដោនីយ	រឹបផ័ណផលនាយ
ខែបិត្តសិទិតូយ៉ែវានំនំ	មិងបុលុ
ខែបិត្តសិទិតូយ៉ែវានំនំ	សុទ្ធផល
ខែបិត្តសិទិតូយ៉ែវានំនំ	និយមដោះ បរាប់
ខែបិត្តសិទិតូយ៉ែវានំនំ	ការង់កាត់កំណើនសម្យ

គោរពក្រោមក្រោមក្រោមក្រោម
ជាពរិបុទ្យដោយ ន.ស.ព. នារីកិចិត្រ
(សមីយ៍ ជាបាបេង បរាបិនី)

នើយក

• ข่าวด่วน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

วันวาน ได้เห็นถนนราชดำเนิน ถนนรอบวัง และสถานที่สำคัญ ๆ ประดับไฟสวยงามมาก

คำภาษาชาวบ้านที่เอ่ยถึงพระองค์ท่านว่า “พ่อหลวง” นั้นหมายความอย่างยิ่ง ทรงเป็นประดุจพ่อของพวกราชว่าไทยทุกคน พ่อต้องเห็นดeneioy ปกป้องคุ้มครอง ดูแลช่วยเหลือลูก ๆ อย่างไร พระองค์ทรงทำอย่างนั้น และหนักกว่าพ่อทั่ว ๆ ไปเสียอีก เรากำกับดูแลพื้นที่พระบารมีพระองค์ท่านไปนานเท่านาน เคยได้ยินท่านตรัสในทำนองว่าคนเรามาตรมีอายุยืนยาวถึง ๑๒๐ ปี เราก็ได้ใจ

ผมอ่านพบในหนังสือเล่มหนึ่ง ยืนยัน คนมีอายุยืนที่สุดในโลก มีอายุถึง ๑๒๙ ปี เป็นชาวจีนชื่อ “ลีซุงยุน” เกิด พ.ศ. ๒๔๒๐ เสียชีวิต พ.ศ. ๒๕๗๖ คร. ฯ ทราบเรื่องนี้คงดีใจมาก

วันที่เราไม่สบายใจคือวันที่รู้ข่าวว่า พระองค์ท่านเด็จไปประทับที่โรงพยาบาลศิริราช ต่างฝ่ายติดตามพระอาการ เมื่อมีการแผลงเป็นระยะ ๆ ว่าพระอาการดีขึ้น เป็นลำดับก็คลายใจ แต่ดีใจอยู่กับบ้าน เนย ๆ เมื่อฉันที่มีผู้ใหญ่บังคับโดยพุดว่า “(เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น) ให้รักษาในหลวงให้อยู่บ้านเฉย ๆ” คงจะไม่ถูก คนที่พ่อจะเดินทางไปลงนามถวายพระพรที่โรงพยาบาลศิริราชได้ ต่างก็พากันไปอย่างเนืองแน่นทุกวัน จนมีจำนวนเกินล้านคนแล้ว

วันที่พสกนิกรต่างพากันดีใจคือวันลอดยกระยะ ๒ พฤศจิกายน พระองค์พร้อมสมเด็จพระบรมราชินี และพระบรมวงศานุวงศ์ ทรงลอดพระประทีป (ลอยกระทง) ณ ท่าน้ำโรมพยาบาลศิริราชด้วยพระพักตร์สดใส เล็ดจหดพระเนตรเรือประดับไฟในเทศกาล “สีสันแห่งสายน้ำ มหาธรรมลอดกระทง” กลางลำน้ำเจ้าพระยา ซึ่งมีพสกนิกรไปเฝ้ารับเล็ດจานเนื่องແນ่น และพร้อมใจกันเปล่งเสียง “ทรงพระเจริญ” ดังกึกก้อง

การประดับไฟ การพร้อมใจกันไปลงนามถวายพระพร เป็น “อามิส-บูชา” ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นต้อง “ปฏิบัติบูชา” ถวายพระองค์ท่านด้วย โดยปฏิบัติตามพระราชดำรัสที่ทรงแนะนำนำพสกนิกรในการช่วยสังคมประเทศไทยไว้มากมายหลายเรื่อง เราปฏิบัติได้มากเท่าไร ก็เท่ากับถวายการ “ปฏิบัติบูชา” แด่พ่อหลวงของเรามากเท่านั้น ๘

เมื่อกลั้งถึงเดือนธันวาคม คนไทยทั้งในและนอกกรุงนึกถึงวันเฉลิมพระชนมพรรษา ผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดถ้าจะต้องไปทำธุระที่กรุงเทพฯ ก็อยากจะไปตอนใกล้ ๆ วันที่ ๕

ลีซุงยุน

ภาพ www.gardenmandy.com

7

บ้านป่านาดอย

การมารวมตัวของมวลมหาประชาชน...แสดงออกด้วยจิตสำนึกระแหความรับผิดชอบในการปกป้องชาติ ราชบัลลังก์ เป็นการทำหน้าที่ของปวงชนชาวไทยตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ

12

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกันเผยแพร่

“การแผลงของกัมพูชา มีส่วนพำนพิงมาถึงกระบวนการยุติธรรมของเราระนั้น ขณะนี้ กระบวนการต่างประเทศก็จะดำเนินมาตรการเพื่อให้กัมพูชา รับทราบถึงความรู้สึกของประชาชนคนไทย...”

20

แอบเปลี่ยน ในตะกร้าที่ผู้พัง

“ทุนนิยมสุดขั้วและตลาดเสรีคือความพินาศของประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ”

รู้จัก ๑๐ บริษัทข้ามชาติที่เลวที่สุด ในปี ๒๐๐๐-๒๐๐๕ (๒๕๔๓-๒๕๔๘)

หนังสือพิมพ์ “ราชคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๓๓ เดือน ธันวาคม ๒๕๕๗
เอโกลปี หุตว่า พหุชา ໂທີ ພຫຼາປີ หຸດວາ ເອໂກ ໂທີ ຈາກໜີ່ຈັບເປັນເຮົາ ລວມເຮົາເຂົາເປັນໜີ່ຈັບ

1 ນັຍັກ : ອາຄີຣພຈນໍ	ສ້າມຍິ່ງ ຈຳປາແພງ
2 ດາວໂຫຼວງ ດາວໂຫຼວງ	ຈຳລອງ ຄຽມເນື່ອງ
4 ຈາກຜູ້ອ່ານ	ບຣຣາຊີກາຣ
6 ດຸບນິດຄົດໜ່ອຍ	ບຣຣາຊີກາຣ
7 ບ້ານປ່ານາດອຍ	ຈຳລອງ
12 ເຮືອຍ່າງນີ້ຕ້ອງໜ່ວຍກັນແພຍແພວ	ຄນປລາຍໝອຍ ໄກຍໄພສຕ໌
20 ນທຄວາມພິເສຍ (ແອປເປີລເນຳ່າ)	ພິມລວັກໜີ່ ຜູ້ໂດ
25 ຂ້າພເຈົ້າຄົດອະໄຮ	ສມນະໄພທີ່ຮັກໜີ່
30 ພຸທຮຄສຕຣ໌ກາຣເນື່ອງ	ລວມພຸທຮ
32 ຄິດຄນລະໜ້ວ	ແຮງຮວມ ທ່າວທິນຟ້າ
36 ນທຄວາມພິເສຍ(ຄໍາສຣເສຣົງຜູ້ໄດ້ຮັບຮັງວ່ລຣາມອນາ) ສົລິມາ ຄຣສຸວຣອນ	ສົລິມາ ຄຣສຸວຣອນ
40 ດ້ຮຽມດາຂອງໂລກຈະໄດ້ໄມ້ໂສກສລດ	ສລມພງຍ໌ ຝັ້ງເຈົ້າຍົງຈິຕິຕ໌
42 ເຮືອສັ້ນ (ສິ່ງທີ່ແມ່ໄທ້)	ເຄລິມີສັກດີ໌ ແທນມານ
47 ກາຣຖູນ	ວິສູຕຣ
48 ຂ້ົວນີ້ມີປັບປຸງຫາ	ສມນະໄພທີ່ຮັກໜີ່
58 ຂາດກທັນຢຸດ	ລວມພຸທຮ
60 ດິນວິຫຼາຍາລຄວາມຮັກໃຫ້ແຜນດິນ	ຮະພີ ສາຄວິກ
63 ເວົ້າຄວາມຄົດ	ນາຍັນອກ ທຳນີ່ຍົບ
64 ປະສນກາຣລືໄຕ້ຮ່ວມໂສກ	ພໍາສາງ
66 ກຳປັ້ນທຸນດິນ (ໂດຍເສຍຮຽກຈົກພວເພີ່ຍ ດ້ວຍກາຣເນື່ອງໃໝ່)	ດັ່ງນັ້ນ ວິມຸຕິຕິນັນກະ
70 ຂ້ົວໄຮສາຮັພ	ລັ້ອເກຣີຢືນ
72 ຜຸ່ນຟ້າຝາກຝຶນ	ຟອດ ເທັກສູວິນທີ່
74 ຜູ້ສູງວ່າຍກັບຄວາມໜວງໃນກາຣເຂົາເລີ່ມຄອມພິວເຕອຮ່າ	ທຄພນ້ຳ ນරທັກນີ້
77 ກົດກາເນື່ອງ	ປະປອງ ເຕເກົດຕ່ຽນ
80 ປິດທ້າຍ	ພ.ຕ.ທ. ຮູ່ງໄວຈົນ໌ ເຮືອງຄຸທິ່ນ໌

ບ້ານປ່ານາດອຍ

ເຮືອຍ່າງນີ້
ຕ້ອງໜ່ວຍກັນແພຍແພວ

ແອປເປີລເນຳ່າ
ໃນຕະກົາທີ່ຜູ້ພັກ

ບຣຣາຊີກາຣພື້ນຖານ
ພ.ຕ.ທ.ຮູ່ງໄວຈົນ໌ ເຮືອງຄຸທິ່ນ໌
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

ກອງຮັບໃຫ້ບຣຣາຊີກາຣ

ສຸນຍໍ ເຄຣຮູ່ງໝູ່ສັງ
ສົມພົງຍໍ ພັ້ນຈົນິຈິຕິກໍ
ສົງການກໍ ກາກໂຫຼົກດີ
ແຊນົມີ ເລີບສຸຍໍ
ຈຳນວຍ ອືນສົງ
ນັ້ນຄໍາ ປີຍະວົງຄ່ົງເຮືອງ
ວິນຍາມ ອີເກຄະຮູ່ຈຸດ
ນັ້ນນັບ ປັບຍາວັກ

ກອງຮັບໃຫ້ສິຄຸມກຣມ

ພຸທຮພັນຮາຕີ ເທັກໄພຫຼູບ
ຄໍານານໍທີ ທ່ານີ່
ແສງຄືລົມ໌ ເຄືອນຫາຍ
ວິສູຕຣ ນາວັນຫຼຸ
ຄິບກິນ ວັກພົງຍ່ອໄສກ

ກອງຮັບໃຫ້ຮຽກາຣ

ສິຄຸນົມີ ນ້ອຍອືນຕິກໍ
ສູເລົ່ງ ສິປະເລິສູ
ຄອບວັນຍັຍ ນາວາບຸນູນິຍົນ
ຜູ້ຮັບໃຫ້ປັບປຸງມີນາ
ກິດສຸນົມີ ນ້ອຍອືນຕິກໍ

ໄທຣ. ០-២៤៣៣-៦២៤៤៥, ០-២៤៣៣-៤៥៣០

ຈັກກຳນົດ່າຍ

ກລັ້ນແກ່ນ ៦៤៤ ຂອຍນົມິນທີ ៤៥
ດ.ນວມິນທີ ຄລອງຖຸນໍ ມຶ່ງຖຸນໍ ກົມ. ១០២៤០
ໄທຣ. ០-២៤៣៣៣-៦២៤៥៥

ພິມບົດ

ນວຍັນ ທ້າຍກັບ ຈັກກຳ ໄທຣ. ០-២៤៣៣-៨៥១១

ອ້າຫາກ່າສາມາຊີກ

- ២ ປີ ២៤ ຂັບ ៥០ ນາທ
- ០ ປີ ១២ ຂັບ ២៥ ນາທ
- ສ່າງຄານລົດີ ອ້ອດຕ້ວ່າແລກເຈີນໄປປະລົງ
- ສິ່ງຈ່າຍ ນາງສາກີດສຸນົມີ ນ້ອຍອືນຕິກໍ
- ປ.ກ.ຄລອງຖຸນໍ ១០២៤៥
- ສໍານັກພົມພັກລົມແກກນ
- ៦៥៥ ច.ນວມິນທີ ៤៥ ດ.ນວມິນທີ
- ແຂວງຄລອງຖຸນໍ ເຫດບົງຖຸນໍ ກົມ.១០២៤៥
- ໜ້ວຍໂອນເຈີນຜ່ານບ້າຍໜີ່ອມທັງພ່ຽນ
- ຮນາກຄຮງໃຫຍ່ ສາຂາຄອນນະມິນທີ
- ນັງສູ່ ນາງສາກີດສຸນົມີ ນ້ອຍອືນຕິກໍ
- ເລເທີ ០៥៩/១-៤៥៣៦០៥-៨
- ອືນຍັນກາຣໂອນທີ ០-២៤៣៣-៦២៤៥

e-mail : roj1941@gmail.com

สุขภาพกาย-จิต

ผมเป็นสมาชิกหนังสือ ๑. เรากิดอะไร ๐๓๗๐๕ ๒. สารอโศก ดอกหญ้า ๒๐๑๕๖๕ ขอบคุณครับที่ส่งหนังสือไปให้ ผมเป็นคนร่างกายไม่แข็งแรง สุขภาพไม่ดี อายุได้เพราได้อ่านหนังสือที่ส่งไปให้ อ่านแล้วได้ความรู้ หูตาสว่าง ...

- สุรศักดิ์ พิมพ์คิริจันทร์ นครนายก

ສุขภาพกายไม่ดี จะพื้นฟูได้หรือไม่แค่ให้เก็บตามที่ แต่ถ้าสุขภาพจิตดี ยอมรับสภาพกายได้โดยดุษณีนอกจากไม่ช้ำเติมสุขภาพกายให้ทรุดแล้ว ยังช่วยเยียวยาอีกต่างหาก ทั้งทำให้ผู้อุปถัมภ์ใจล้ำซึ้งไม่ต้องอดทนชั่วมีนึกกับภาวะทุรุทรายจนเกินการของผู้ป่วย จนบางรายถึงกับล้มป่วยตามไปด้วย ยินดีครับที่เขียนแข็ง

โลงศพ

ไปที่มูลนิธิใกล้บ้าน ทำบุญบริจาคเงินร่วมกันซื้อโลงศพให้ศพอนาคตที่ไร้ญาติ การทำบุญโลงศพจะช่วยเสริมดวงชะตาให้กล้าแข็ง หมายสำหรับช่วงดวงอ่อนและมีทุกข์มีเคราะห์

- Fw : annie บุรีรัมย์

ถ้าใกล้บ้านไม่มีมูลนิธิ ก็ไปที่วัดใกล้บ้านนั้นและครับ ยกโลงไปมอบให้เลย ! โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ แม้แต่จะหวังเสริมดวงชะตาให้พ้นทุกข์พ้นเคราะห์ก็罷อ จึงจะเป็นทานบริสุทธิ์ ใจจะแท้สละขาดจากใจสิ้นโดยหา ผู้ใดมีศีลแท้ประพฤติธรรมจริงย่อมมีกุศลกรรมกำหนดวิถีชีวิตชะതารวมของตนเองครับ ส่วนผู้ใดบริจาคโลงศพแต่จิตผูกพันกับโลงศพไม่รู้ค่าย หวังแต่จะได้อะไร ๆ ตอบแทน เพราะไม่ใช่ “ใจ” ก็ไม่ต่างกับตนเองลงใบอนุญาตในโลงดังแต่ยังไม่เป็นศพนั่นแล

แปลงรังเปล่า?

ดูไปให้ที่พักพิงแก่คุณทักษิณมาเป็นปีแล้วไม่เห็นเรียกทุกกลับ ไม่เห็นตั้งคำถามว่าจะเลือกคุณทักษิณหรือเลือกประเทศไทย หรือ....ประเทศไทยเล็กๆโดยได้ไห้กฎกิจวิ่งหนี...ตุ้ยล...แล้วนี่จะของบประมาณทหารเพิ่มหลายหมื่นล้านให้พวกทหารบางคนได้อิ่มมีพิมันส่วนประชาชนบักโกรกอีกใหม่

- Khemmanij

ถึงแม้ดูไปมีน้ำใจให้ที่พักพิงแก่นักโทษพเนจร แต่ดูไปก็มิได้สำแดงสันดอน “พญาลະແກງ” ละเมิดวิสัยที่มีล้มพังท่าทางการทูตต่อกัน ประเทศไทยอยู่แต่เมืองบัตติผู้ดีย่อมไม่เป็นปัญหา ต่างกับประเทศไทยที่ไว้จราจรมรรยาทเยี่ยงเด็กด้อยโอกาสขาดสารอาหาร...ผู้ดีมีลูกล้ออ ลันว่าเรื่องของบประมาณทหารเพิ่มนั้นขอให้ระลึกว่า “ประเทศไทยเป็นบ้านท่าเรือรั้ว” ส่วน “รั้ว” จะมีคงหรือไม่ หรือมีโครงสร้างเป็น “พระยาลักษร” ไล่ศึกทรยศบ้านเกิดเมืองนอนหรือไม่ ก็ต้องขอแรงพ่อใหญ่จิวแห่งเมืองแปร (พักตร์)..อดีตเสารั้ว แผ่นนัยลึกล้ำเกิดข้อรับ

เผยแพร่-ผลอย

หลังพิจารณาแต่งตั้งนายพลระดับตໍากว่า ผบ.ตร.ลงมาตามลำดับ ข่าวสด ๑๙ พ.ย.๕๗ รายงานข่าวว่า พล.ต.ต.พงษ์ลันต์ เจียมอ่อน ผบช.ภาค ๗ เดินทางไปรับตำแหน่งและมอบนโยบายแก่ตัวร่วยวันสังกัดที่ศูนย์ฝึกอบรมตัวร่วจภรภาค ๗ พ.ต.ท.วีระยศ ชื่นกลิ่นธูปรอง ผกก.ปป.ลภ.แก่งกระจาน เพชรบุรี ซึ่งเคยร้องเรียนผ่านนายศิริโชค โลภา ว่าโดนแต่งตั้งโยกย้ายข้ามหัว ได้พูดในที่ประชุมว่า ถูกกลั่นแกล้งแต่งตั้งไปอยู่ในพื้นที่อันตรายในจังหวัดภาคใต้จากฝ่ายมีนักการเมือง หวังว่า

e-mail : roj1941@gmail.com

ຢຸດ ພບຊ.ການ ຫ ດົນໃໝ່ ຈະໄມ່ມີກາຮື້ອຂ້າຍ
ຕຳແຫ່ນໜຶ່ງອືກ

ພລ.ຕ.ຕ.ປະຈິມ ລື່ມສຸວະຮັນ ຮອງ ພບຊ.ການ
໩ ຂຶ້ແຈງໃນທີປະຊຸມວ່າ ພ.ຕ.ທ.ວິໄລຍະ ລາ
ອກອາໄປສັກຮ ສ.ສ.ທລາຍຄົ່ງ ກາຮແຕ່ງທັງຮຸນ
ນັ້ອງແຈ່ງຮຸນພົກເປັນເວົ້າອັນປາກິດຂອງໂວກາສແລະ
ຄວາມສາມາຮັກ ຕົນເອງເປັນຮຸນພື້ ເປັນອາຈາຍ
ຂອງ ພລ.ຕ.ຕ.ພົກລັນຕີ ແລະຄອນເນີນ ທີ່ມີ
ຕຳແຫ່ນໜຶ່ງແຈ້ງຫຼາຕານໄປມາກາມ ຍັງຍືນດີກັບ
ນັ້ອງ ທີ່ ດ້ວຍ ເວົ້າແບບນີ້ ໃນສູານະທີ່ເຄີຍເປັນ
ຕຳແຈ່ງນາກໆອນຮູ້ສຶກຍ່າງບ້າງ

- ຕຳແຈ່ງແກ່ ຍ່ໄໝເກົ່າຍືນ

ຂ ພມພັນອານາຈັກຕຳແຈ່ງນາກກວ່າ
ຫ ປີແລ້ວ ໄນມີຄ່ອຍລ່ວງຮູ້ເວົ້າອັນປາກິດ ອົງ “ວົງໃນ” ຂອງ
ຕຳແຈ່ງຢູ່ທີ່ທີ່ກ່ຽວຂ້າງເກົ່າ ເຊີ້ມາພຸດທະນາໄຫ້
ຫ ໂຮງພັກ ອວມ ດ ປີ ລາອອກຈາກຮາຊກາຣເມື່ອ
ອາຍຸ ๔๕ ປີ ອາຍຸຮາຊກາ ແລະ ໑໐ ປີ ໄນມີລື້ອ໌ຮັບ
ບໍານາຄູ ພ.ຕ.ທ.ວິໄລຍະ ກັບພມເໜືອນກັນອູ່
ເວົ້າອັນປາກິດ ຊົ້ວ ລາອອກເພື່ອສັກຮ ສ.ສ. ຕ່າງ
ກັນທີ່ພິມລາອອກແລ້ວ ໄນວ່າຈະໄດ້ເປັນ ສ.ສ. ທີ່ມີ
ກົມໄໝຫວັນກັບເຂົ້າວັບຮາຊກາອືກ ລະອາຍໃຈ
ທີ່ໄມ່ອາຈາຫາຍຸດດີເດືອນ ຜົດວິລັຍຕຳແຈ່ງ ແຕ່ກົມ
ພື້ຈຸນີ້ໄດ້ວ່າຕຳແຈ່ງນັກຄອກຄອກຍັງມີໝາວັນເລືອກໃຫ້
ເປັນ ສ.ສ.ຊລບຸຮີ ກາຮທີ່ ພ.ຕ.ທ.ວິໄລຍະ ລາ
ອກເພື່ອສັກຮ ສ.ສ. ແລ້ວ ຂອກລັບເຂົ້າວັບ
ຮາຊກາຮລາຍຄົ່ງ ແລະຮຸນນັ້ອງເຕີບໃຫ້ໆຢ້າມ
ໜ້າໄປນັ້ນ ຕ້ອງໃຈກວ້າຍອມຮັບວ່າຮຸນນັ້ອງທີ່ມັນ
ຄົງໃນວິຊາຊື່ພຕໍມຕຳແຈ່ງຄວາມມີໂວກາສ ແນີ້ອືກກວ່າ
ພວກເຫ຾ຍບເຮືອສອງແຄມ ອອກແລ້ວເຂົ້າ ເຂົ້າ
ແລ້ວອົກ ພລູນ ຫ ໂພລ໌ ບ ກົມນັ້ກີມໃໝ່ຕ່າງກັບ
ກາຝາກລັ້ນຄົມຕຳແຈ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້າງເກົ່າ ໄນນຳຈະເຮືອກຮ້ອງ
ວະໄຮໃຫ້ເສີຍຄົດຕືອນ ແຕ່ກົມນັ້ກີມ ຫ ສ່ວນທີ່ໄວຍວ່າຄູກ
ກລັ້ນແກລັ້ນແຕ່ງທັງໄປອູ່ໃນພື້ນທີ່ອັນຕະຣາຍໃນ
ຈັງທີ່ກົມນັ້ນ ຂອຄາມໜ່ອຍເຄວະ ພື້ນທີ່

ນັ້ນໃໝ່ແຜ່ນດິນໄຫ້ມາ ເຮົາມີໜ້າທີ່ “ພິທັກໝ່
ສັນຕິຣາຊ່ງໝ່” ມີໃໝ່ຫວູ້ ຄ້າກລັວຕາຍກົມຍ່ອງໆ
ໃຫ້ໜັກສຖາບັນຕຳຈະຈິງ!

ມຣນັສສຕ

ເມື່ອ ແຮ ພ.ຍ. ຮູ້ຂ່າວມຮັນກວຽມຂອງ
ທ່ານອົດຕານາຍກາ ສັກຮ ສູນທຣເວີ່ ນັກກາຮເມື່ອງ
ຝີປາກລັບເດືອນດັ່ງຂອງກວຽມເມື່ອງໄຫ້ເປັນກວຽມ
ປິດຜາກເຊີຕິດທີ່ນ່າສລດໃຈ ແລະຄືວ່າເປັນມຽນສສຕິ
ທີ່ນັກກາຮເມື່ອງຮຸນໜັ້ນທີ່ລັງຄວນຮັບຮູ້ເປັນຂັ້ນສະກິດໃຈ
ນ່າເລີຍດາຍຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາຮັກເພະຕົວ ແຕ່
ກົມຍື້ນັກກາຮເມື່ອງທີ່ມີລື້ລາເລີຍນແບນນີ້ອູ່ອືກ
ຄົນໜຶ່ງ ຂີ້ວ.ອ.ເນລີມ ອູ່ບໍາຮູ່ ຮາຍນີ້ຢ່າງ
ທ່າງ ຂັ້ນກັນຫລາຍໝູ່ ທັ້ງ ທີ່ທີ່ລື້ອືກໄປໃນ
ກະຮແລເດີຍວ່າກັນ

• ຄອກກາຮເມື່ອງ ສວນລັດຕົວເຂາ
ດິນ

ຮ ຮັບນໍາເລີຍດາຍຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາຮັກ
ທ່າກຫລາຍເພະຕົວກົມຈີງອູ່ ແຕ່ກົມສື່ນສຸດ
ໂວກາສຈະປະປັບແປປແກ້ໄຂໃຫ້ເປັນອື່ນໄປໄດ້ແລ້ວ
ເພຣະະນັ້ນ ກົມດັ່ງວັບວິບາກໄປຕາມກຸ່ລກກວຽມ
ແລະອຸ່ລັກກວຽມ ໃນສູານະທີ່ໄຫ້ເປັນມຽນພູທອ
ແລະອົດຕານາຍກາສັກຮ ບົກກົມຈີງຈະຫາວັນສູ່
ຈະຕ້ອງ ມອງໃຫ້ລົກລົງໄປອືກກວ່າໃດໃໝ່ຄວາມຮູ້
ຄວາມສາມາຮັກໂດດເດືອນຈະເພະຕົວນັ້ນ ເພື່ອ
ສ່ວັງສຮຽນລັກຄົມ ຜ້າຕິໄຫ້ດ້ວຍບຣິສູທີ່ໃຈໄວ້
ເລັກນັ້ອນແຟ ທີ່ກ່ຽວຂ້າງເກົ່າ ເຊີ້ມາພື້ນເອງແລະອື່ນໃດ
ດ້ວຍລັມມາທິສີ ທີ່ກ່ຽວຂ້າງເກົ່າ ຊົ່ງຈະກ່ອເກີດ
ກຸ່ລກກວຽມ ທີ່ກ່ຽວຂ້າງເກົ່າ ເຊີ້ມາພື້ນເອງແລະອື່ນໃດ
ຕໍລອດໄປ ທີ່ກ່ຽວຂ້າງເກົ່າ ເຊີ້ມາພື້ນເອງແລະອື່ນໃດ
ທີ່ກ່ຽວຂ້າງເກົ່າ ຖໍ່ນັ້ນ ກົມມາໄດ້ ສມທວ່າເຄີດຮັບປັບ
ບັນເມື່ອງຈະໄດ້ພັນວິກາຕີເພຣະນັກກາຮເມື່ອງ
ສຸລັບຄ່ອຍເສີຍທີ່!

ໜ ບຣນາອີກາຮ

คุณนิค
คิดหน่อย

“ต้นตระกูลไทยใจท่านเที้ยมหาย
รักษาดินแดนไทยไว้ให้ลูกหลาน
สู้จนสูญเสียแม้ชีวิตของท่าน
เพื่อถนนบ้านเมืองไว้ให้เรา

ลูกขึ้นเลิดพื้น้องไทย
อย่าให้ชีวิตสูญเปล่า
รักชาติยิ่งซีพของเรา
เหมือนดังพงศ์ผ่านต้นตระกูลไทย...”

เลียงเพลง “ต้นตระกูลไทย” ดัง
กระหึ่มก้องก้างวานยามรุ่งอรุณ
ปลุกเร้าจิตสำนึกเหล่าอนุชนคน
รุ่นหลังให้ฉุกคิด... ยับยั้งชั่งใจ
และสลายพฤติกรรมทรยศ
ชาติในรุคุณแผ่นดิน!

ใครเล่าหนอน? “อนุชน”
เหล่านั้น

น่าประจักษ์แจ้งชัดแล้วว่า
ล้วนแต่ผู้เคยพยายามนำชาติคั้กค์
และผู้ลีบหอดครaab โคลโลสมม
ฉบับล้วนแผ่นดิน ทั้งในทางการเมืองการปกครอง การทหาร เศรษฐกิจ
การเงิน ฯลฯ ที่ยังคงระเริงลีมตัวลีมกำพีด เพราะมัวเม่าโลภธรรม...ลาก
ยก สรรเลริญ โลเกียลุขหลอนใจลงตา

ยังไม่สายเกินการหากจิตวิญญาณยังมีด้านดายต่อหรืออุดตัปะ...ละอาย
ชั่ว หาดกลัวเกรงบาง ละวางเสียเดิกกลเกมก่อกรุบปั่นทำลายชาติ
ทำร้ายเพื่อนท้องร่วมแผ่นดิน เพียงเพื่อประโยชน์แม้น้อยแห่งตนและ
พวกพ้องบริหารเหนือประโยชน์ใหญ่หลวงของชาติ...เพื่อนร่วมชาติ

อย่าเลย! อย่าอ้างอิง เพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพราะ
กรรมก่อเจตนา สีลาส่อสันดาณ

แม้ว่าสูงส่งการศึกษา ยศคักดีอัครฐาน เฉิดฉายอยู่ในลังคอมหน้ากาบ
ผู้ดีมีลกุล ใช้ว่าจะสูงจริงแท้ หากจิตใจต่ำธรรมลกุลถอย

สำพร่างได้อาจซ่อนเร้นมิดซิດให้ลีลับได้ แต่จักซ่อนเร้นจิตใจโสมม
ต่ำธรรมนั้น ยอมมิอาจ

จักบังอาจปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ สุมกองไฟแต่ไร้คันธนู ?
คุณงามความดีย่อมห้อมหวานหวานลมคงทนฉันได อันความชั่วช้า
 Lewaram ใช้ร้ายอ่อนฉาโผล่คาวคลึงทึ่งตลบยงยืนฉันนั้นแล.

■

เวลาเดินทางจากบ้านป่า เมืองกาญจน์ เข้าเมืองกรุง ผู้มักจะware “ชุมชนปฐมอโศก” เสื่อมคิดถึงญาติธรรมคนหนึ่งคือพ่อคิริพร (พระครี อวัยวนนท์) เมื่อ ๒๕ ปีก่อนโน้น พ่อคิริพรในฐานะเป็นผู้ปฏิบัติธรรมชาวสันติอโศก และเป็นชาวครอบครัวต้องรับหน้าที่เสื่อมเป็นผู้จัดการในการตั้งชุมชนพ่อคิริพรทุ่มสุดตัว ทำงานหาમรุ่งหามค่า “ชุมชนปฐมอโศก” ตั้งขึ้นได้ เพราะพ่อคิริพรเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญ

● คุณพระครี อวัยวนนท์ ญาติธรรมรุ่นบุกเบิกก่อตั้งชุมชนปฐมอโศก
...จากไปฝากรุ่นความดีไว้ให้ชนรุ่นหลังรำลึกถึง

● อธีนายกษา เมืองไทย ทำงาน...หน้า ยอมตัวเป็นข้าในขอบขั้นที่สามของราชอาณาจักรกัมพูชา

น่าเลียดาย พ่อคิริพรได้จากไปแล้วด้วยโรคมะเร็งเมื่อปลายเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา แม้ทุกเช้าทุกเย็นผู้จะตามที่พระท่านสอนพิจารณาว่า เกิดแก่เจ็บตาย เป็นของธรรมชาติผูกลัดหดหู่เป็นธรรมชาติเช่นกัน

๑๕ ปีที่ผ่านมา “เราคิดอะไร” ได้ทำหน้าที่ส่วนหนึ่งด้วยการเล่าเหตุการณ์ในบ้านเมือง และในเหตุการณ์ในบ้านเมือง และในเหตุการณ์ตามระยะเวลา ๑ เราคิดอะไร ทำอะไร

ด้วยความร่วมมือของนักโทษชายทักษิณ เขมรคุกคาม เหยียดหยามประเทศไทยมากขึ้นๆ ทั้งการกระทำและคำพูด จนคนไทยจำนวนมากทนไม่ได้ พันธมิตรจึงประชุมด่วน และออกแต่งการณ์ตอบโต้เพื่อปกป้องอธิบดีและคัดค้านคือช่างไม้วันที่ ๖ พฤษภาคม :

“จากการที่รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยโดยกระทรวงการต่างประเทศได้ตัดสินใจเรียกให้เอกอัครราชทูตไทยประจำกัมพูชากลับราชอาณาจักรไทย เพื่อเป็นการแสดงออกความไม่พอใจทางการทูต อันเนื่องมาจากนายอุน เช่น นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรกัมพูชาได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลต่อสมเด็จพระเจ้าสิหอมุนีให้โปรดเกล้าฯ แต่ด้วยนักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร เป็นที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจของรัฐบาลกัมพูชาเมื่อวันพุธที่สุดที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น

แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้มาระดมกันเพื่อกำหนดท่าทีต่อเหตุการณ์ดังกล่าว และมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

๑. เรายกประณามนายอุน เช่น นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรกัมพูชา ที่ใช้เล่ห์เพทุบายเข้ามาแทรกแซงกิจการภายในประเทศไทย ทำลายหลักนิติรัฐ และย้ำเยี้ยค้ำพิพากษาของศาลยุติธรรมซึ่งกระทำภายใต้พระราชอำนาจโดยในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งราชอาณาจักรไทย โดยเฉพาะให้นักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร มาเป็นที่ปรึกษาเศรษฐกิจของรัฐบาลกัมพูชาด้วยการโปรดเกล้าฯ จำกัดรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรกัมพูชา

๒. บัดนี้ผู้นำรัฐบาลกัมพูชา มีพฤติกรรมไม่เคารพกฎหมายระหว่างประเทศ ได้ทำให้ดินแดนแห่งราชอาณาจักรกัมพูชา กลายเป็นดินแดนแห่งการซ่องสุมของพวกอาชญากรที่กระทำการค้ายาเสพติดและอาชญากรรม จำนวนมาก ปล่อยให้เป็นดินแดนที่วางแผนมุ่งทำร้ายทำลายชาติและสถาบันพระมหากษัตริย์แห่งราชอาณาจักรไทย เราจึงขอให้ประชาชนทั่วโลกได้ดำเนินทุกวิถีทางเพื่อร่วมกันประณามพฤติกรรมของนายอุน เช่น ที่เป็นภัยคุกคามกับประเทศไทยอีก และกดดันเพื่อให้ส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้กลับมารับโทษในราชอาณาจักรไทยในทุกวิถีทาง

๓. เรายกประณามนักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร และพระครูเพื่อไทย ที่ได้สนับสนุนการรับตำแหน่งที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจรัฐบาลกัมพูชาของนักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร ที่ได้มาร่วมกับนักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร กลับไม่ยอมรับและหนีคำพิพากษาของศาลฎีกาซึ่งกระทำในพระประมาภิไธยในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งราชอาณาจักรไทย

เราถือว่าการกระทำอุบาทว์เช่นนี้เป็นการสมรู้ร่วมคิดกับต่างชาติในการซักน้ำเข้าลึก ซักศึกเข้าบ้าน ทำตัวเป็นผู้ทรยศต่อชาติ ทำให้เกิดความแตกแยกกับประเทศไทยเพื่อนบ้าน และยังใช้สถาบันกษัตริย์ชาติอื่นมาทำลายความศักดิ์สิทธิ์และเกียรติภูมิของศาลฎีกา ที่กระทำในพระประมาภิไธยในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งราชอาณาจักรไทยอย่างไร้จริยธรรม

เมื่อนักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร ได้หลบหนีจากราชอาณาจักรไทย ด้วยคำพิพากษาของศาลในพระประมาภิไธย แต่ตัดสินใจรับตำแหน่งที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจของรัฐบาลกัมพูชาด้วยการโปรดเกล้าฯ จำกัดรัฐบาลกัมพูชา จึงต้องถือว่าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป นักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร ได้เลือกเป็นข้าในขอบขัณฑ์มาของราชอาณาจักรกัมพูชาแล้ว

รัฐบาลทุนชิดของระบอบทักษิณ ได้จัดทำแหล่งการณ์ร่วมระหว่างไทย-กัมพูชา ยกดินแดนปราสาทพระวิหารและพื้นที่โดยรอบให้เป็นของกัมพูชานำไปขึ้นทะเบียนมรดกโลกอย่างผิดกฎหมาย อีกทั้งนักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร ยังให้สัมภาษณ์โ哥หกหมายครั้งแสดงความเห็นว่า “เข้าพระวิหาร” เป็นของกัมพูชา และยังโ哥หกยืนยันว่าการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหาร ราชอาณาจักรไทยไม่เสียดินแดนแม้แต่ตารางนิ้วเดียว ตลอดจนยังปล่อยให้ทหารและชาวกัมพูชาเข้ามายึดครองพื้นที่รอบปราสาทพระวิหารเป็นบริเวณ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร (๓,๐๐๐ ไร่) โดยไม่เคยมีการผลักดัน จึงถือว่านักโภชชาityทักษิณ ชินวัตร คือผู้ทรยศชาติ และขยายชาติอย่างแท้จริง

๔. เราชอเรียกร้องให้พื้นท้องประชาชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าได้ยินหยดด้วยพลังแห่งความสามัคคีแห่งคนในชาติ ปกป้องความศักดิ์สิทธิ์และเกียรติภูมิของศาลฎีกา ที่กระทำในพระประมาภิธรรมของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งราชอาณาจักรไทย และต่อต้านภัยอันตรายทั้งหลายที่จะมาจากข้าในขอบขลุ่ย-สีมาของราชอาณาจักรกัมพูชาผู้ทรยศต่อราชอาณาจักรไทยจนถึงที่สุด

๕. เราชอสนับสนุนและให้กำลังใจการตรวจการต่างประเทศและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ที่ได้ใช้ความกล้าหาญแสดงออกทางการทุกดิ่งเพื่อปกป้องเกียรติภูมิและศักดิ์ศรีของราชอาณาจักรไทยในครั้งนี้ และขอเรียกร้องให้ใช้อุบายนี้ทบทวนแก้ไขข้อตกลง หรือพันธกรณีใด ๆ ที่ทำให้ราชอาณาจักรไทยเลี้ยวเบี้ยวต่อราชอาณาจักรไทยมีต่อราชอาณาจักรกัมพูชาโดยทันที

๖. เราชอเรียกร้องให้รัฐบาลและสมาชิกรัฐสภาแห่งราชอาณาจักรไทยได้ใช้อุบายนี้แก้ไขความผิดและความพลาดในอดีตทั้งหมด ด้วยการยกเลิกข้อผูกพันทุกประการระหว่างไทย-กัมพูชา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่สุมเสียงจะทำให้เกิดความเสียดินแดนไทยทั้งทางบกและทางทะเลในอนาคต

เรachoให้รัฐบาลและสมาชิกรัฐสภาแห่งราชอาณาจักรไทยยกเลิกข้อผูกพันระหว่างไทย-กัมพูชาทั้งปวงที่ยอมรับแผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งจัดทำโดยคณะกรรมการฝรั่งเศสแต่เพียงฝ่ายเดียวโดยทันที

เรachoให้รัฐบาลและสมาชิกรัฐสภาแห่งราชอาณาจักรไทย ขัดขวางและหยุดยั้งการใช้กลไกในการสำรวจ การจัดทำหลักเขตแดน หรือการรับรองการประชุมอื่นใด ที่เกี่ยวพันกับใช้แผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ โดยทันที

เรachoให้รัฐบาลและสมาชิกรัฐสภาแห่งราชอาณาจักรไทย ใช้กระบวนการของรัฐบาล ทหาร และรัฐสภา ขัดขวางมิให้กัมพูชานำปราสาทพระวิหารและดินแดนไทยรอบปราสาทพระวิหารขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกให้เป็นของกัมพูชานในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ นี้

เรachoให้รัฐบาลไทยได้หยุดการอุดหนุนงบประมาณและเงินกู้ในการซ่วยเหลือรัฐบาลกัมพูชาทุกประเภทโดยทันที

เรachoให้รัฐบาล และทหาร ซึ่งได้ทำหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญในการปกป้องอธิบดีโดยและแผ่นดินไทย โดยอาศัยกฎหมายประเทศชาติข้อ ๕๙ และกฎหมายการศึก ผลักดันชาวกัมพูชาและล้วงปลูกสร้างทั้งปวงที่ได้รุกเข้าและยึดครองดินแดนไทยอยู่ตามพื้นที่ ๕.๖ ตารางกิโลเมตร (๓,๐๐๐ ไร่) รอบปราสาทพระวิหารให้ออกจากดินแดนไทยโดยทันทีและไม่มีเงื่อนไข พร้อมกับเชิญชวนชาติไทยขึ้นสูยอดเสาในพื้นที่ดังกล่าว เพื่อแสดงลิทธิและอธิบดีโดยเหนืออินเดนดอนของไทย

๗. เราชอยืนยันว่าประชาชนแห่งราชอาณาจักรไทย และประชาชนแห่งราชอาณาจักรกัมพูชาเป็นมิตรที่ดีต่อกัน หากแต่การกระทำด้วยพฤติกรรมชั่วร้ายที่บั่นทอนความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศครั้งนี้ ต้องถือเป็นความรับผิดชอบของนายอูน เชน และนักโภชนาญาทักษิณ ชินวัตร เท่านั้น โดยประชาชนทั้งสองประเทศจะต้องร่วมมือกันกำจัดผู้ทรยศและทำลายชาติ เพื่อนำลัษณฑ์สุขคืนมาสู่พื้นดินประชาชนทั้งสองประเทศโดยเร็วที่สุด

ทั้งนี้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาชนปฏิบัติโดยได้ทำหนังสือถึง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีแล้ว เพื่อเตรียมล่งให้รัฐบาลและสมาชิกรัฐสภาดำเนินการตามมาตรการในรายละเอียดต่อไป

ด้วยจิตสาธารณะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาชนปฏิบัติ

วันศุกร์ที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

หลังจากนั้น นายอุน เชน และนักโภชนาญาทักษิณ ก็หาได้ลดละการทำร้ายทำลายชาติและสถาบันพระมหากษัตริย์ไทยไม่ พ้นธมิตรจึงจัดการซุ่มนุ่มให้ญี่ปุ่นที่ท้องสนามหลวง เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคมต่อชาวไทยและชาวอเมริกัน เป็นภาษาไทย แปลเป็นภาษาเขมรและภาษาอังกฤษดังข้อความภาษาไทยดังนี้:

คำประกาศของปวงชนชาวไทยต่อประชาชาติทั่วโลก

ภาพผู้จัดการออนไลน์

พวกเราประชาชนแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งเป็นพสกนิกรผู้ซึ่งรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ซึ่งได้มาพร้อมเพรียงกันอยู่บริเวณท้องสนามหลวง กรุงเทพมหานคร ราชอาณาจักรไทย และที่ได้ร่วมแรงจิตเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จากพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักร

ขอประกาศเจตนารวมกลุ่มของประชาชนชาวไทย ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อประชาชาติต่าง ๆ ทั่วโลกว่า

๑. ราชอาณาจักรไทย เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะแบ่งแยกมิได้ ประชาชาติไทย มีความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระปรมາṇ และไม่มีวันที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นโดยเด็ดขาด ทั้งพร้อมที่จะพลีชีวิตเพื่อพิทักษ์รักษาไว้ ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย และผลประโยชน์แห่งชาติ จนถึงที่สุด

๒. นักโภชนาญาทักษิณ ชินวัตร ผู้ซึ่งหลบหนีหมายจับของศาลฎีกาของราชอาณาจักรไทยในคดีใช้อำนาจหน้าที่โดยทุจริต และหลบหนีหมายจับของศาลในคดีทุจริตคอร์รัปชันอีกหลายเรื่อง ได้สร้างความ

เลี้ยงหายให้แก่ราชอาณาจักรไทย และคนไทย มากที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาติไทย จะต้องชดใช้บรรดาความเสียหายทั้งหมด และคืนทรัพย์สินทั้งหมดที่ทูลวิตรช้อโภงไปจากราชอาณาจักรไทย

ประชาชนชาวไทยจะติดตามทวงถาม และเรียกเอาคืน จนถึงที่สุดตลอดไป

๓.ขอประกาศให้ทราบโดยทั่วโลกว่า บัดนี้นักโทษชายทักษิณ ชินวัตร ได้ทำตัวเป็นอิริยาบถดูร้าย เป็นผู้ทรยศชาติ ทำการบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศชาติ เป็นปฏิปักษ์ต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และได้เข้าไปสมคบกับคัตตุรู้สู่ที่มาทำลายเกียรติภูมิของประเทศไทย

ทั้งได้ยุงล่งเสริม และกระทำการทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นอย่างกว้างขวางและใหญ่หลวงภายในราชอาณาจักรไทย และระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรกัมพูชา ซึ่งกำลังส่งผลทำให้เกิดความแตกแยกขึ้นในภาคมหาเชียน นับเป็นภัยอันร้ายแรงต่อประชาชนชาติไทย ต่อประชาชนชาติกัมพูชา และต่อประชาชนชาติทั้งหลายในภูมิภาคนี้ด้วย

๔.เรอาขอประกาศว่า ศาลสูติธรรมของราชอาณาจักรไทย คือที่พึงแหล่งลุծท้ายของประชาชนอย่าแท้จริง ได้ประสาทความยุติธรรมให้เป็นที่ประจักษ์ โดยอาศัยหลักนิติศาสตร์ มนุษยธรรม และเมตตาธรรมตลอดมา แม้นักโทษชายทักษิณเองก็ได้อาคัยศาลยุติธรรมไทยเป็นที่พึงในการดำเนินคดีฟ้องร้องผู้อื่นนับเป็นจำนวนคดีมากที่สุดในประวัติศาสตร์

เรอาขอประนามนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร และนายอุน เชน ที่กล่าวร้ายและดูหมิ่นเหยียดหยามศาลยุติธรรมของราชอาณาจักรไทย ว่าเป็นการทำร้ายจิตใจของประชาชนชาวไทยที่รุนแรงที่สุด ที่ไม่พึงได้รับการอภัย

๕.ราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรกัมพูชา และประชาชนของประเทศทั้งสอง ไม่ได้เป็นคัตตุรู้ต่อกัน ไม่ได้มีความขัดแย้งกัน เรายังขอให้ นายอุน เชน ได้วรบสูรและปฏิบัติให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของประเทศและประชาชนของทั้งสองประเทศ ยุติการสมรู้ร่วมคิดในการนำเอาราชอาณาจักรกัมพูชามาเป็นคัตตุรู้กับราชอาณาจักรไทยในทันที รับเลิร์มสร้างความรักกลมมัครสما ระหว่างประเทศทั้งสองทันที ให้เร่งรับดำเนินการตามพระราชสานในสมเด็จพระนโรดมสีหనูโดยทันที

๖.ประชาชนชาวไทยเป็นประชาชาติที่รักลัณติ มีความเสียสละ อดทน ตามแบบอย่างบรรบุรุษของเรา เรายังร่วมมือกับประชาชาติต่าง ๆ และรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ในการพิทักษ์รักษาลัณติภาพสิทธิเสรีภาพและการรักษาของมวลมนุษย์ เพื่อประโยชน์และความสุขของมนุษยชาติโดยล้วนหน้า

การมาร่วมตัวของมวลมหาประชาชนในครั้งนี้ มีความหมายและมีคุณค่าต่อการดำเนินอยู่ของชาติไทย เพราะเป็นการแสดงออกด้วยจิตสำนึกแห่งความรับผิดชอบในการปกป้องชาติ ราชบัลลังก์ และการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และเป็นการทำหน้าที่ของปวงชนชาวไทยตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ

ประกาศเอօไวให้เพื่อทราบเป็นที่ประจักษ์ต่อประชาชนชาวโลก ในวันอาทิตย์ที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ ณ ท้องสนามหลวง

ด้วยจิตควระและลัณติ

ประชาชนชาวไทย

ซึ่งเป็นพลกนิกรผู้ลงรักภักดิ์ต่อชาติ ศาสนा และพระมหากษัตริย์

เรื่องของปัจจุบัน ต้องรู้อย่างกัน, เผยแพร่

http://www.thaipost.net/news/061109/13111
ไทยโพลส์ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

มนุษย์ผู้ใจดี และการ และโฆษณาเดียว

จากหน่อไม้ก็ไม่มีอะไรในกอไฟ แต่คนอายุมากอย่าไปกินหน่อไม้มาก เพราะจะทำให้ปวดข้อ-ปวดกระดูก เมื่อวานนี้ (๕ พ.ย. ๕๙) เห็นดื่นเด้นกันแต่เช้าด้วยเรื่องอุน เช่น ตั้งให้ทักษิณเป็นที่ปรึกษาส่วนตัว และเป็นที่ปรึกษาเศรษฐกิจรัฐบาลกัมพูชา พอตกบ่าย นายกฯ อภิสิทธิ์ก็พิทักษ์คัดครีประเทศด้วยมาตราการขั้นต้น “เรียกทูตไทยในกัมพูชากลับ” ก่อนบินไปประชุมที่ญี่ปุ่น ซึ่งจะได้เจอน้ำเงือตากอุน เช่น และร่วมโต๊ะกันด้วยที่นั่น

ไม่ต้องไปดื่นเด้น-ทุกช่วงนอนอะไรกันไปหรอกครับ เป็นเหตุการณ์กระจากที่ผู้นำเลื่อน-ถอยประเทศไทยหนึ่งกวนอยู่ นานมาก ๆ เช้าก็เบิดกะโหลก เป็นการลั่งสอนมันไปซะที สำคัญพวกราคอนไทยด้วยกัน รวมถึงนักการเมือง ต้องแยกแยะ และจัดเลี้นแบ่งให้ถูก

ระหว่าง “ประเทศชาติของเรารา” กับคนที่มา “หยามลับหลู” ประเทศชาติของเรารา!

และต้องเข้าใจกรณีให้ตรง ไทยเราไม่ได้มี

ปัญหา หรือโกรธแค้นกับประชาชนชาวกัมพูชา หากแต่ “สมเด็จอุน เช่น” ผู้นำรัฐบาลของเข้า “สร้างปัญหา” ด้วยไร้มารยาท-ขาดวุฒิภาวะแบบจงใจกับประเทศไทยของเราเอง

เอกสารสถานภาพรัฐบาล และเอกสารความเป็นประเทศชาติกัมพูชาหมายความว่านาทีไทยสิงในบ้านยังไม่พอ ยังหาเหตุทะเล ด้วยการทำหมายข้ามประเทศ ออกแลงการณ์ตั้งทักษิณ เป็นที่ปรึกษา แล้วปฏิบัติการท้าทายเลียด้วยว่า ทักษิณมาอยู่กัมพูชา ก็จะไม่ส่งตัวให้ไทย

พุดกันตรง ๆ คือ อุน เช่น ย้ำให้ไทยปฏิบัติการก่อน จะได้ใช้เป็นข้ออ้างเพื่อแสดงบทผู้นำเลื่อน ๆ กับไทยในประชาคมโลกต่อไป ทำเพื่อประจับเอาใจคนไทยคนหนึ่งที่ชื่อทักษิณ

ทักษิณ-คนที่เคยบอกจะหุ่นเชือก “อันมันจะเอาท่าเดียว แค่จะตัดเครื่องแบบให้ทหารให้มี มันยังต้องมาขอเงินผม”!

สรุปคือ ไทยไม่ได้มีปัญหา กับกัมพูชา แต่ กัมพูชา โดยนายอุน เช่น เองมา มีปัญหา และ หาเรื่องกับไทย ฉะนั้น การเรียกทูตไทยในกัมพูชากลับครั้งนี้ เป็นเพียงการส่งสัญญาณ “เตือน สติ” กัมพูชาจากไทยขั้นต้นเท่านั้น ยังไม่ รุนแรงถึงขั้น “ตัดล้มพันธุ์ระหว่างประเทศ” ปิด ด่าน-ปิดบ้านปิดเมือง ไม่คบค้าสมาคมใด ๆ กัน แต่อย่างใด

ก่อนจะคุยกับเรากันต่อ เอาประเด็นหลัก ๆ มาบันทึกไว้ก่อนดีกว่า เพื่อนานวันไปข้างหน้า ใครมาอ่านเข้าจะได้รู้ดีน้ำเสียงปลายเหตุ คือเมื่อ คืนวันที่ ๔ พ.ย. หลังจากราหูก้าวขาออกจาก

ราชสมัคร สำนักข่าว AFP กล่าวรายงานว่า

“รัฐบาลกัมพูชาออกแต่งการณ์แต่งตั้ง พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีไทย ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาส่วนตัวของสมเด็จพระมหาเสนาบดีเดโช อุน เชน นายกรัฐมนตรี กัมพูชา รวมถึงดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจรัฐบาลกัมพูชา ขณะที่พระบาทสมเด็จพระบรมนาถนารถ ศิหบุนี พระมหาภัชตริยองค์ปัจจุบันของกัมพูชา ได้ลงพระนามรับรองพระราชกฤษฎีกาแต่งตั้ง พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว”

นอกจากข้อความนี้แล้ว ในแต่งการณ์ยังเรียกข้อหาที่มีต่อทักษิณว่า “เป็นคดีที่มาจากการเงินใจทางการเมือง” และยังย้ำด้วยว่า จะไม่ส่งตัวทักษิณให้ไทยในฐานะผู้ร้ายข้ามแดน หากทักษิณพากอด้วยอยู่ในกัมพูชา หรือเดินทางเข้าออกประเทศกัมพูชา

“การอนุญาตให้ทักษิณอยู่ในกัมพูชาเป็นพฤติกรรมอันบริสุทธิ์ เพื่อที่ดีจะเป็นต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในสถานการณ์ที่ยากลำบาก” ตามแต่งการณ์ที่อ่านทางสถานีโทรทัศน์แห่งรัฐกัมพูชาระบุอย่างนั้น

ก็มาดูแต่งการณ์ของไทยเราน้าง วันรุ่งขึ้นคือวันที่ ๕ พ.ย. หลังจากราชบัพนไปจากราชมังกรเรียบร้อยแล้ว ตกป่าย ก่อนที่นายกฯ อภิสิทธิ์จะบินไปประชุมกลุ่มแม่น้ำโขงที่ญี่ปุ่น ตอนค่ำ ท่านก็บอกกับนักข่าวว่า

“การแต่งของกัมพูชา มีส่วนพาดพิงมาถึงกระบวนการยุติธรรมของเรา ผมก็เชื่อว่า กระบวนการยุติธรรมของเรามีความรู้สึกของพี่น้องประชาชนพอสมควร ฉะนั้น ขณะนี้ ทางกระทรวงการต่างประเทศก็จะดำเนินมาตรการเพื่อให้กัมพูชาปรับตัวถึงความรู้สึกของประชาชนคนไทย และการที่มาพาดพิงกระบวนการภายในของเราอย่างนี้”

และนี่คือแต่งการณ์ของไทยเรา:-

“ตามที่รัฐบาลกัมพูชาได้แต่งตั้ง พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจของรัฐบาล

กัมพูชา และที่ปรึกษาส่วนตัวของนายกรัฐมนตรี กัมพูชา และยืนยันที่จะไม่ส่งตัว พ.ต.ท.ทักษิณ ให้กับไทยตามสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน หากได้รับการร้องขอันนั้น กระทรวงการต่างประเทศขอแต่ง ดังนี้

๑. รัฐบาลได้ชี้แจงกับรัฐบาลกัมพูชาไปแล้วในโอกาสต่าง ๆ ว่า ความล้มพันธ์ระหว่างทั้ง ๒ ประเทศ ต้องอยู่เหนือความล้มพันธ์ส่วนบุคคล

๒. การดำเนินการใด ๆ ของฝ่ายกัมพูชาเกี่ยวกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ไม่สามารถแยกแยะออกจากความล้มพันธ์ระหว่างทั้ง ๒ ประเทศได้ และกระบวนการต่อความรู้สึกของคนไทยทั้งชาติ เนื่องจาก พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นผู้หลบหนีคดีอาญา และยังคงมีบทบาททางการเมืองในประเทศอยู่

๓. การแต่งตั้ง พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจและที่ปรึกษาส่วนตัวของนายกรัฐมนตรีกัมพูชา ถือว่าเป็นการแทรกแซงกิจการภายในของไทย และเป็นการปฏิเสธกระบวนการยุติธรรมของไทย รวมทั้งทำให้ความล้มพันธ์และผลประโยชน์ส่วนบุคคลอยู่เหนือความล้มพันธ์ ระหว่าง ๒ ประเทศ

๔. รัฐบาลไทยจึงนิ่งเฉยไม่ได้ และมีความจำเป็นจะต้องรับฟังความคิดเห็นของประชาชนทั้งประเทศ การดำเนินมาตรการต่าง ๆ ของรัฐบาลไทย ก็เพื่อจะให้ฝ่ายกัมพูชาปรับรู้สึกความไม่พึงพอใจของประชาชนไทยทั้งปวง

๕. จากการดำเนินการของรัฐบาลกัมพูชา ทำให้รัฐบาลไทยจำเป็นต้องทบทวนสถานะความล้มพันธ์ไทย-กัมพูชา และดำเนินการ ดังนี้

๕.๑ เรียกเอกสารราชบูตร ณ กรุงพนมเปญกลับ

๕.๒ ทบทวนพันธกรณีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับฝ่ายกัมพูชาในช่วงที่ผ่านมา

๕.๓ ทบทวนความร่วมมือต่าง ๆ ที่รัฐบาลไทยกำลังดำเนินการกับกัมพูชา ซึ่งการทบทวนนี้ รัฐบาลไทยจะระทำด้วยความจำใจ เนื่องจากรัฐบาลไทยประสงค์มาโดยตลอดที่จะให้ความ

ร่วมมือกับฝ่ายกัมพูชา เพื่อพัฒนาการอยู่ดีกินดีของชาวกัมพูชา เพื่อลดช่องว่างของประชาชน และลดช่องว่างระหว่างกัมพูชา กับประเทศสมาชิกอาเซียนอีน ๆ

ก็ครบถ้วนในประเด็นที่ควรทราบ-ควรเข้าใจ กันแล้วนั่นคือ ถ้าโครงสร้างพื้นฐานนี้ “มีความเห็นอย่างไร ต่อการที่รัฐบาลนายอภิสิทธิ์ตอบโต้ เขมรครั้งนี้?”

ตอบได้คำเดียวกันว่า

“ทำในสิ่งที่สมควรทำแล้ว”!

ที่ทำไปนี่ถือว่ามีนวัตตาม “คุณสมบัติผู้ดี ฉบับลากล” แล้ว ถ้าขั้นต้นแค่เรียกทุกกลับ เขมรยังไม่สำนึกรู้ ญุน เชน ยังเอาผลประโยชน์ร่วมกับทักษิณ มาทำลายมิตรภาพระหว่างประเทศ หนักขึ้นอีก เรายังต้องลังลอนไปตามกระบวนการ และขั้นตอนในแบบฉบับที่ “ผู้ดีสากลประเทศ” เข้าจะพึงทำกันต่อไปอีก!

จากบทบาทที่กัมพูชาแสดงครั้งนี้ พุดได้คำเดียวกัน...เสียดายที่นายกฯ ญุน เชน มีเพื่อนโน่น และ...ตัวเองก็โง่เหมือนเพื่อน!

ญุน เชน เล่นบทโง่แต่นี้กว่าจะลัดยังไง ตรงนี้คงไม่ต้องอธิบาย เพราะไม่มีการยกประเทศให้เข้าทำอย่างที่นายญุน เชน (จะใจ) ทำ อันเป็นที่รับรู้ได้ด้วยจิตสำนึกของแต่ละผู้คนอยู่แล้ว “เพื่อนโน่น” ของญุน เชน มันโง่ยังไง....?

โง่ที่ ๑. การที่ทำให้คนไทยแตกแยกกันได้ และการที่ญุน เชน กล้ามาหยาบช้าสามานย์กับแผ่นดินพ่อ-แผ่นดินแม่ตัวเองได้ ทักษิณกลับซึ่งชุมชนดี ยกย่อง-สรรเสริญ ให้คุณทั้งโลกได้เห็น

มีครมัย ละยกย่อง-ยอมรับคนทราย กบฏชาติตัวเอง?

โง่ที่ ๒. คนเลือดแดงนั้น ลึกลงไปในความแดง คือแดงแห่งความรักชาติ รักแผ่นดินพ่อ-แผ่นดินแม่ของตัวเอง ฉะนั้น ถึงจะรักทักษิณขนาดไหน ก็คงไม่ยอมให้รักในทักษิณมาเห็นอีก รักชาติ เมื่อเห็นคนที่ตนรัก “มีดบอด” เห็น

ประโยชน์ตันขนาดยอมไปสมบูรณ์ของชาติ ให้มาทำเหมือนเอาตีนลูบหน้าประเทศตัวเองอย่างนี้

“ส่วนใหญ่” ยอมรับไม่ได้หรอกครับ!

โง่ที่ ๓. ประชาชน ๕๐-๖๐% ที่โผล่ระบุว่า “อยู่กลาง ๆ” ไม่เอารังเหลือง-ทั้งแดง แต่ที่แน่นอน ทั้ง ๕๐-๖๐% นั้น ไม่มีใครที่ไม่เอชาติบ้านเมือง ดังนั้น เมื่อทักษิณแสดงถูกตุ้น-ลันดานให้เห็นชัดๆ อย่างนี้ “ยกศัตรูมาฆ่าชาติ” เมื่อตอนกรุงศรีอยุธยาแตก ที่คนไทยบางคนอยากให้ อย่างได้อ่านใจ ก็ไปสมบูรณ์พำเข้ามาเหยียบเมือง

แบบนี้ ๕๐-๖๐% นั้น คันนาท่า...อย่างกระตืบหน้า ๔ เหลี่ยมให้กลมทั้งนั้น!

โง่ที่ ๔. คือโง่นความอิจฉา-ริษยา แค่ไม่ต้องการให้ประชาธิปัตย์-อภิสิทธิ์ เอาไปคุยได้ว่า “อยู่เป็นรัฐบาลครบปี” ก็เลยยอมทำทุกวิถีทาง เพื่อล้มรัฐบาลอภิสิทธิ์ให้ได้ก่อนวันที่ ๑๗ ม.ค. อันเป็นวันครบรอบปีที่อภิสิทธิ์ได้รับโปรดเกล้าฯ ให้เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๒๗ จังฟอนอิน-ชีด เลี้นตาย-แดงทั้งแผ่นดิน-แดงทั้งเดือน “ล้มรัฐบาล” ให้ได้ในอันนาวา

แค่นั้นไม่พอ ยังให้โมฆบุรุษเห็นยังไง “เดินสาย” ไปตามมิตรประเทศรอบบ้าน เอาบ้านเมืองตัวเองไปด่าประจันให้เข้าพังบ้าง ยืนมีมองมาช่วยพังบ้าน-พังเมืองตัวเองบ้าง

จากบทบาทนี้ ไม่มีใครที่จะไม่เริ่ม “เกลียด” เสนียดทักษิณ!

ความสุขของคนไทยที่ได้จากการเห็นคนชาติอื่นมาเหยียบย้ำชาติตัวเอง ๑ จากการเห็นชาติบ้านเมืองตัวเองเต็อดร้อน-วุ่นวาย ๑ จากการเห็นประชาชนในชาติแตกแยก-แบ่งฝ่าย ๑ จากการเห็นคนในชาติผลลัพย์ทำลายชาติกันเอง ๑ ท่านว่าໄอ์เศษมนุษย์พรรค์นี้ โทษมันมีสถานเดียวคือ...ฆ่าทั้ง

ก่อนที่มันจะมา “ฆ่าชาติ”!

คำสารภาพ ของ นักโทษประหาร

● FW.dinhin2503@gmail.com

มเป็นนักโทษประหารที่ได้ผ่านการตัดสินใจที่สุดของ
ศ าลภีก้าแล้ว ผมมีความรู้สึกอย่างรุนแรงว่า เช้า
ตรุษของวันนี้ ผมกับเพื่อนคู่หูที่ต้องโทษประหารด้วยกัน
จะต้องถูกนำไปดำเนินประหาร ด้วยลูกกระสุน ๓ นัด
จะปิดบัญชีอันโสมมโลิครกของผลลง

ผมเคยร่วมกับเพื่อนร่วมแกงเข้าอกในดงเม็ด ดง
กระสุนไม่รู้ว่าคือรังมาแล้ว ผมไม่เคยนึกกลัวตาย และ
ไม่เคยรู้สึกว่าชีวิตนี้จะมีค่าด้อยอะไร หากแต่ในขณะนี้
กำลังเชิญหน้ากับมัจจุราช ความกลัวผุดขึ้นจากหัวใจ
ฉับพลัน

ผมเริ่มหวงแห่งชีวิตขึ้นมา ผมอยากอยู่ในโลกนี้ต่อ
ไปเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นสามีที่ดีของภรรยาและ
เป็นพ่อที่ดีของลูก แต่อนิจจา ทุกสิ่งทุกอย่างลายเสียแล้ว

เมื่อไม่นานมานี้ เพื่อร่วมแกงของผมถูกจับ ความ
ผิดที่จะยึดชีวิตอีกต่อไปได้หลายลง ผมกับเพื่อนถูก
พิพากษาโดยด่วน เพราะเป็นคดีอุกฉกรรจ์ ช่วงเวลา
ลั้นๆ ได้ผ่านคำพิพากษาทั้ง ๓ ศาล

นับตั้งแต่คำพิพากษาให้ประหารชีวิตของศalaชั้นต้น
ผมเริ่มหมดหวัง เริ่มหมดอลาญตายอยาก มัจจุราชได้
กระซับเข้ามาทุกที เมื่อมานึกถึงวันที่ถูกนำตัวไปดำเนิน
ประหาร จิตใจฝ่อเที่ยวทันที นอนไม่หลับทุกคืน

ผมสำนึกริด ผมเจ็บใจตัวเองที่ได้กระทำลงไป แต่
ทุกสิ่งทุกอย่างก็สายเกินแก้เลี้ยงแล้ว ผมเลี้ยงไม่ร้องให้...

ผมเริ่มเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เชื่อเรื่องวิญญาณ
ผมมีโอกาสได้อ่านหนังสือธรรมะที่คุณชั้ง โดยเฉพาะ
หนังสือ “บันทึกท่องนรกภูมิ”

ผมเริ่มเข้าใจ ความตายไม่ได้หมายความว่าจะจบ
ลิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง วิญญาณของเราจะไปรับโทษต่อใน
ชุมชนรากธรรมชาติที่ได้ก่อไว้มือยังมีชีวิต

กระทะทองแดง นรภน้ำแข็ง นรภคังกูลูกตา นรภ
เลือนใบหน้า นรภแขวนห้อยหัว ฯลฯ น่ากลัวเหลือเกิน

ไม่รู้ต้องทนทุกข์ทรมานเท่าไหร่ แล้วไปเกิดเป็น^{ลัตัวร์เดรจฉาน} ถูกเขาเชือด ถูกเขาฆ่า ถูกฆาลับ ไม่รู้
อิกกีชาติจะไปเกิดเป็นคนยากไร้ แล้วอีกนานเท่าไหร่
จึงได้ไปเกิดในครอบครัวที่มีเงินมีอย่างชาตินี้

เสียดายไม่รู้จักทะนุถนอมชีวิตไว้ ไม่รู้จักต่อบุญ
สร้างบารมีให้มากขึ้น ทั้ง ๆ ที่โอกาสอำนวยให้

เมื่อวานนี้ ภรรยาลูกชายมาเยี่ยม เป็นการพบ
หน้ากับนร์คั่งสุดท้าย

๑๕ นาทีที่พับหน้ากัน ช่างมีค่าเหลือเกิน
ทำไมตอนที่เรออยู่ด้วยกัน ผมไม่เคยเห็นคุณค่า
การอยู่ร่วมกันของพ่อแม่ลูก เราบัด社群 ฯ

เมียเมตตานาตามองหน้า ลูกที่ไร้เดียงสา ก็พลอย
ร้องให้ไปด้วย เมื่อเห็นแม่ของแกร้องให้

ผมมองความหวังและอนาคตของลูกไว้กับเธอ ขอ
ให้เธออบรมลูกให้เป็นคนดี อย่าเอาเยี่ยงอย่างเหมือน
กับพ่อของแก

ผมลงสารเรือ วักเรือและคิดจะปักป้องเรือ แต่
ทำได้แค่ความผันเท่านั้น

ผมมองเรือกับลูกชายจนลับตา เมื่อเวลาเยี่ยม
หมอดลง

ผมทรุดตัวลงกับพื้น คิดถึงอดีต ผมไม่เคยทำ
หน้าที่เป็นสามีที่ดีเลย วัน ๆ ไม่ดูด้วยแต่ด้วย ผมเป็น
หนี้กรรมภาระผูกพันมากเหลือเกิน ผมไม่ใช่คน ผมเป็น^{ลัตัวร์เดรจฉาน}

จากหนังสือธรรมะ ผมยอมรับว่ามีกลัวตาย ผม
กลัวถูกนำไปลงโทษตามชุมชนรกรดต่าง ๆ บทลงโทษใน
ชุมชนรกรหึมโหดกว่าการลงโทษในเมืองมนุษย์มาก

ผมอยากรู้บ้าน ่อยากได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ
ในเมืองนรกบ้าง

ผมขอร้องพัดศีดิ ให้โอกาสผมเขียนคำสารภาพบำบัด
เพื่อเป็นการเตือนสติคนที่เห็นผิดเป็นชอบ จะได้

กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี

บทความนี้นับว่าเป็นงานบุญชิ้นแรกและชิ้นสุดท้ายที่ผมได้อุทิศให้ก่อนที่ผมลาจากโลกนี้ไป

ผมเป็นบุตรชายคนเดียวที่เกิดในครอบครัวเศรษฐี จึงได้รับการพ่น้ำพรมอและถูกตามใจมาตั้งแต่เด็ก คุณพ่อเมื่อกิจการหลายอย่าง ไม่มีเวลาให้ครอบครัว คุณแม่วันๆ ออกไปเล่นไฟน้ำกระฉอก พ่อแม่ผมให้ผมทุกอย่างหากผมต้องการ นอกจัดดาวกับเดือนเท่านั้น ที่ไม่สามารถสร้างได้

ผมเป็นคนเอาแต่ใจตั้งแต่เด็ก นิสัยกระต้าง ดื้อดึง มุทะลุ ตอนเรียนมัธยม ผมเข้าออกโรงพักเป็นว่าเล่น พ่อแม่ก็ไปประทับตัวทุกครั้ง ทุกครั้งที่ประทับตัว พ่อแม่เพียงดูด่า ๒-๓ คำ ไม่สามารถแก้ไขลักษณะของผมได้ ตำรวจเจอผมที่ไร จะล้วนหัวทุกที

ผมชอบซื้อมือถือร์ไซด์ ทะเลวท่อไอเสียให้เกิดเสียงดัง ชอบแล่นผ่านในย่านชุมชน ทำความเดือดร้อนให้แก่ชาวบ้านเป็นอย่างมาก ผมยังคงกับพากอันธพาล ยกพวกตีกัน ถ้ามีใครมองหน้าหน่อย จะถูกพวกเราข้อมทันที

ด้วยความเหี้ยมโหดนักเลง จนได้ฉายาว่า “ไอเหี้ยม” และได้รับการยกย่องเป็น “ตัวเอี้ย” ในหมู่นักเลง

อายุแค่ ๒๕ ปีเท่านั้น คิดแต่ในแพ้มของกรรม ตำราของเป็นภูษาเลาภา การเป็นตัวเอี้ยในหมู่นักเลง ไม่ใช่เป็นได้ง่ายๆ ต้องใจถึง โดยเฉพาะเรื่องเงิน จึงไปขอจากพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ไม่ให้หรือทำสีหน้าไม่พอใจ ก็จะถูกผมตะโกนด่า นอกจากไปไล่จากพ่อแม่แล้ว ยังต้องเที่ยวเก็บค่าคุ้มครอง จึงจะเสียงดูลูกน้องได้

ถึงตอนนั้นพ่อแม่รู้สึกเสียใจที่ปล่อยปะละเลยไม่ได้สักสอนผม มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่กำลังทางหนี้จากพากนักพนันและได้ทำร้ายนักพนันคนหนึ่งอย่างสาหัส จึงต้องหลบหนีจากบ้านไป ต่อมามีนาน ขณะที่กำลังเล่นพนันอยู่ในบ่อนทางตอนเหนือถูกตำรวจตามล่าตัวได้ จึงถูกข้อหาทำร้ายผู้อื่นถูกพิพากษาให้จำคุก ๒ ปี

พ่อแม่เจ็บปวดเหลือทน คอยแต่ห่วงว่ากูหมายจะช่วยแก้ไขหรือไม่ก็ทำให้กลับตัวได้ แต่ผมหาได้สำนึกผิด กลับร้ายยิ่งกว่าเก่าเลียอีก

พ่อแม่หมดทาง จึงกล่อมให้ผมแต่งงานและวางแผนที่จะมอบกิจการให้ผม เพื่อให้รับผิดชอบต่อ

ครอบครัวและหน้าที่การงาน หรือสามารถทำให้ผมกลับเนื้อกลับตัว

ผ่านการแนะนำของคนอื่น จึงได้แต่งงานกับหญิงสาวของครอบครัวสม lokale ภารยาผมเป็นกุลสตรีที่สงบนิ่ง แต่ผมเป็นคนลำส่อนจนเคยแล้ว จึงมีได้เห็นเชื่อในสายตา จึงมักพูดจาหยาบคายต่อเธอ ถ้าเธอเอ้าใจไม่ได้ จะถูกผมด่าหรือไม่ก็เตะต่อย แต่ภารยาเป็นคนดีมาก กตัญญูต่อพ่อแม่ของผมเป็นอย่างดี เธอไม่ยอมปริปากให้พ่อแม่ผมต้องเสียใจเลยถึงเรื่องระยาของผม

หลังแต่งงานหนึ่งปี ภรรยาเที่ยวเรดได้ค่าคุ้มครองจากชาวบ้านอีก ในที่สุดก็ถูกจับและถูกจองจำอีก ๒ ปี การถูกจองจำคราวนี้ทุกข์แสนสาหัสแบบไม่ได้ขนะถูกจองจำ ภารยาที่ให้กำเนิดบุตรชาย ๑ คน พ่อแม่ ภารยาและลูกชายไปรับผมหน้าเรือนจำเมื่อปีก่อนๆ ครบ ๒ ปี

คืนนี้หลังรับประทานอาหารเย็นเสร็จ ภารยาอุ้มลูกชายคุกเข่าลงต่อหน้าพ่อแม่ของผม เธอร้องให้ เธอขอร้องผมให้เห็นแก่ก่อนคาดของลูก กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี ขอให้ผมคิดถึงพระคุณของพ่อแม่ที่เสียงดูเราคิดถึงความลับพันธ์ของลูกเมีย

ผมมองหน้าลูกชาย ช่างน่ารักน่าเอ็นดู ลูกตาใส แบวสือแวงว่าเป็นเด็ก健全 และน่ารัก

ในใจเกิดความรู้สึกถูกขึ้นมาอย่างจับใจ จึงรับปากภารยาว่า จะเป็นคนดีต่อจากนี้ไป เพราะลิบก่าวปีที่อยู่ในถินนักเลงก็รู้สึกเบื่อๆ เหมือนกัน

เมื่อผมรับปากว่าจะทำงานทำการ ภารยาผมได้พัง เช่นนั้น ก็ยิ้มทั้งน้ำตานองหน้า กล่าวว่าพูดจริงหรือ

ผมไม่ได้เห็นภารยาอีกนานแล้ว เพราะหลายเป็นมาแล้ว ผมไม่เคยทำสีหน้าติกับเธอเลยและก็ได้ติเรอไม่รู้จักกี่ครั้ง การยิ่มครั้งนี้ ผมได้พบว่าภารยาเป็นคนน่ารักมาก เมื่อก่อนผมทำไม่เป็นเห็นเลย ความเครียดมองบนใบหน้าเธอได้อันตรานไปหมดลื้น

ไม่กี่วันต่อมามาพ่อเลยให้ไปช่วยงานในโรงงานของพ่อซึ่งเห็นว่าผมเป็นผู้บริหารไม่ได้ จึงให้เป็นพนักงานระดับกลาง

เพื่อนร่วมงานรู้ว่า ผมเป็นลูกเล้าแก่ ต่างก็ให้ความเกรงใจรักใคร่ แต่ก็อย่างว่าแหลก ลันดานเปลี่ยน

หากด้วยเคยเป็นตัวเขียนมาก่อน เขายังไงตัวและชอบออกคำสั่ง แต่มาบัดนี้ผมต้องฟังคำสั่งของหัวหน้างาน ผมทนไม่ได้ ผมชี้ให้หัวหน้างานว่า ผมจะให้อันธพาลมาสั่งสอนพวกเข้า

เนื่องด้วยผมเป็นลูกชายของเล้าแก่ พากเขาทำอะไร ผมไม่ได้ จำต้องลาออกจากไปที่ล่องคน ๒ คน จนหัวหน้างานระดับสูงได้ลาออกจากไปหมด

เมื่อโรงงานขาดคนสั่งงาน ระบบงานปั่นป่วน ยุ่งเหยิงไปหมด ความเป็นโรงงานหมดไป

พ่อกลุ่มใจจนล้มป่วยลง ผมเองก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องงานเลย จึงไม่ยอมไปทำงานต่อไป

ผมเริ่มกลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิม คบหาพาก อันธพาลอีก

ใบหน้าของภรรยาที่เคยเปล่งปลั่งด้วยรอยยิ้มแค่เดือนเศษเท่านั้น ความเครียดความวุ่นวายของเริ่มปรากฏให้เห็นอีก

การล้มป่วยของพ่อได้ยืดเยื้อยุ่งหลายเดือน จึงไม่ได้ไปบริหารงานเลย

ประจวบกับเศรษฐกิจช่วงนี้ตกต่ำมาก กิจกรรมของพ่อต้องปิดลงทีละแห่ง ๆ จนในที่สุดต้องปิดกิจการทั้งหมด

เวลาผ่านไปหนึ่งปีครึ่ง อะไรที่พอกายได้ขึ้นหายไป อะไรที่จำนำได้ ก็นำไปจำนำหมด ในที่สุดก็ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

คุณพ่อเจอสภាពอย่างนี้ ด้านจิตใจถูกกระทบกระเทือนมาก ความดันพ่อสูงขึ้นอย่างผิดปกติ และได้จากโกลกน้ำไปอย่างแรง

คุณแม่เจอมรรุณเช่นนี้ก็ล้มป่วยลงอีกคน

เศรษฐกิจที่เคยได้จากการพ่อแม่ได้ขาดลง ผมต้องการหาความสุขให้ตัว เมื่อบ้านไม่สามารถสนองความต้องการของผม ผมเลยหนีออกจากบ้านไป

เมียอุ้มลูกชายไปฝากคุณยายเลี้ยงดู เธอทำงานด้านผ้ามือเย็บปักถักร้อย เพื่อหาเงินซื้อยารักษาแม่ผม

เพื่อนบ้านเห็นใจภรรยาผมมาก ต่างยื่นมือให้ความช่วยเหลือ

ภรรยาไม่อยากรับกวนเพื่อนบ้าน ได้กล่าวขอคุณความมีน้ำใจของพากเขา แต่เธอเต็มใจรับภาระทั้งหมดด้วยตัวเธอเอง

การเป็นลูกทรัพของผม ชาวบ้านต่างสถาปั้นกันเพื่อรักษาการเป็นตัวเขียว ผมจำต้องหาเงินทุกวิถีทาง นอกจากตั้งบ่อบ่อนการพนันแล้ว ยังเที่ยวเก็บค่าคุ้มครองทั้งแม่ค้าแผงลอยและตามร้านค้า

หากมีใครแจ้งข้อ ผมจะส่งลูกน้องไปจัดการทำให้พากเข้าเจ็บใจและเกลียดชังผมมาก

ในที่สุดพากเข้าเหลืออด รวมตัวกันไปร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตำรวจเริ่มสืบสวนความจริงจึงได้ออกหมายลับ ผมอยู่ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว เริ่มระเหรร้อนไปสิ่งอื่น ระหว่างที่ผมเริ่มหันหนีการจับกุมของตำรวจนั้น คุณแม่ผมได้ตายลง

ผมเป็นลูกอกตัญญู ไม่เคยรู้ว่าความกตัญญูคืออะไร

ปกติผมไม่ค่อยสนใจแม่ผมอยู่แล้ว ยิ่งเวลานี้ ตำรวจกำลังตามลับ ความคิดที่จะกลับไปกราบไหว้คพ แม่ไม่มีเลย คิด ๆ ดูผมจะร่ายลั่นดี

ระหว่างการหลวงหนี้ ผมมักโผล่ตามสถานอนามัยอุบัติแห่งในภาคเหนือ ผมหัวหาญ เที่ยมโหด

ผมเริ่มมีชื่อเสียงในหมู่นักลง ผมมักจะขอเงินจากพากเข้า บางครั้ง ๓๐,๐๐๐ บาท บางครั้งก็ ๕๐,๐๐๐ บาท

นานวันเข้า พากเข้าเห็นผมหากินคนเดียว ไม่มีพรคพว กพากเข้าเลยไม่เกรงกลัว และตัดผมออกจากวงนักลงอย่างไม่มีเยื่อใย

ผมมือเดียว เคยใช้เงินเป็นเบี้ย เมื่อไม่มีเงินใช้จ่าย จะอยู่ได้อย่างไร

ผมเริ่มลักษณะของโนยน้อย ผมทำงานพร้อมกับเพื่อนคนหนึ่งที่รู้จักกันในบ่อนไฟ

พากเร加油站ตัวในเวลากลางวัน และออกหากินในเวลากลางคืน

ออกทำงานหอยครั้ง ไม่มีอุปสรรคใด ๆ ใจเริ่มเติบโตขึ้น

ต่อมารู้สึกว่า การลักษณะของโนยน้อยต้องทำแบบลับ ๆ ล่อ ๆ อีกทั้งของที่โนยมานักยกที่ปล่อยออกไป

ผมเลยหันมาทางปล้นจี้ คอยดักอยู่ที่หน้าธนาคาร เมื่อเห็นมีคนเบิกเงินสดจำนวนมากอกรกษา พากเร加油站 มี ปล้นจี้

ทุกครั้งที่ลงมือก็ราบรื่นดี หนังสือพิมพ์ต่างลงข่าว

โครมคราม ตำราจก์เร่งมือตามจับแต่ก็ไม่รู้ว่าคนร้ายคือใคร ผมแอบยิ่มด้วยความภาคภูมิใจ

หากเดือนต่อมา ผมกับเพื่อนได้เออบเข้าไปในบ้านเศรษฐีหลังหนึ่ง พอดีในบ้านไม่มีใครอยู่เลย พวกร่างเก็บกระแทกหัวใจสูงสุด นั่งดีมีกันอย่างสำราญใจ

เมื่อมาได้ที่ พวกร่างกำลังจะแบกของที่เก็บมาออกจากบ้านไป

ทันใดนั้น เจ้าของบ้านกลับมาพร้อมกับลูกชาย ๒ คน เมื่อเจ้าของบ้านเห็นคนแบกหน้า ๒ คน และเห็นข้าวของยุ่งเหยิงกองเต็มพื้น จึงตะโกนร้องให้คนช่วย

พวกร่ายนามห้ามเออหยุดร้อง เรอก็ไม่ยอมพังยังคงร้องต่อไป ด้วยความตกใจ บวกกับมีอาการมึนมา จึงซักมืออกมา ทำท่าจะแทง เมื่อเรอเห็นมีดยิ่งร้องเสียงดังมากขึ้น ผมรีบปีบเข้าไปจังหวะลงไปหนังที่เรออย่างคงตระโภนร้องให้คนช่วย ผมเลยแทงไม่ยั้งมือ

ร่างของเรอเต็มไปด้วยเลือด ใบหน้าของเรอแสดงถึงความเจ็บปวด ลูกตาคลอนคำสาดใจในเวลาต่อมา ใบหน้าของเรอน่ากลัวมาก ผมจะไม่มีวันลืมใบหน้านั้นเลย

พวกร่างต้องเดลิดหนินโดยปล่อยเด็ก ๒ คนยืนตะลึงกลัวจนตัวสั่น มันเป็นคดีปล้นฆ่า เป็นคดีอุกฤษวร์ หนังสือพิมพ์ต่างพادหัวข่าวหน้าหนึ่ง พวกรู้ว่า ถ้าถูกจับได้ จะต้องถูกประหารอย่างเดียว เลยตกลงแยกทางกัน หลบซ่อนลักษณะเวลาหนึ่งก่อนค่อยคิดการใหม่

ช่วงนั้นผมกลุ่มใหญ่ ตีมเหล้าทุกวัน ใบหน้าอันน่ากลัวของหญิงเจ้าของบ้านติดตามตลอดเวลา

เวลาต่อมาผมเห็นเรอทุกคืนร่างเต็มไปด้วยเลือด ลูกตาวามมีแสงสีเขียว หน้าตาดุร้ายยืนอยู่หน้าผม ตะโภนว่า “อ้ายผู้ร้ายฆ่าคน เอาชีวิตข้าคืนมา” แล้วเรอก็ลากเท้าขับเข้ามาทุกที ๆ ผมเดินถอยหลัง จนถอยติดกำแพง เรօยืนมืออกร้าวบคอ ผมกลัวสุดขีดจนตีนเข็นมา

ร่างกายยังลื้นระริก ๆ ตลอดเวลา ผมไม่กล้านอน อีก เรื่อมหาพรมในฝันเกือบทุกคืน จนผมเป็นโรคประสาทหลอน

ยิ่งกว่านั้น เรอะประภาภูตัวให้เห็นชัด ๆ ไม่ว่าจะ

อยู่ในห้องน้ำหรือบนเตียง ตลอดในแก้วเหล้าก็เห็นวิญญาณของเธอ

ผมต้องหลบหนีการจับกุม จึงจำต้องย้ายที่อยู่บ่อยๆ แต่วิญญาณของเธอไม่เคยเลิกจะที่จะติดตามผมตลอดเวลา

ไม่ว่าผมจะหนีไปที่ไหน ผมจะรู้สึกว่ามีอากาศเย็น ๆ เกาะติดแผ่นหลังผมตลอดเวลา คล้ายกับว่ามีคนลากดรอยตามยังไงสักนั้น เมื่อหันหลังมองไป ก็ไม่เห็นมีใครเลย แต่มีเสียงคนเดินอยู่ข้างหลัง นอกจากเสียงคนเดินแล้ว ยังมีเสียงโซ่ตัววนอีกด้วย

นั้นเป็นเสียงโซ่ตัววนครั้งที่ผมถูกจงจำนี หรือว่ามทุตจะมาลากตัวไป ผมยังคิดยิ่งกลัวโรคประสาทกำเริบอีกแล้ว

ต เดือนต่อมา ผมมักพึมพำพูดจากนเดียว เลี้ือผ้าขาดเป็นริว ๆ หน้าตาสกปรก ดูเหมือนว่าจะคล้ายกับผีเข้าไปทุกที

วันหนึ่ง ผมพิวจิริ ฯ เงินทองในกระเป๋าใช้จันหมดเกลี้ยง ผมทนทิวไม่ไหว ผมขออยู่ขัมที่แผลอยู่ มีคนเห็นเข้า ตะโภนร้องขอไมย ผมรีบวิงเข้าไปในซอยู่ ๆ ก็หลบลง พลเมืองดีช่วยกันจับล่ลงสถานีตำรวจนครศึกษาฯ

คดีเก่า ๆ ของผมเริ่มถูกชุดคุยขึ้นมา ตำรวจนายคน เรื่องราวที่หลบหนี มันคล้ายกับมีพลังอย่างหนึ่งคือความคุ้ม Produk อยู่ พลังนั้นบังคับผมสารภาพกับตำรวจอีก ห้ามดีปลอก ตำรวจนายตกละลาย เมื่อหลักฐานมัดแน่นด้วย ผมถูกล่ลงเข้าห้องขัง

คืนนั้นเรอะประภาภูตัวอีก ใบหน้าชีดเชี้ยว ลูกตาคลอนมีประกายไฟลีเชี้ยว ร่างเปรอะเปื้อนด้วยเลือดในมือถือโซ่ตัววนไว้

เหตุการณ์ด้วยความโกรธว่า “อื้...ผู้ร้ายฆ่าคน ครั้งนี้แก่ติดปีกหนินไม่พันเป็นแน่แท้ ข้าจะคุยแก่ที่แดนประหารและขอชีวิตข้าคืนมา” แล้วทำท่าจะพุ่งเข้ามา

ตอนนั้นขวัญและจิตของผมกระเจิงหมด ผมคลานไปครอบฯ

เรอว่องโยยหวน “อื้...ผู้ร้ายฆ่าคน ยมบาลคุยเอิงตั้งนานแล้ว ค่อยเจอกันที่เมืองนรกເຕະ แล้วเอ็งจะรู้สึก”

เรอซื้อไปที่ตู้ห้องลีอ เห็นหนังลีอันทึกห้องนรกภูมิหน้าบากเป็นรูปของพระอรหันต์คัมภีร์วาร์กอยู่

ເຮືອສີໃຫ້ຜມອ່ານເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພມຈະຕ້ອງຮັບໂທໜສານໃດໃນຂຸ່ມນຽກ ພມຄຸກເນົາຮ້ອງຂອງຊື່ວິຕ ເຮືອຮ້ອງຍ່າງໂທໜຫວນແລ້ວຈາກຫາຍໄປ

ພມຍັງຂວັງໝາຍດີຝ່ອຍຸ່ ພມຄົດໃນໃຈວ່າ ວັນນີ້ຢູ່ດີ ຖໍາມົກກົດລົມລົງໄປ ໥່າຍໂດນຈັບ ນັ້ນຄົງເປັນຜິມອີຂອງເຮືອຍ່າງແນ່ ຈ

ທ່າກເພື່ອນຮ່ວມແກ້ງຍັງໃນຄູກຈັບ ພມອາຈຍືດຊື່ວິຕອົກໄປອົກຮະຍະທີ່ໄດ້ ແຕ່ຈະຕາຊື່ວິຕຂອງພມໄດ້ຄູກກຳໜັດແນ່ແລ້ວ ເພຣະສາມລັບດໍາທີ່ຕ້ອມາ ເພື່ອນຮ່ວມແກ້ງຄົກລັບຕົວໄດ້ ພວກເຮົາຄົກພິພາກຫາຍ່າງເຮົວດ່ວນຈາກສາລັ້ນຕົ້ນ ສາລຸຖ່ມຮົນ ສາລົງກົກ ໃຊ້ເລາອັນລັ້ນກົດຝ່າຍັງສາມຄາລ ພລກົກຝຶກ ປລັນຈີ່ແລ້ວມາຄັນຕາຍ ບທລົງໂທໜມີສານເດືອວ ຄື່ອ ປະທາຊື່ວິຕ

ຈິຕສັງຫຣນີໄດ້ບອກພມວ່າ ພມຈະຄູກນໍາໄປແດນປະຫວາດເສົ້າເຮົາໂທໜເຫັນຫຼຸ່ງຂອງວັນນີ້ແລ້ວ

ຂ້າງຕັ້ນເປັນທົກວາມສາຮາພາບຍ່າງໝາດເປົລືກຂອງພມ ພມບ່ອງຍາຍອອກມາແລ້ວຮູ້ສຶກສາຍໄຈຂຶ້ນບ້າງຮະຫວ່າງຍູ່ທີ່ຄຸມຂັງ ພມໄດ້ອ່ານໜັງສື່ອວຽມະຂອງສາລເຈົ້າຕ່າງ ຈ ທີ່ສົ່ງມາໄວ້ໃນຫ້ອງສຸມດ ໂດຍເນັພາທັນສື່ອບັນທຶກທ່ອງນຽກງົມ ທໍາໃຫ້ຜມອ່ານແລ້ວເກີດສະພຽງກັລວ ພມເລີຍໃຈຍ່າງມາກ ແລ້ວເປັນຄັ້ງແຮກທີ່ພມສຳນິກົດ ແຕ່ກົສຍເລີຍແລ້ວ

ຄຳລັ້ງສອນຂອງໜັງສື່ອວຽມະ ພມຈຳບັນຫຼື້ດີ ພມນອກຈາກໄດ້ທຳມືດກູ່ຫມາຍບ້ານເນື່ອງແລ້ວ ດ້ວຍຄຸນຫວົມພມຂາດວາມຈົງຮັກກົດຕ່ອປະເທດໜາຕີ ພມອກຕ່າງໆ ຂາດກາຮັບຮັກກົດຕ່າງໆ ແລ້ວຍັງໃຊ້ຄຳພຸດທ່ານຄາຍດຸດ່ພ່ອແນ່ ເປັນລູກທີ່ເລົວຮ້າຍທີ່ສຸດ ໄນເຄຍທ່ານ້າທີ່ສາມີທີ່ດີເລຍ ໄນເພີຍໃນເຄຍໃຫ້ເຈັນໃຫ້ຍັງດ່າເຕະເຫຼວບ່ອຍ ຈ

ພມໄໝເຄຍໄດ້ເຈັນບີສຸຫົ່ນໝົມແມ່ແຕ່ບາທເດືອວ ພມເກີຍຈົກວັນເອາແຕ່ເຫິຍເຕົວ ທໍາໃຫ້ຈາວບ້ານເດືອດ້ວນ

ພມເປັນຄົນຂາດວາມຈົງຮັກກົດຕີ ຂາດວາມກົດໝູ່ ຂາດຄຸນຫວົມ ເປັນອັນຫພາລ ເປັນຜູ້ຮ້າຍ່າກຸນຕາມບທບັນທຶກຂອງໜັງສື່ອບັນທຶກທ່ອງນຽກງົມ ພມຈະຕ້ອງຄູກນໍາໄປຮັບໂທໜໃນນຽກເຫົາມືດ ລົງກະທະຫວາງແດງ ຄູກຄົກທັນ ລຸ່ວນແຕ່ເປັນບທລົງໂທໜທີ່ເຫັນໂດທັງລື້ນ ແລ້ວຍັງຕ້ອງຕົກໃນນຽກເຈົ້າອົກ ໄນຮູ້ຕ້ອງທັນທຸກໜ້າຮ່າມານນານກົກປົກປົກລົບ ຈຶ່ງຈະມາເກີດເປັນລົດຕ່ວ່າເຮົວຈານ ຄູກຄົມມືດເຊື້ອດເຊື້ອນອົກ ແລ້ວຈຶ່ງມາເກີດເປັນຄົນຍາກໄວ້ອັບຈນ ຢ່ວງ

ເກີດມາເປັນຄົນຖຸພພລກາພ

ພມເສີຍໃນມາກ ພມອຍາກຂອຍືດເວລາຊິກຕ່ອໄປ ເພື່ອພມຈະໄດ້ທຳນູ່ຮ້າງກຸ່ຄລບ້າງ ເພື່ອຊັດໃຫ້ກົມທີ່ພມເຄຍກ່ອງຂຶ້ນ ແຕ່ຊື່ວິຕພມໄກລ໌ຈະສຶງຈຸດຈົບແລ້ວ ໄກຮລະຈະສາມາຮັບໜ່ວຍພມໄດ້ພມສຳນິກົດຕອນນີ້ຈະມີປະໂຍ່ນນະໄຮ

ຄົນທີ່ເຄຍປະກອບຄວາມຂໍ້ມາຕາລຸດ ເພີ່ມມາສຳນິກົດເມື່ອມາຖື່ງຂ່າງສຸດທ້າຍຂອງຊື່ວິຕ ພມເພີ່ມຕື່ນຈາກຄວາມຝັນ ເມື່ອມີຊື່ວິຕອູ່ ພມທຳໄມ້ໄໝທະນຸກອນມ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າຍິ່ງ ເຊັ່ນ ຊື່ວິຕ ພ່ອແມ່ ຄູກເມີຍ ລຸ່ວນເປັນຂອງປະເສີຮູ້ໃນໂລກນຸ່ຍ່ທັງນັ້ນ ເມື່ອມີໂກສເກີດເປັນຄົນ ທໍາໄມ້ໄມ່ເປັນຄົນທີ່ມີຄຸນພາພ ທ່າກພລາດໂອກາສເປັນຄົນ ແລ້ວເນື່ອໄຫ່ຈະໄດ້ກັບນາມເກີດເປັນຄົນໄໝເອົກ ເຊີ່ນສຶງບຣທັດນີ້ ພມທຸມດອກລ້າຍຕາຍອຍາກ

ໃນທີ່ສຸດຄວາມຈົງໄດ້ປະກູດເຕັ້ນຫັດຂຶ້ນ ພວກເຂົາມາແລ້ວ ກ່ອນຈະພາໄປແດນປະຫວາດ ທໍາການຕຽບເຢີມອົກຄ້ວງເພື່ອແນ່ໃຈວ່າມີຜົດຕົວ ພມຂອງຮ້ອງ ຂອງເລາພມອົກ ຕ ນາທີ່ ຂອໃຫ້ພມເຂົ້າບທົກວາມສາຮາພາບເລົງຈົກກ່ອນ

ພມອາຍຸເພີ່ມ ๓๐ ຕັ້ນ ຈ ແຕ່ໄດ້ທຳໜ່ວມທັນຕີ ຂະນະນີ້ພມກຳລັງຮັບໂທໜຕາມກູ່ຫມາຍບ້ານເນື່ອງ ນກທີ່ຈະຕາຍເລື່ອງຮ້ອງຂອງມັນຍັງເຄົວ ຄົນທີ່ໄກລ໌ຕ້າຍຄຳພຸດຂອງເຂາຍ່ອມເປັນຫວຽມ

ຂອຳຝາກເຕືອນຄົນທີ່ຄືດໃໝ່ ຄົດໂກງ ຂັ້ນຫພາລ ພວກຫຼົມຍພວກຜູ້ຮ້າຍ່າກຸນທັງໝາຍຂອ້າພວກຄຸນເຍືດພມເປັນບທເຮັຍນຮູບ ຈ ກັບຕົວເປັນຄົນດີ ພວກຄຸນຍັງມີໂກສທຳວາມຕີຈົງຢ່າປ່ລ່ອຍໂກສທອງຜັນໄປໂດຍເປົ່າປະໂຍ່ນນີ້ດູພມເປັນຕົວຍ່າງ ຈະຂອງຍູ່ເພີ່ມອົກ ຈ ນາທີ່ໄນ້ໄດ້

ພມມີວັນນີ້ ກີ່ພະຮະກຽມສຸນອກຮຽມນັ້ນເອງ

ພວກເຂົາເຮົ່ງຮັດພມ ສຶງແມ່ຈົດຂອງພມວ້າວ່າໜຸ່ນໄປໝາດອາກເຂົ້າບທົກວັນອະໄຣກົກໄນ້ໄດ້ແລ້ວ

ຂອໃຫ້ຈາວໂລກຈົງເຂື້ອມັນເວື່ອກູ່ແທ່ງກຽມ ແລ້ວຫວ່າວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ອ່ານຄຳລາກພາບຂອງພມນີ້ຄືອເປັນບທເຮັຍນທີ່ມີຄ່າຍິ່ງຄ້າມືໃກ່ອ່ານບທຄວາມນີ້ແລ້ວສາມາຮັບສຳນິກົດຫຍຸດປະກອບຄວາມຂໍ້ວ່າທຶນທີ່ ຈະຄືອເປັນບຸນຸ່ງກຸ່ຄລທີ່ພມໄດ້ສ່ວັງມາບ້າງ ແລ້ວຫວ່າງວ່າຍົມບາລອາຈັດຫຍ່ອນພອນໂທໜໃຫ້ພມບ້າງ ຜົ່ງເປັນຄວາມຫວັງຄົ້ງສຸດທ້າຍຂອງພມ ແ

ນຽກ ຄື່ອ ສກວະຈິຕວິນຍົມຍານທີ່ມີກິເລສ ກ່ອກຮຽມຂໍ້ຈົດຕົວພົບເປັນຄວາມເດືອດເນື້ອຮ້ອນໃຈ ຈະພັນນຽກຕົ້ອງລົດລະກິເລສ ສ່ວັງກຽມຕີ ຕັ້ງແຕ່ຍັງມີຊື່ວິຕອູ່

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวัทณี ชูโต

ภาพจาก <http://ophir.files.wordpress.com>

แอปเปิลเน่าในตະกรାଥିଷ୍ଟପ୍ରକାଶ

ตอน ๑

(BAD APPLES IN A ROTTEN SYSTEM)

บริษัทข้ามชาติที่ไร้คุณธรรมและศีลธรรม

บริษัทข้ามชาติที่เลวที่สุด ๑๐ บริษัท
ในปี ๒๕๕๓

โอมัส แฟรงค์ นักวิจารณ์สังคมและ
บรรณาธิการนิตยสารฉบับหนึ่งในเมืองซิดนาโก^ก
กล่าวว่า ผู้ที่สนับสนุนทุนนิยมเสรีมักรจะเชื่อว่า
ตลาดเป็นลิ่งเดียวที่ควบคุมความประพฤติของผู้คนหรือ

“หนึ่งдолลาร์ หนึ่งเสียง” และกลุ่มคนดังกล่าว
ต่างคาดหวังให้ทศวรรษ ๑๙๙๐ เป็นทศวรรษที่
เต็มไปด้วยกลีบกุหลาบ เพราะกำไรมากของบริษัท
ข้ามชาติพอกพูนขึ้นมาก บางคนถึงกับกล่าวว่า
“การแปรรูปให้เป็นของເອກະນາກລົດລະແລະ
ເລິກກູ່ຮະບັບ+ໂຄກາກິວຕົນ+ທຸນນີຍມສຸດຂ້ວຈະສົງ

ผลให้เกิดความมั่งคั่ง” แม้แต่ผู้นำของสหรัฐฯ ก็เชื่อว่าระบบตลาดมีความเป็นประชาธิปไตยมากกว่าประชาธิปไตยที่ผ่านการเลือกตั้งเสียอีก

อย่างไรก็ตามระบบตลาดหรือการค้าเสรี ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นคือ ในปัจจุบัน ชาวอเมริกันร้อยละ ๑๐ มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๙๐ ของทั้งหมดในขณะที่ชาวอเมริกันร้อยละ ๕๐ มีทรัพย์สินในสัดส่วนที่ลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๑๐ ในเวลาเดียวกัน ผลตอบแทนของผู้บริหารหรือซีอีโอพุ่งสูงขึ้นรากับติดจรวดโดยพุ่งสูงขึ้นจาก ๘๕ เท่าของผลตอบแทนของคนงานในปี ๑๙๙๘ เป็น๘๔ เท่าในปี ๑๙๙๐ สหภาพแรงงานยังอ่อนแอกลิเวออย ฯร้อยละ ๑๕ ของชาวอเมริกันไม่มีประกันสุขภาพ และตำแหน่งงานเป็นแสนเป็นล้านตำแหน่งเหือดหายไป เพราะบริษัทข้ามชาติต่างก็ย้ายฐานการผลิตออกไปยังประเทศกำลังพัฒนา สถานการณ์ในประเทศไทยกำลังพัฒนา กลับย้ำแย่กว่าเพราบนโยบายขององค์กรการเงินระหว่างประเทศ(ไอเอ็มเอฟ) ธนาคารโลกและองค์กรการค้าโลก (WTO) ซึ่งตั้งบทบัญญัติให้บริษัทข้ามชาติมีอำนาจเหนือรัฐและประชาชน บริษัทข้ามชาติและสถาบันดังกล่าวต่างรณรงค์อย่าง

ไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ ที่ปรึกษาของนิตยสาร “ศิลปะและวัฒนธรรม” กล่าวว่า “คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้นเมื่อคนไทยศึกษาตะวันตกจึงศึกษาแต่เรื่องที่สำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องที่ตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่เคยศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงหลับตาับเปลือกของตะวันตกโดยไม่รู้ว่าขาดดอกร้ายฝันอย่างไรก็ล้วนอะไรและพ่ายแพ้อย่างไร ไม่สนใจความลับสน ความมุ่งยากและความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญ ประเทศไทยเป็นท่าฟรังไม่ใช่ เพราะเรียนฟรังมากไป แต่ เพราะแบบไม่รู้จักฟรัง หากชาวสยามจะเอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบัน ก็ต้องเรียนรู้ฟรังอย่างแตกฉาน”

พระปิยมหาราช รัฐกาลที่ ๕ ทรงมีพระดำรัสกับพระราชนครินทร์และข้าราชการที่จะเดินทางไปศึกษาในต่างประเทศว่า “จะเรียนเพื่อรู้เท่าทันฟรัง ใจอาเยี่ยงฟรัง อย่าเอาอย่างฟรัง”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ทรงมีพระราชดำรัสในวันที่ ๑๖.๗.๒๕๓๗ ตั้นตีเวชกุล เข้ารับงานในมูลนิธิชัยพัฒนาว่า “ทำอะไรทำให้เหมาะสมกับภูมิลังค์คอม” ภูมิคือภูมิประเทศ ภูมิอาณาจักรและภูมิปัญญา สวนลังค์คอมคือประชาชนวัฒนธรรมและประเพณี...แต่อะไรเกิดขึ้นกับคนไทยดังแต่หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อเร็ว ๆ นี้ ฟรังจึงกล่าวถึงเมืองไทยว่า “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา”... เพราะเราไม่รู้เท่าทันและเห็นแก่การเป็นดอกบัวหรือเปล่า?????

ข้อเขียนเรื่องบริษัทข้ามชาติที่ไร้ชื่อคุณธรรมนี้เรียบเรียงจากรายงานของรัลเซลล์ มอคไฮเบอร์ แอนด์โรเบิร์ต ไวส์แมน คนแรกเป็นบรรณาธิการของวารสารชื่อ “รายงานอาชญากรรมของบริษัทข้ามชาติ” และคนหลังเป็นบรรณาธิการของ Multinational Monitor ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐฯ และทั้งสองยังร่วมกันเขียนหนังสือเรื่อง “การก่อการทำลาย : บริษัทข้ามชาตินักล่าและการทำลายประชาธิปไตย” (The Rampage : Corporate Predators and the Destruction of Democracy) องค์กร Multinational Monitor เป็นหนึ่งในประมาณ ๓๐,๐๐๐ องค์กรที่คัดค้านและต่อต้านทุนนิยมเสรีโลกภัยดัน อำนาจลั่นฟ้าของบริษัทข้ามชาติรวมทั้งการทำงานขององค์กรการค้าโลก (WTO) ธนาคารโลก (World Bank) และองค์กรการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ด้วย...ต้องการรายละเอียดติดต่อที่ <http://www.multinational.org>. นอกจากนี้ ยังมีแหล่งข้อมูลที่น่าสนใจอีกเช่น:

นิตยสาร :	หนังสือ :
New International : www.oneworld.org/ni/	The Ruckus Society : www.ruckus.org
Adbuster : www.adbusters.org	Global Exchange : www.globalexchange.org
Rabble : www.rabble.ca	Oxfam International : www.oxfam.org
Institute for Policies Study : www.ipsdc.org	WTO Watch : www.wtowatch.org
ข่าวการ :	
Public Citizen (WTO issues) : www.citizen.org	
International Forum on globalisation : www.ifg.org	
Covert Action : www.covertaction.org	
People and Planet : www.peopleandplanet.net	

ต่อเนื่องให้สาธารณะเชื่อมั่นว่าบริษัทข้ามชาติ ทั้งหลายต่างก็มีศีลธรรมและมุ่งที่จะสร้างประโยชน์ให้สาธารณะ และคนจำนวนมากต่างเชื่อว่า “ประชาธิปไตยและตลาดเสรีเป็นสิ่งเดียวกัน”

อย่างไรก็ตาม โภมัส แฟรงค์ กลับเห็นอีกด้านหนึ่งของเหตุการณ์และกล่าวว่า “ทุนนิยมสุดขั้วและตลาดเสรีคือความพินาศของประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ” เพราะในสหราชอาณาจักร ประเทศในชั้นชั้นกลาง ตำแหน่งงานหายไป การศึกษากำลังถูกยกไป เกินอีก โรงพยาบาลที่ให้ค่าแรงต่ำมากและไม่มีสวัสดิการ relay กำลังปรากមตัวขึ้น ฯลฯ แฟรงค์ และนักวิจารณ์สังคมอื่น ๆ ได้ช่วยให้เรามองผ่านม่านหมอกของการโฆษณาเกินจริงของบริษัทข้ามชาติ และเราเห็นด้วยกับเขาว่า “ผลประโยชน์ของมนุษย์ต้องมาก่อนเครื่องจักร กำไร และบริษัทข้ามชาติ” ณ ที่นั่นขอเสนอ ๑๐ บริษัทข้ามชาติที่เลวที่สุด ในปี ๒๐๐๐-๒๐๐๕ (๒๕๔๓-๒๕๔๘) เพื่อแสดงให้เห็นว่า “การสร้างประโยชน์ให้สาธารณะและศีลธรรม” ที่พวนนั้นพร้อมกันนี้เพียง “ลมปาก และกล่าวเท่านั้น!!!”

๑. อเวนติส (Aventis- อาหารตัดต่อพันธุกรรม หรือจีเอ็มโอลัญชาติฟรั่งเศส) : อาหารตัดต่อพันธุกรรมถูกผลักดันให้แก่สาธารณะโดยไม่มีการตรวจสอบ เพราะอ้างว่ามีคุณสมบัติ “เทียบเท่า” อาหารธรรมชาติ บริษัทเบโอดิค เหล่านี้ต่างขัดขวางการติดฉลากและบังคับให้เกษตรกรเชื้อน้ำมันสูญเสียว่าจะไม่เปิดเผยให้ครัวเรือน บนปลูกพืชจีเอ็มโอล โดยถ้าเปิดเผยจะถูกฟ้องเรียกค่าเสียหาย จีเอ็มโอลูกปล้อยให้ป่นเปี้ยนในธรรมชาติรวมทั้งอาหารของมนุษย์และทั่วหน้า กลุ่มบริษัทข้ามชาติที่ไร้ชื่อความรับผิดชอบนี้ก็คือ “อเวนติส” ซึ่งผลิตและขายข้าวโพดจีเอ็มโอล ชื่อ “สตาร์ลิง” เพื่อใช้เป็นอาหารสัตว์แต่กลับปล่อยให้ป่นเปี้ยนในอาหารคน มีการกล่าวว่าข้าวโพดดังกล่าวทำให้เลี้ยงต่อการเป็นภัยแล้ว เป็นไข้ ผิวหนังเป็นผื่นและท้องเสีย มีชาวอเมริกัน ๔๔ คน

ที่ร้องทุกข์ต่อหน่วยงานของรัฐว่าพวกเข้า “ป่วย” หลังจากกินอาหารที่ป่นเปี้ยนด้วยข้าวโพดดังกล่าว และในปัจจุบัน ชาวอเมริกันเป็นโรคภัยแพ้กันมากขึ้นแต่หาต้นเหตุไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ลงลึกว่าเกิดจาก การบริโภคอาหารจีเอ็มโอล รัฐบาลของนายทุนไม่บังคับให้อาหารจีเอ็มโอลต้องติดฉลาก !!!

๒. บริษัทอเมริกันโภเบคโค (ผลิตบุหรี่) : องค์การอนามัยโลกและเจ้าหน้าที่ด้านสุขภาพต่างก็สนับสนุนให้เก็บภาษีสูง ๆ สำหรับบุหรี่เพื่อกระตุ้นการเลิกสูบ แต่ผู้ผลิตรายนี้กลับตั้งเป้าและวางแผนให้มีการ “ลักลอบนำบุหรี่ข้ามแดน” และถือว่าเป็นการปฏิบัติ “คุ่มคาย” กับการขายโดยถูกกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อเจาะตลาดและเพิ่มสัดส่วนการครองตลาด การลักลอบจะทำโดยการสร้างความสัมพันธ์กับคนกลางหรือนักค้าของเลื่อนโดยเฉพาะตามด่านข้ามแดนที่มีการปฏิบัติงานที่หละหลวย บุหรี่เลื่อนราคากลูกทำให้มีการสูบบุหรี่และความเจ็บป่วยเพิ่มขึ้นในทุกประเทศ หลักฐานแสดงว่าผู้บุหริหารของบริษัทรู้ถึงความเกี่ยวข้องกับการลักลอบดังกล่าว แต่เชื่อว่าของบริษัทกล่าวประณามค่าโดยย่างถุงเฉียบแหลมจากกลุ่มบุคคลที่ต้องปราบปราม แต่ก็ต้องยอมรับว่า “ศalaจิงโจ้”... เป้าหมายของทุนนิยมเลือกคือกำไรสูงสุด และต้นทุนต่ำสุดโดยไม่เลือกวิธีการ???

๓. บีพี/อโมโค (BP/AMOCO-ผลิตน้ำมัน) : เกิดขึ้นในปี ๑๙๙๘ จากการรวมกันของอโมโคของสหราชอาณาจักร และบีพีของอังกฤษ (ซึ่งให้เห็นว่าทำไม่อังกฤษร่วมกับสหราชอาณาจักรในการรุกรานอิรัก??) เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๐๐๐ บริษัทในเครือของบีพี/อโมโค ในอลาสกาถูกปรับ ๕๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สูญ “ไม่รายงาน” การทิ้งขยะพิษในอลาสกาอย่างผิดกฎหมายและยังถูกปรับเงิน ๖.๕ ล้านดอลลาร์ สำหรับอาชญากรรมดังกล่าวอีกด้วย

ในเดือนเมษายนปีเดียวกัน บีพี/อโมโค ตกใจ จ่ายเงิน ๓๒ ล้านดอลลาร์เพราระถูกกล่าวหาว่าชำระค่าธรรมเนียมการผลิตน้ำมันในเขต

อินเดียนแดงต่ำกว่าที่ต้องชำระจริงตั้งแต่ปี ๑๙๘๘ ในเดือนกรกฎาคม บริษัทยื่อมจ่ายเงิน ๑๐ ล้านดอลลาร์เป็นค่าปรับฐานทำผิดกฎหมาย “อากาศสะอาด” ด้วย

๔. ดับเบิลคลิก (Doubleclick-บริษัทไมเซนทาทางอินเตอร์เน็ตที่ใหญ่ที่สุดในโลก) : อัยการเมือง มิชิแกนกล่าวหาบริษัทนี้ว่าละเมิดกฎหมายเรื่อง การคุ้มครองผู้บริโภค และอื่น ๆ โดยปกปิดไม่ให้ผู้บริโภครู้ว่าระบบคอมพิวเตอร์ของเขากู้ภัย สอดแนมโดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อที่จะเก็บข้อมูล ส่วนตัวของผู้บริโภค เช่น ความสนใจ นิสัยและความชอบ เพื่อเล่นอินคัมที่ตรงกับลักษณะนิสัย และความชอบให้ผู้บริโภคในโอกาสต่อไป บริษัทนี้ ยังทำเช่นเดียวกันในบริษัทลูกของตนอีก ๒ บริษัทด้วย

๕. ฟอร์ด / ไฟร์สโตน (Ford / Firestone-ผู้ผลิตยางนํ้ามาตรฐานต์) : ในปี ๑๙๘๘ ชายหนุ่มอายุ ๑๗ ขับรถฟอร์ดเอ็กซ์โปรเลอร์ ยางรถเกิดฉีกขาดจนรถเลี้ยวรถหักตัวและตกถนน ชายหนุ่มเสียชีวิต ฟอร์ดและไฟร์สโตนรับรู้การตายอย่างน้อย ๓๕ รายและบาดเจ็บ ๑๓๐ ราย ก่อนที่รัฐบาลจะเข้าสอบสวนในปี ๒๐๐๐ บริษัททั้งสองครวญถูกระดึงคดีสำหรับการมาตรฐาน ๙๐ รายและบาดเจ็บอีกหลายร้อยรายทั่วประเทศจากการฉีกหรือแตกของยาง ซึ่งเป็นอุปกรณ์มาตรฐานของรถยนต์ฟอร์ดเอ็กซ์โปรเลอร์ จากการสอบสวนพบว่า วิศวกรของบริษัทเคยแนะนำให้เปลี่ยนการออกแบบหลังจากรถหมุนกลับหลังครั้งในการทดลองแต่บริษัทยังคงใช้ระบบช่วงล่างและยางรุ่นเดิม เมื่อเริ่มจำหน่าย ในปี ๑๙๘๘ ฟอร์ดประการศยอมเปลี่ยนยางของรถรุ่นดังกล่าวในตะวันออกกลาง เอเชียและประเทศไทยอีก ๑ แต่มิได้แก้ปัญหาใด ๆ ในสหราชอาณาจักรบริษัททั้งสองก็ได้แต่โทษกันสำหรับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น

๖. แกลกโซ่เวลคัม (Gloxo welcome- ผลิตยาสัญชาติอเมริกัน) : คน ๓๕ ล้านคนทั่วโลกติดเชื้อเอดล์และผู้ใหญ่ชาวอัฟริกา ๒๐ ล้านคนติดเชื้อเอดล์ ชาวบอตสวานาร้อยละ ๓๖ ติดเชื้อเอดล์และชาวอัฟริกา ๓ ล้านคนตายเพราะโรคเอดล์ในแต่ละปี พากษาเหล่านี้ส่วนใหญ่จะรอดชีวิตลำได้ยาแต่ยาราคา ๔๐๐,๐๐๐-๖๐๐,๐๐๐ บาท ต่อปีกสูงเกินเอื้อมสำหรับพากษา ฉะนั้น การเป็นเอดล์คือการภัยตัดสินประหารชีวิต แกลกโซ่เวลคัมและรัฐบาลสหราชอาณาจักร (รวมทั้งญี่ปุ่น คิวบานาตอร์ ฯลฯ) ที่จะสกัดกั้นไม่ให้ประเทศอื่นผลิตยาตัวนี้โดยอ้างลิขสิทธิ์ บริษัทไม่ได้กลัวสูญเสียตลาดอัฟริกา แต่กลัวว่าการแข่งขันจะทำให้ราคายาตกต่ำโดยเฉพาะอย่างยิ่งในตลาดสหราชอาณาจักรทำกำไรได้สูงสุด...เราไม่ได้อยู่ในโลกของความเมตตาและเหตุผล???

๗. ล็อกฮีดมาร์ติน (Lockheed Martin-ผลิตอาวุธชาติอเมริกัน) : บริษัทที่ผลิตยาฆ่าแมลงได้ทดลองผลิตภัณฑ์ที่อันตรายของตนกับคนมากลายไปแล้ว แต่ปัจจุบัน นักค้าส่งครามกำลังทดลองผลิตภัณฑ์กับคน ในเดือนพฤษภาคม บริษัทนี้และมหาวิทยาลัยโลมาลินดาได้ทดลองให้คนดื่มน้ำดีมปนเปื้อนพิษโดยจ่ายเงิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์ให้อาสาสมัคร ๑๐๐ คน และให้เขาดื่มน้ำที่มีพิษจากส่วนประกอบของเชื้อเพลิงจรวดทุกวันเป็นเวลา ๖ เดือน สารดังกล่าวพบว่าปนเปื้อนอยู่ในแหล่งน้ำร้ายๆ แห่งในแคลิฟอร์เนีย และเชื่อว่าโรงงานของล็อกฮีดมาร์ตินคือต้นเหตุของการปนเปื้อน และถ้าบริษัทสามารถโน้มน้าวให้รัฐบาลยอมรับการปนเปื้อนบริษัทก็จะประหยัดเงินในการ “ชำระล้าง” ได้เป็นล้าน ๆ ดอลลาร์ พิษดังกล่าวข้างต้นจะมีผลให้เกิดความเสียหายให้การทำงานของต่อมไทรอยด์ และแผนกสุขภาพของมหาวิทยาลัยโซโนนา ได้ทดลองหารักที่อาศัยอยู่ใกล้ทะเลสาบ “เม็ด” ในอิริโซโนนา พบร้าทารกหลายคนมีต่อมไทรอยด์ที่ทำงานไม่ปกติ ล็อกฮีด มาร์ตินเกี่ยวข้องกับการทดลองการใช้ผลิตภัณฑ์อีกมากและ

บริษัทนี้คือบริษัทที่จ่ายเงินเป็นล้าน ๆ ดอลลาร์ให้แก่บุคลากรนักวิชาการและบุคคลที่เป็นผู้นำทางความคิด ให้สนับสนุนโครงการ “สตาร์วอร์” และระหว่างฤดูเลือกตั้งปี ๑๙๙๗-๒๐๐๐ บริษัทดีลั่งทุนไปกับการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของยอร์ชบุชเป็นเงินถึง ๒ ล้านดอลลาร์ด้วย

๔. พิลลิปส์ปิโตรเลียม (Philips Petroleum -เคมีภัณฑ์สัญชาติสหราชอาณาจักร) : การระเบิดที่โรงงานในเกเรชลทำให้มีผู้เสียชีวิต ๑ คน และบาดเจ็บ ๓๔ คน อุบัติเหตุร้ายแรงเช่นนี้เกิดขึ้นมาแล้ว ๓ ครั้ง ในระยะเวลา ๑๑ ปีที่ผ่านมาและมีผู้เสียชีวิตถึง ๒๓ คนจากอุบัติเหตุ ในปี ๑๙๙๘ บริษัทถูกปรับ ๒.๕ ล้านดอลลาร์หลังการสอบสวนเป็นเวลา ๖ เดือน ผลการสอบสวนระบุว่าพนักงานไม่ได้รับการฝึกอบรมในเรื่องความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตาม ไม่มีการดำเนินคดีอาญา กับบริษัထแต่อย่างใด

๕. สเมทฟิลด์ฟูด (Smithfield Food - ผลิตอาหารสัญชาติอเมริกัน) : เกษตรกรแบบครัวเรือนกำลังถูกขับไล่ออกจากฟาร์ม และบริษัทเกษตรข้ามชาติได้เข้ายึดครองแทน บริษัทนี้เป็นผู้ผลิตเนื้อหมูรายใหญ่ที่สุดในสหราชอาณาจักร และกำลังจะควบรวมกับบริษัทไอบีพี อิงค์ ซึ่งเป็นผู้ผลิตที่ใหญ่อันดับสอง หลังการควบรวม บริษัทจะครอบคลุมเกือบร้อยละ ๔๐ ของทั้งหมด มีบริษัทในสหราชอาณาจักรคุ้มกันไว้ว้าว ร้อยละ ๔๐ และมีบริษัทควบคุมการผลิตเนื้อหมูร้อยละ ๔๐ การควบรวมข้างต้นจะทำให้บริษัท “ซักไถ” ตลาดได้มากขึ้นและราคาหมูที่เกษตรกรแบบครัวเรือนได้รับจะตกลงอีก ในปี ๑๙๙๖ บริษัทสเมทฟิลด์ถูกสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมปรับเป็นเงิน ๑๒.๖ ล้านดอลลาร์ ฐานโรงงานแปรรูปของบริษัทที่จังหวัดพิชลลงในแม่น้ำที่อยู่ใกล้เคียง สหราชอาณาจักรจะประกาศยกเลิกอาชีพเกษตรกรรมเพื่อเกษตรกรจะจังหวัดลงเกือบหมด เกษตรกรรมกลยุทธ์เป็นธุรกิจของบริษัทข้ามชาติ ส่วนเกษตรกรดั้งเดิมต้องกลยุทธ์เป็นเพียงลูกจ้างหรือเข้าไปทำงานไร้ฝีมือใน

เมือง ด้วยเหตุนี้ การฝ่าตัวตายในกลุ่มเกษตรกร จึงมีสูง พากษาต้องสูญเสียไร่และที่ดินที่มีอายุร้อย ๆ ปี... และนี้คือความติงามประการหนึ่งของ “ทุนนิยมเสรี” เพื่อการ “ผูกขาด” ???

๑๐. ไตตันอินเตอร์เนชันแนล (Titan International - ผลิตล้อและยางสำหรับการเกษตรสัญชาติอเมริกัน) : การหยุดงานของสหภาพนั้นหมายถึงนายจ้างเลว ๆ บางคนให้พากษาไม่มีทางเลือกอื่น ในปี ๑๙๙๘ คุณงาน ๖๗๐ คน ที่โรงงานแห่งหนึ่งของไตตันหยุดงานเพราบริษัทปฏิเสธการเจรจาต่อรองข้อตกลงฉบับใหม่ ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย บริษัทยังได้ย้ายเครื่องมือออกไปจากโรงงานและหยุดจ่ายเบี้ยประกันให้พนักงานเมื่อเริ่มมีการหยุดงาน คณะกรรมการแรงงานแห่งชาติได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าบริษัทได้เลิกจ้างคนงานซึ่งกำลังปักป้องสิทธิอันชอบธรรมของเข้าด้วย ในเดือนกันยายน ๑๙๙๘ คุณงาน ๓๐๐ คนในอีกโรงงานหนึ่งของไตตันได้นัดหยุดงาน และบริษัทได้ปลดคนงานทั้งหมดซึ่งเป็นการผิดกฎหมาย นอกจากนี้ บริษัทยังวางแผนที่จะรวบรวมโรงงานต่าง ๆ ให้ร่วมกันเปลี่ยนกฎหมายแรงงานเพื่อประโยชน์ของนายจ้างในอนาคตด้วย...ธุรกิจบาลเมจิงหรือในระบบทุนนิยมเสรี???

ข้างต้นเป็นตัวอย่างการกระทำการของบริษัทข้ามชาติของสหราชอาณาจักรและพากซึ่งพร้าแต่เรื่องผลประโยชน์ของผู้บริโภค ลิทธิมนุษยชน ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล การกระทำการเหล่านี้เองที่ทำให้เยลена นอร์เบอร์ก ออดัล นักต่อสู้ทางลัทธิชาวสวีเดน กล่าวว่าพากตะวันตกเป็นพาก “มือถือสาบ ปากถือศีล” ขณะนี้ การดูพาก “กากขาว”* ไม่ควรดูที่รัฐธรรมนูญ กฎหมาย หรือคำพูดแต่ควรดูที่การกระทำ???

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

หมายเหตุ : “กากขาว” เป็นคำที่คนไทยในสมัยรัชกาลที่ ๓-๔ ใช้เรียกนักล่าอาสามิคมาชัวผิวขาว เป็นลัตเวียและโลกมาก!!!!

กำไร-หาดทุนแท็บของอารียชน

(ต่อจากฉบับ ๒๓๒)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยลั่นคมมนุษยชาติที่ถูกพิชและถูกอิทธิพลของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พ่อรู้พ่อเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่งอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขลั้นติอย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นลั่นคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นได้เลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วลั่นคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่นๆ

เรtaได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยนไปมาจนถึง“ทีภูมิรัฐมิกตุประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์“ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกุตรประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า “กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน” นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยามาถึงตอนท้ายแห่งทีภูมิรัฐมิกตุประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมบวิตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นัยสำคัญของความเป็น“อาริยชน” กับ “**บุคุณ**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้เม่นๆ ชัดๆ คามๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ” ของ“ปัญญาโลกีย์” ว่า ยังไม่สู่จริต-มุตติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรม เท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงเดือนอยู่ จึงต้องขออ้อนว่า ที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พ่อรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจดูแลกษณะของ“อาริยบุคคล”ที่ถูกต้องตามสัจธรรมของศาสนาพุทธแล้ว เมื่อจะเดินทางอาริยบุคคล ขึ้น“เสดابัน” ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สามมาทีภูมิ” นั้น ยังบรรลุธรรม“โลกุตระ” ก็ยังเป็นคนขยันในการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ชนิดเป็น“บุญนิยม” สั่งสร้างเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยังฯ นั่น แห่งอน พราะ“อาริยบุคคล”จะมี“ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของสัจธรรม ที่เป็น“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นแลกษณะสำคัญของ“บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ” จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่“โลกุตรธรรม”เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น“โลกุตรธรรม” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“โลกุตรสัจจะ” อีกด้วยหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน“โลกุตรธรรม”จะไม่มี“บุญ”แบบโลกีย์ธรรม โลกุตรธรรมนั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณแลกษณะของโลกุตรสัจจะ และมีทั้ง“บุญ”แบบโลกีย์ธรรมด้วย มีทั้งน้อยหักมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกุตรธรรม”จะต้องเป็น“บุญ”ที่มีคุณแลกษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“โลกุตรสัจจะ” ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”

เราได้รับฟังถึง“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม” มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตระกะ” oward เท่าผลเชิงชั้นให้ดูน่าทึ่งเท่านั้น ซึ่งก็ดู ดูโก้ แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขออภัยนั่นว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ รามาสาธยารายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้องเป็นโลกุตรธรรม และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยไปแล้ว ยังสาธยค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“ความแตกต่าง”ของ“บุนนิยม” กับ“บุญนิยม” ในแงกว้างแล้วลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขออภัยนั่นว่า “ในการทวนกระแสนนี้ บัวบุญนิยม ทวนกระแสนย่างมีความสุข” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรม จริง ไม่ใช่การทำอย่าง“ฉบไจ” หรือพระ“ไรรากงอก” หรือ“สุกทุกบสุกฝืนหนน” แต่ เมื่อในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็พระกิเลสของตนยังไม่หมด นั่นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง “ตั้งตนอยู่บนความลำบาก” (ทุกขายะ อัตตานั้ง บทที่) ยังเหมะสมรับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตน เป็น“มัชณิมาปฏิปทา” ในประเด็น“มัชณิมาปฏิปทา” ที่หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” นี่ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามิ่งเจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“มัชณิมาปฏิปทา”นี้ เป็น“ประเด็นสำคัญมาก” สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกนั่นว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” (มัชณิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น“หยาบที่สุด” เท่านี้

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดต่อหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตันหา-อุปทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพูดทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติมรรค อันประกอบด้วย องค์๘ หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรลิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง” หรือเห็น“ความต่อ” ที่สับสนไป ลับมา ของความเป็น“กาม” กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หาย ว่า มันลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาระนัยปัญญา” ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล” ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมาทำกางหนึ่น“สัมมาสារ্থ” นั่น“ภาน” แบบพุทธ ที่จะเกิดเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรัมตัตระรธรรม” อย่างละเอียดซึ่น กระทั้งเจาลังไปถึงขั้น“ญาณ” ขั้น“วิมุติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชื่อ“กรรม” ที่สั่งสม“บำบัด” สั่งสม“บุญ” ชนิดเป็นโลภุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว ควรที่จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม” ในข้อที่ ๙ กันต่อ]

ที่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราบยังอธิบายกันถึงข้อที่ ๙ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ก็คือ “ເນັດສ່ວະຫຼາມ ຂັ້ນແລ້ວໂຄງແປງພັນພົມຈິຕວິຫຼາມ” หรือห้องเรียนที่ก้าวฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โภปภาคิโน尼) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรัมตัตระสัจจะ ถึงโลภุตระตามลำดับ จึง

นิ่อว่า “ເປັນຜູ້ສໍາເຮົງ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว

พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดถูกกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย“บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น๒ ล่วง กล่าว คือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นั้นก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราจะได้อธิบายถึง“ทาน” ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”]

ก็คือ “ภัยทาน-ธรรมทาน” ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรัมตัตระรธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ” ก็คือ ผู้รู้เห็น“ไตรลักษณ์” คือ รู้เห็น“อนิจจ-ทุกข-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง เดตต้องเข้าใจอย่างล้มมาทีกูฐิ “รู้เห็น.. อนิจจ-ทุกข-อนัตตา” นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง “ไม่ใช่“เข้าใจทางลุ氧อย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นແນ່າ

ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๘ ข้อ๒๔-๒๕ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนแล้วแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแบร์ไปเป็นธรรมดा เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นของ แห่งความลับมาก เป็นดังแพชฌณาต เป็นของปราชจากความเจริญ เป็นของมีภาวะ เป็นของอันแทบปัจจัย บุรุงแต่ง เป็นเหี้ยมมา เป็นของมีชาติเป็นธรรมด้า เป็นของมีโลกะ ปริเทเวทุกข์ โถมนัสและอุปายาส เป็นธรรมด้า เป็นของมีความเครื่ำหนอมเป็นธรรมด้า เป็นเหตุกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของหวานให้ แซ่บชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกีย์อย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็นอาทินะ(โพธ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตครอบพั้น ออกร้าวจักลิ่งเป็นไฟน้ำ, จิตลวง, จิตเลิก, จิตอโกกไปพั้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปัญหาริริย ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสานนี ปัญหาริริย” เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้กิจนาและฝึกให้เป็นปัญหานั้นมรรคผล ปัญหาริริยอื่นที่จะเป็นปัญหานั้นจะเป็นบริษัชช้า แม่ครัวทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

“นิพพาน”นี้ ตามที่แปลกันไว้ว่า “ความทำลาย, ความเย็น, ความดับ, ความตาย, ไม่มีเครื่องที่มั่งคง, ไม่มีการไป, ไม่หมดแห่งความร้อน, ไม่ไม่เหลือ” หรือจะแปลอะไรอื่นอีกมากมายอย่างไรก็ตาม ก็ต้องเข้าใจให้ชัดเจนแล้วแจ้งจริงๆ ในความหมายที่เรามายถึงแท้หนึ่น ไม่ใช่เรื่องของวัตถุ ไม่ใช่เรื่องซึ่งผลลงไปที่วัตถุ แต่ซึ่งเจาลงไปที่“ผลสำเร็จของคติวิญญาณ” ไม่นอกจิตวิญญาณ

“นิพพาน”ในที่นี้ เป็น“คุณสมบัติ” หนึ่งของมนุษย์ ซึ่งนับเป็น“คุณธรรม” อันวิเศษในศาสนาพุทธ มีเป้าหมาย สำคัญกำหนดเน่คุณชัดແນ่นแท้ที่สุดคือ “ความดับกิเลส

หมวดสันในจิต ที่เป็น “เหตุแห่งของทุกข์” (ทุกขสมุทัยอธิรัตน์) จึงเป็นเรื่องของ “ประมัตธรรม” โดยเฉพาะ ซึ่งก็คือ เรื่องของ “จิตวิญญาณ” เท่านั้น

ไม่ใช่เรื่องวัตถุ ไม่ใช่เรื่องดินเน้าลมไฟ หรือไม่ใช่เรื่องอะไรที่เป็นอยู่แค่ภายนอก “จิต” เป็นต้นว่า แค่ “ความเป็นของร่างกาย” หรือความเป็นของผอม, 軫, เล็บ, พัน, หนัง แค่นั้น เท่านั้น

แม้เราจะศึกษาด้วยการพิจารณา “ร่างกาย” พิจารณา ผอม, 軫, เล็บ, พัน, หนัง ฯลฯ ว่า มันไม่เที่ยง จนเข้าใจดี มันเปลี่ยนแปลงไป มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ ตัวตน และเห็นความจริงที่ร่างกาย หรือผอม, 軫, เล็บ, พัน, หนัง มันเปลี่ยนแปลงไป มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ตัวตน มันก็ยังไม่ใช่ “ผลของการบรรลุธรรม” โดยเฉพาะ “ไม่ใช้การบรรลุ “นิพพาน”” เด็ดขาด

นั่นเป็นเพียงความเห็นที่ลับลุนความรู้ในขั้นหยาบ ที่รู้ได้ก่อน ว่า มันไม่เที่ยง เยี่ยงนี้ๆ แหลก มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ตัวตน เยี่ยงนี้ๆ แหลก ในสิ่งที่จะรู้จะเห็นได้่าย ก่อน ซึ่งยังไม่ใช่ “จุดของผลบรรลุ” ที่แท้

ต้อง “รู้-เห็น” จิตเราด้วยความไม่เที่ยง-จิตลดเหตุแห่ง ทุกข์-จิตไม่มีตัวตน คือ ตัวตนของกิเลสหรือตัวตนของกุศล จิตนี้ๆ นั่นเองที่ “หมวดตัวตน” หรือ “ไม่มีตัวตนแล้ว”

จึงจะเป็น “ผล” ที่เรียกว่า “นิพพาน” หรือ “นิโรธ”

การรู้แจ้งเห็นจริง “นิพพาน” หรือ “นิโรธ” ซึ่งหมายถึง “ความตับตัวตนสูนิท, ความไม่มีตัวตน เพราะตัวตนของ กิเลสตับสูนิท” เป็นการรู้แจ้งเห็นจริงด้วย “ญาณ” ของตน

ผู้ปฏิบัติต้องมี “อธิปัญญาสิริกา” ที่เจริญเป็น “ญาณ” เจริญเป็น “สัมสันญาณ” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จักจริง “อนิจจ-ทุกขัง- อนัตตา” ซึ่งจะต้องรู้แจ้งเห็นจริงด้วย “ไตรลักษณ์” นั่นคือ แล้วญาณก็เจริญรู้แจ้งเห็นจริงเจริญชี้ไปจนถึงที่สุด

ดังนั้น “ไม่ว่าจะเป็น “อนิจจ์” ซึ่งเป็น “ความไม่เที่ยง, ความไม่คงที่, ความไม่เป็นอยู่อย่างเดิม” ก็คือ

จะเป็น “ทุกขัง” ซึ่งเป็น “ความไม่เป็นสุข, ความรู้สึกไม่สบาย, สภาพที่ทนอยู่ได้ยาก, ความทุกข์ทรมาน” ก็คือ

จะเป็น “อนัตตา” ซึ่งเป็น “ความไม่ใช่ตัวตน, ความไม่มีตัวตน, ความไม่เป็นตัวตน, ความไม่มีวัตตน, ความไม่มีวัตตา” ก็คือ

ก็ล้วนหมายเอา... “ความเป็น” หรือ “ความไม่เป็น”

หมายเอา “ความมี” หรือ “ความไม่มี” กับ “ที่จิต” (มนสิ) ทั้งนั้น ซึ่งเป็นเรื่อง “ในจิต” (มนสิ) เท่านั้น

ความเป็นหรือความไม่เป็น “อนิจจ์” ก็คือ ความมี หรือความไม่มี “ทุกข์” ก็คือ ความเป็นหรือความไม่เป็น “อนัตตา” ก็คือ ก็ล้วนเป็นกัน “ที่จิต” (มนสิ) ทั้งสิ้น

หมายความว่า จะต้องเรียนรู้ และทำ “ให้เป็น” หรือ “ไม่ให้เป็น” - ให้มี หรือ “ไม่ให้มี” กัน ก็ “ที่จิตที่ใจ” นั่นเอง จึงจะเป็น “ผลสำเร็จขั้นประมัตต์” (จันที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง) และ “ใจ” หรือ “จิต” ก็อยู่ในร่างกายยาวาหนาดีบก้าง ศอกของราชະ慢ะชีวิตอยู่ ณ ปัจจุบันนี้นี่แหลก

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๔๔ พระพุทธเจ้าตรัส ไว้ชัดว่า **มูลเหตุแห่งธรรมทั้งปวง**

๑. มี “ฉันทะ” เป็นมูล (มูลกາ)
๒. มี “มนสิกา” เป็นแคนเกิด (ลัมภะ)
๓. มี “ผัสสะ” เป็นเหตุเกิด (สมุทัย)
๔. มี “เวทนา” เป็นที่ประชุมลง (สมโภณ)
๕. มี “สมาธิ” เป็นประมุข (ปมุข)
๖. มี “สติ” เป็นใหญ่ (อธิปไตย)
๗. มี “ปัญญา” เป็นยิ่ง (อุตระ)
๘. มี “วิมุตติ” เป็นแก่น (สาระ)
๙. มี “อມตະ” เป็นที่หงายลง (โโคชา)
๑๐. มี “นิพพาน” เป็นที่สุด (ปริโยสถาน)

คำว่า “แคนเกิด” ก็คือ แคนที่จะทำให้เกิด “วิมุตติ” เกิดความเป็น “อัมตະ” จนกระทั้ง “เป็นที่สุด” (ปริโยสถาน) คือ นิพพาน นั่นเอง ดังนั้น “นิพพาน” จึงอยู่ “ที่จิต” (มนสิ) และผู้ปฏิบัติต้องทำให้เกิดให้เป็นขึ้น “ที่จิต” (มนสิ) ของเรา

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน “การทำใจในใจ” (มนสิกา) หรือ “การทำจิตในจิตให้แยก cavity ให้ถ่องแท้ ให้ล่องไปถึงที่เกิด” (โยนิโส มนสิกา) ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้ “กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์” (กำจัดสมุทัยอธิรัตน์) ให้ถึง “แคนเกิดหรือแคนที่เกิด กิเลส” (ลัมภะ) และทำให้ถึง “ความดับกิเลสสนิท” ความไม่เกิด อีก สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ “นิพพาน”

เริ่มตั้งแต่ความมี “สัมสันญาณ” ที่รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ ความเป็น “อนิจจ์” เป็นต้น ซึ่งยังเป็นโนลิกิยธรรม ได้แก่ ความมีญาณที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จัก “ตัวตน

กำไร-ขาดทุนก้าวของอารียชน

ของกิเลส”(สักกายะ) และเห็นแจ้ง“ความไม่เที่ยงของ กิเลส” คือ มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่เท่าเดิม ตัวตนของ กิเลสมันไม่เท่าเดิม แต่มันหนาขึ้น มันใหญ่ขึ้น มันมากขึ้น ซึ่งคำว่า “หนา-ใหญ่-มาก-กว้าง-อ้วน”นี้ภาษาบาลี คือ “ปุ๊” นั่นคือ เราเห็นความเป็น“ปุ๊ชูน”ของเราเท่าๆ เพราะเห็นตัวจริงของ“ปุ๊”(หนา,ใหญ่,มาก,กว้าง,อ้วน) เห็น ความหนาขึ้นของกิเลส-ความใหญ่-ความมาก-ความกว้าง -ความอ้วนขึ้นของกิเลสของเรา โถไปโถไปอยู่หลังเด้อๆ

นี่คือ การเห็น“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ในขันตัน ของ ความเป็นปรัมพัตธรรม ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ใน “มิจชาทิกูริสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งมี รายละเอียดดังนี้ว่า ผู้ปฏิบัติอยู่ในภาวะที่มีอินทรีย์ ๖ เปิดครบหั้ง ๖ ทวาร มีการลัมผัลรู้ลัมผัสเห็นอยู่อย่าง สามัญ และหั้ง ๖ ทวารก็ทำหน้าที่อยู่ตามชีวิตปกติ กระทั้งสามารถ“มีญาณ”(วิชา ๘)เห็นแจ้งเห็นจริง“ภายใน กาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ไม่ว่าจะ เป็น“เวทนา”(อารมณ์) จะเป็น“กิเลส”(จิตที่เป็นอกุศลจิต) อย่างน้อยก็จะเป็น“กิริye”(จิตที่ไม่เป็นอกุศลจิต) อย่างน้อยก็จะเป็น“กิริye”(จิตที่ไม่เป็นอกุศลจิต) อย่างน้อยก็จะเป็น“กิริye”(จิตที่ไม่เป็นอกุศลจิต)

และถ้าผู้ใดสามารถเห็นแจ้งเห็นจริง“โดยความเป็น ของไม่เที่ยง”(อนิจจโต) ถือว่าผู้นั้น“พันธุจชาทิกูริ”

ในขันตันที่เริ่มเรียกได้ว่า“พันธุจชาทิกูริ” ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั้น คือ ผู้ปฏิบัติมีดึงตาแห่งธรรม (รัมมจักขุ) หรือวิปัสสนาญาณ (วิชา ๑) รวมรู้จักเห็นแจ้ง เห็นจริง(รู้จักเดดีที่มีลัมผัลส=ญาณแลมผัลกิเลส) ปรัมพัตธรรม(จิต -เจตสิลก-รูป-ยังไม่ถึงขั้นนิพพาน)

กล่าวคือ เห็นตัวตนกิเลสที่อยู่“ในองค์ปะชุม(กาย) ของเวทนาในเวทนาหรือในจิต(มนติ)” นั่นที่เดียว และ ในเบื้องต้นนี้ คือเห็น“โดยความเป็นของไม่เที่ยง”(อนิจจโต) ซึ่งลักษณะ“ไม่เที่ยง”อย่างหยาบ-กลาง-ละเอียด ตั้งแต่ ได้พิจารณาจาก“รูปธรรมหยาบ”ภาษาภายนอก เราก็ได้ฝึก ได้รู้มาแล้วว่า เป็นอย่างไร แต่นั่นยังไม่ใช่ขั้น“ปรัมพัต”

ล่วนขณะนี้ ผู้ปฏิบัติได้บูรณาถีขึ้นเห็นทั้ง“กาย ใน-เวทนาใน-จิตใน-ธรรมใน”ได้แล้ว โดยเฉพาะเห็น “ตัวกิเลส” นั่นคือ ผู้ปฏิบัติสามารถวิจัยเจ้าเข้าไปจน ถึง“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต”จนกระทั่งรู้จักว่าแจ้งรู้จริง

“อกุศลเท่านา”ซึ่งเป็นเจตสิลกของ“อกุศลจิต”อยู่“ในจิต”

และจริงขึ้นถึงขั้นสามารถพิจารณาอธิบายแจ้งเห็นจริง ใน“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ของตัวตนกิเลสว่า มันไม่เที่ยง มันไม่เป็นอยู่เท่าเดิม มันเปลี่ยนไปจากเดิม มันไม่คงที่ ที่ไม่เท่าเดิมไม่คงที่ ก็เพราะ“กิเลสมันหนา-มันใหญ่ -มันมาก-มันกว้าง-มันอ้วน” เพิ่มขึ้นๆ ตามประสาของ ปุ๊ชูนที่ไม่รู้จักการทำให้กิเลสลดลงมันดับสนิทได้ในเนอง

แต่เกิดได้เชื่อว่า ปฏิบัติเข้าถึงปรัมพัตธรรมขั้นต้นได้ แล้วจริง นี่คือ ขั้นแรกของผู้สามารถปฏิบัติเข้าถึงปรัมพัต ที่มีความเจริญของอธิปัญญาสิริกาถึงขั้น“นามรูปปริเจต ญาณ-ปัจจยปริคคหญาณ-สัมมสโนญาณ” และสามารถ มีญาณรู้แจ้งเห็นจริง“ความไม่เที่ยง”ของกิเลส ผู้ปฏิบัติ มีญาณ“ตามเห็นความไม่คงที่ของกิเลส”(อนิจจานุปัลสี) ผู้ปฏิบัติมีญาณ“ตามเห็นกิเลสมันไม่เท่าเดิม”(อนิจจานุปัลสี) ในจิตของตน อนิจจานุปัลสี แปลว่า มีญาณตามเห็น “ความไม่เที่ยง”ของกิเลส นี่เอง

ซึ่งเป็นการเห็นของจริงที่มันเป็นให้เห็นอยู่หลังๆ ว่า “กิเลสไม่เที่ยงเพราะมันหนาขึ้น-ใหญ่ขึ้น”กว่าเดิมอยู่ตั้งๆ

อาจจะมีอธิปัญญาสิริกาเจริญขึ้นถึงขั้นสามารถเห็น ปรัมพัตธรรมที่เรียกว่า“ความทุกข์” กล่าวคือ มีญาณอ่าน “ทุกขเวทนา”ของตนออก และเห็น“อารมณ์ทุกข์”(ทุข เวทนา)ว่ามัน“ไม่เที่ยง” มันวนเวียนเป็นธรรมชาติ เกิดขึ้น -ตั้งอยู่-ดับไป เช่น สุขแล้วกวนกลับไปทุกข์ คือ เมื่อ สุขแล้ว พอด่านเวลาไปความสุขก็หายไปจากจิต แล้วก็ อยากเสพสุขนั้นอีก ก็ตื่นนอนเสงหาตามที่อยาก ถ้ายัง ไม่ได้เสพลัมผัลตามที่อยาก ก็ทุกข์ พอดีเสพสมใจก็ สุขอีก และแล้วก็วนมาทุกข์ใหม่อีก วนแล้ววนเล่า ไม่เที่ยง ไม่แท้ แต่เป็นทุกข์ไม่เคยหายไปอยู่นั่นแหละ

นี่คือ เห็น“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น

ต่อจากนั้น คือปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ กำจัดต้นเหตุคือกิเลส” ด้วยอุบາຍเครื่องออกหากาลหลาย นัย เช่น ไตรลิขชา จารนะ ๑๕ หรืออปัณณกปฏิปทา ๓ โพธิปักษิยธรรม ๓๗ หรือสติปัญญา ๔ โพชธรรม ๗ มารคองค์ ๘ ซึ่งเป็นการปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมารishi” ด้วย วิปัสสนาวิธี-สมมาตร หรือด้วยวิธี“ปหาน ๕” เป็นต้น

■ [มีต่อฉบับหน้า]

ເປັນຫຼຸດຮັບຮູ້ຮັບຜົງດ້ວຍຄໍາ
ທຽງຈໍາຂໍ້ນຕຶກຈາ
ຈລາດປະໂຍ່ນນານາ
ໄມ້ດ່າວິວາທໃໂຄຣໂຄຣ

ໜ້າທີ່ຫຼຸດ

ເມືອພຣະເທວທັດໝາຍເປັນໃໝ່ ອຢາກປກຄອງສົງເອງ ໄດ້ພາເຂາເທົ່າ
ພຣະວັຊີບຸຕຣ່າວເມືອງເວສາລີ ປຣະມານ 400 ຮູບ ທີ່ເປັນພຣະບວຊີໃໝ່ ຢັ້ງ
ຮູ້ພຣະວຣມວິນຍິນອຸຍ ນຳໄປທີ່ຄຍາສີສະປະເທດ
ຄຣາວນັ້ນ ພຣະລາວິນບຸຕຣກັບພຣະໂມຄັລລານະໄດ້ເຂົ້າແຜ່ພຣະຄາສດາ ກຣາບ
ຖຸລວ່າ

“ພຣະພຸທົດເຈົ້າຂ້າ ພຣະເທວທັດທໍາລາຍສົງແລ້ວ ໄດ້ພາເຂາກິບໃໝ່ 400 ຮູບ
ໄປທາງຄຍາສີສະປະເທດ ພຣະເຈົ້າຂ້າ”

ພຣະຜູ້ມືພຣະກາຄເຈົ້າທຽບສົດບ້ອຍຢ່າງນັ້ນ ຕຣ້ລວ່າ

“ດູກ່ອນສາວິບຸຕຣ ໂມຄັລລານະ ພວກເຮົອຈະມີຄວາມກຽດນາໃນກິກຊຸໃໝ່
ເຫັນນັ້ນມີໃຫ້ຮູ້ອ ຈົງຮັບໄປເຄີດ ກິກຊຸເຫັນນັ້ນກຳລັງຈະສົ້ງຄວາມຍ່ອຍຍັບ”

ພຣະລາວິນບຸຕຣກັບພຣະໂມຄັລລານະຖຸລວັບຄໍາ (ທໍາເຫັນຫຼຸດຜູ້ໄດ້ຮັບນອບໝາຍ
ໃໝ່ເປັນຜູ້ແກນໄປເຈຣາ) ຮັບເດີນທາງໄປສູ່ຄຍາສີສະປະເທດທັນທີ

ณ ที่นั้น พระเทวทัตกำลังนั่งแสดงธรรมอยู่
แวดล้อมด้วยสิ่งของใหญ่ พอดีเห็นพระอัคร-

สาวกทั้งสองมาแต่ไกล ก็กล่าวอย่างหลงตันว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เห็นไหม ธรรมะของ
เรากล่าวดีแล้ว แม้แต่พระอัครสาวกทั้งสองของ
พระสมณะโโคดม ยังพากันมาหาเรา ก็พระชอบใจ
ธรรมะของเรา”

แต่พระโภගาลิกะได้ยินอย่างนั้น กลับกล่าวว่า

“ท่านเทวทัต ท่านอย่าได้ไว้วางใจพระ
สารีบุตรกับพระโมคคลานะ ทั้งสองนี้ต้องไม่มี
ความปรารถนาดี ต้องลุกแก่อำนาจความ
ปรารถนาลามก (ชั่ว) แน่ ๆ”

ก็ด้วยความหลงตัว พระเทวทัตไม่ระวางใจ ฯ
จึงปรามว่า

“อย่าเลย ท่านอย่าคิดอย่างนั้น พระอัคร-
สาวกทั้งสองมาดี เพราะชอบใจธรรมะของเรา”

จึงได้อ่ายปากเชือเชิญพระอัครสาวกทั้งสอง
ให้นั่งด้วยกันกับตน แต่พระอัครสาวกทั้งสองห้าม
ไว้ ได้ไปนั่งในที่อันควรข้างหนึ่ง ดังนั้นพระเทวทัต
ก็แสดงธรรมแก่ภิกษุทั้งหลายต่อไป

พระเทวทัตได้แสดงธรรมแก่เหล่าภิกษุอยู่
หลายรารตรี จนมั่นใจแล้ว จึงค่อยอ่ายปากนิมนต์
พระธรรมเสนาบดี

“ท่านสารีบุตร ภิกษุทั้งหลายประศจาก
ถินมิทธะ (จิตหริร่วงซึม) และ จะฟังธรรมของ
ท่านได้แล้วแจ้ง ส่วนเรามีอยู่แล้ว จะขอพัก”

พระสารีบุตรก็รับคำทันที และพระเทวทัตจึง
ไปจำวัด (นอน) ด้วยความเหน็ดเหนื่อย

เมื่อได้ออกาสแล้ว ทั้งพระสารีบุตรและ
พระโมคคลานะก็ร้าวสอนภิกษุเหล่านั้น ด้วย
อนุสานนิปातีหารีย์ (คำสอนธรรมะที่มีผลจริงได้
อย่างน่าอัศจรรย์) เจือด้วยอาแทนาปातीหารีย์
(ดักทายใจได้อย่างน่าอัศจรรย์) ทำให้ภิกษุเหล่า
นั้นเกิดดวงตาเห็นธรรมว่า

“สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมด้า สิ่ง
นั้นทั้งหมดมีความดับไปเป็นธรรมด้า”

พระสารีบุตรเห็นภิกษุทั้งหลายเข้าสู่ภาวะแล

ธรรมที่ถูกต้องแล้ว จึงกล่าวชักชวน

“ท่านทั้งหลาย พากเราจะไปเข้าเฝ้าพระผู้มี
พระภาคเจ้า ผู้ได้ขอบใจธรรมะของพระองค์ ผู้
นั้นจะไปด้วยกันเถิด”

พระสารีบุตรกับพระโมคคลานะ จึงได้พา
ภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูป เดินทางไปสู่พระเพรุwanอย่าง
รวดเร็ว

เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ พระโภගาลิกะก็รีบไป
ปลุกให้พระเทวทัตตื่น แล้วแจ้งเรื่องให้รู้ พอดีพึ่ง
อย่างนั้น พระเทวทัตทั้งเสียใจ ทั้งเจ็บใจ ถึงกับ
กระอักเลือดออกจากปากเลยทันที

ครั้นพระสารีบุตรกับพระโมคคลานะพา
ภิกษุเหล่านั้นเข้าเฝ้าพระศาสดาแล้ว พระองค์
ทรงแสดงธรรมให้ภิกษุทั้งหลายเห็นแจ้ง สมາทน
(ถือปฏิบัติ) อาจหาย ร่าเริง แล้วตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ นี้
ควรทำหน้าที่ทูต มีคุณสมบัติ คือ

๑. เป็นผู้รับฟัง (โลสา จ 藿蒂)
๒. สามารถให้ผู้อื่นรับฟัง (สาเวตา จ)
๓. ฝึกศึกษา (อุคคเหตा จ)
๔. ทรงจำไว้ดี (ราเรตา จ)
๕. รู้แจ้งเข้าใจชัดเจน (วิญญาตา จ)
๖. สามารถให้ผู้อื่นรู้แจ้งเข้าใจชัดเจน
(วิญญาเปตา จ)

๗. ฉลาดในสิ่งเป็นประโยชน์และไม่เป็น
ประโยชน์ (กุลโล จ สหิตา ဓหิตตสະ)

๘. ไม่ก่อการทะเลวิวาท (โน จ กลหการโก)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็สารีบุตรนั้นประกอบ
ด้วยธรรมะ ๘ ประการนี้ สารีบุตรจึงควรแก่การ
ทำหน้าที่ทูตอย่างยิ่ง”

แล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสรุปว่า
“ผู้ได้เข้าสู่หมู่ชนที่พุดคำหยาบ แล้วไม่
สะทกสะท้าน ไม่กล่าวคำพูดให้เสีย ไม่ปกปิด
ช่าวสาร ชี้แจงให้หมดข้อสงสัย โดยชักถามก็
ไม่กรธ ผู้นั้นและสมควรเป็นทูต”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ / ข้อ ๓๙-๔๐)

๙

ภาพ ดินทิน

ความลึกซึ้งและพระบารมี อันยิ่งใหญ่ของในหลวง

นี่ เป็นเรื่องดี ที่รัฐบาลมีความตั้งใจที่จะจัดงานเฉลิมฉลองในหลวงให้ยิ่งใหญ่ในปีนี้ แต่ถ้าจะให้ดียิ่งไปกว่านั้นอีก หากมีการนำเสนอเนื้อหาซึ่งเป็นพระราชกรณีย์ที่เคยทรงให้ไว้ในหลวง ก็จะทำให้งานสมบูรณ์มากขึ้น มีอะไรมากกว่าแค่การแสดง “พระพุทธเจ้า”

ย่อมเท่ากับเป็นการทำบุญประชดประชัน หรือทำตรงกันข้ามกับคำสอนมากกว่าปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งในการบูชาสูงสุดในศาสนพุทธนั้น พระพุทธเจ้าทรงเน้นเรื่อง “ปฏิบัติบูชา” มากกว่า “อาภิสูชา”

แต่ทุกวันนี้... “ชาวพุทธเราเอ้ยแต่ไหว้ พ้อบอกรักให้ประพฤติธรรมก็กำทู...” (พุทธทาส)

ดังนั้นการเติดทุนในหลวงดีที่สุด จึงน่าจะเป็นการศึกษาในคำตรัสคำสอนของพระองค์ และนำเอามาประพฤติให้เกิดความสุขความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบ้านเมืองให้ได้ จึงน่าจะเป็นสิ่งที่ประเสริฐกว่า

แม้จะมีคนบางกลุ่มจะมองว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นเรื่องล้าสมัย แต่ถ้าได้เห็นความล่มสลายของทุนใหญ่อย่างอเมริกา ซึ่งในปัจจุบันนี้ มีประชากรที่ขาดแคลนอาหารถึง ๔๕.๑ ล้านคน (ไทยโพสต์ ๑๘ พ.ย. ๒๕๕๒) แม้แต่พญาแมังกรอย่างจีน ถึงแม้จะมีเศรษฐกิชน้ำใหม่เพิ่มขึ้นมากหมาย แต่ก็ยังมีชานาที่ยากจนต้องพากันเดินทางข้ามภูเข้า นั่งเรือข้ามแม่น้ำเพื่อเอาเลือดมาขายทุก ๆ สลังลับดาห์ เพื่อให้ได้มีเงินไปเลี้ยงครอบครัว ทั้งที่ค่าตอบแทนจากการขายเลือดกว่าครึ่งลิตร (๖๐๐ ซีซี) ทางการจ่ายให้เพียงน้อยนิดแค่เป็นเงินอุดหนุนสำหรับค่าเดินทางกับค่าอาหาร การกินเท่านั้น แต่ชาวนาจากจนเหล่านั้นก็ไม่มีทางเลือกที่ดีมากไปกว่านี้

เศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงจึงลึกซึ้งและ

ยิ่งใหญ่ ที่เลขานุการสหประชาชาติให้การรับรองว่า เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติไม่ใช่ มีประโยชน์เพียงแค่ประเทศไทยเท่านั้น และในหลวงของเราก็ทรงมีวิสัยทัคນ์ในเรื่องนี้ไว้ว่า

“เศรษฐกิจพอเพียง เป็นเสมือนรากฐานของชีวิต รากฐานความมั่นคงของแผ่นดิน เปรียบเสมือนเสาเข็มที่ถูกตอกกรองรับบ้านเรือนตัวอาคารไว้นั้นเอง สิ่งก่อสร้างจะมั่นคงได้ก็อยู่ที่เสาเข็ม แต่คนส่วนมากมองไม่เห็นเสาเข็ม และลืมเสาเข็มซะด้วยซ้ำไป”

(พระบรมราโชวาท ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จากราชสันติบาล พ.ศ.๒๕๖๗)

“การจะเป็นเลือนั้นมันไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เราพออยู่พอกิน และมีเศรษฐกิจการเป็นอยู่แบบพอเพียง แบบพอเพียงพอกิน หมายความว่า อุ้มชูตัวเองได้ให้มีพอเพียงกับตัวเอง”

“เศรษฐกิจพอเพียง” จะสำเร็จได้ด้วย “ความพอดีของตน” พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชนิรันดร์ เรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียงเมื่อวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๔๐” ซึ่งได้มีการขานรับนำแนวคิดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติกับหลายหน่วยงาน แต่คนส่วนมากมักเข้าใจว่า เศรษฐกิจพอเพียงเป็นเรื่องของเกษตรกร ในชนบทเท่านั้น แต่แท้ที่จริงผู้ประกอบอาชีพอื่น เช่น พ่อค้า ข้าราชการ และพนักงานบริษัทต่าง ๆ สามารถนำแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ได้

ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุลิตาลัย สวนจตุลدارใหญ่ พระราชนิรันดร์ เมื่อวันพุธ ที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๔ ได้มีพระราช-

ดำรัสพระราชทานแก่คณบุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล โดยมีใจความสำคัญตอนหนึ่งดังนี้

“...เมื่อลักษณะ ๑๐ วันมานี้ มีชาวต่างประเทศคนหนึ่งมาพบ (นายพาร์ก จุล อุนรัฐมนตรีการกีฬาและเยาวชน แห่งสาธารณรัฐเกาหลี มาเฝ้าที่ พระตำหนักจิตรลดยา เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๔) เขากล่าวว่าเขาประณญาที่จะพบ แม้จะมิได้อยู่ในตำแหน่งตามเกณฑ์ที่ควรจะมาพบได้ คือไม่ใช่เป็นประมุขของประเทศไทย หรือเป็นนายกรัฐมนตรี หรือประธานสภากฯ ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งที่ควรจะมาพบ ตำแหน่งเขาไม่ถึงอย่างนั้น แต่เขากล่าวขอบคุณ เมื่อเขามาถึง ก็พูดจาอะไรต่าง ๆ ทักษะประศรัยตามอัธยาศัยธรรมดาก่อน เข้าพูดภาษาของเขามีคุณแปล เสร็จแล้วเขากล่าวว่าประธานาธิบดีของเข้า ผู้เป็นเพื่อนเขามอบหมายให้มารอโววาท

เราถามเขาว่า “โ沃瓦ทอะไร” เขายาว่า “โ沃瓦ททั่ว ๆ ไป การปกครองประเทศไทย ดำเนินงานของการกีฬาเยาวชนอะไรต่าง ๆ” เราก็บอกว่า “ทำไม่ถึงมาตรฐาน” เขาก็บอกว่า “เพระเห็นว่า ได้บริหารมาดีมาก ทำให้เมืองไทยเจริญ” เราก็บอกว่า “ดีอย่างไร” เขาก็บอก “ดี มีความก้าวหน้า มีความเป็นปึกแผ่น” เราไม่ได้น้อมรับว่าเราเก่งเราดี เราก็บอกว่า “เรายังคงประเทศไทยของท่านนั้น การบริหารงานต่าง ๆ ของท่าน ทั้งในด้านกีฬา ในด้านการพัฒนา เป็นตัวอย่างทั้งนั้น ดีมาก” เขาก็บอกว่า “ขอบใจที่ชม แต่ว่าอย่างไรก็ขอโ沃วาท” เราชโนใจ ไม่รู้ว่าจะทำ

อย่างไร เพราะว่าประเทศไทยของเรา เขากำอะไรเป็นเรื่องเป็นราว เขากล่าวคุมการฝึกหัดกีฬา เข้าจัดการเกี่ยวข้องกับการสหกรณ์ ตั้งหมู่บ้าน อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ มีเชือเลียงว่าของเขาก่อมา ที่จริงพวกเราก็ได้ไปดูงานมาแล้วกลับมาก็ทำแบบของเข้าแต่ทำไม่ค่อยสำเร็จ ที่เราทำสำเร็จ ก็คือทำแบบของเขานั้นแหละ แต่ว่า เราไม่ทำแบบชาวบ้าน แบบไทย ๆ ความจริงเรามาก่อนเข้าทำ ทำแบบหมู่บ้าน สหกรณ์. เราก็ทำเหมือนกัน แต่เราทำวิธีการแบบ “คนจน” ไม่ได้มีการลงทุนมากหลายอย่างของเข้า เราก็ทำไปแล้ว

เราเลยบอกว่า ถ้าจะแนะนำก็แนะนำได้ต้องทำแบบ “คนจน” เราไม่เป็นประเทศไทย ร้าย เราไม่พอสมควร พอยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศไทยที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็นประเทศไทยก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศไทยก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศไทยเหล่านั้น ที่เป็นประเทศไทยที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบ “คนจน” แบบที่ไม่ติดกับต่ามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคีนี้แหละ คือเมตตาภักดี ใจอยู่ได้ตลอดไป คนที่ทำงานตามวิชาการ จะต้องดูต่ารา เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขากล่าว “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าให้ทำอย่างไรก็ต้องปิดเล่มคือปิดต่าราปิดต่าราแล้วไม่รู้จะทำอะไรลงท้ายก็ต้องปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง แต่ถ้าเราใช้ต่าราแบบ “คนจน” ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน ต่ารานั้นไม่จบ

เราจะก้าวหน้า “เรื่อยๆ”

(ตัวอย่างการบริหารแบบคนรวยที่ประเทศไทย กำลังทำนั้นอยู่ทุกวันนี้ เช่น จัดงบประมาณมาให้ อบต. แห่งละ ๑๓ ล้านบาท แต่ อบต. แห่งหนึ่ง ของจังหวัดอุบลฯ มีตัวเงินจริง ๆ ๑๒ หมู่บ้านในตำบลนั้นเพียงแค่ล้านเศษ ๆ นอกจากนั้น เป็นค่าบริหารจัดการ ค่าใช้จ่ายให้กับเจ้าหน้าที่ พนักงานเป็นส่วนใหญ่ เงิน ๑๓ ล้านจึงตกถึงแต่ละ หมู่บ้านແບບไม่ถึงแสนเมื่อต้องเอา ๑๒ หมู่บ้าน ไปหารเฉลี่ยเงินล้านเศษ ๆ นั้น)

หรือการที่กระทรวงวิทยาศาสตร์ใช้เงิน ๑๕๐ ล้านบาท เพื่อจัดทำเรื่องจุลินทรีย์ขึ้นมา นับเป็น เรื่องดีสุดยอด แต่ถ้าบริหารแบบคนรวยเช่นเขา นักวิชาการในห้องแ夸์มานั่นคิดกัน จุลินทรีย์ ก่อจะตกลอยู่ที่กระทรวงวิทยาศาสตร์เท่านั้น เหมือนจุลินทรีย์ของกระทรวงเกษตรที่ผลิตออก มาเป็น พด. สูตรต่าง ๆ ซึ่งมีแต่สูตรดี ๆ ทั้งนั้น แต่ไม่สามารถเอาออกมาก็ให้เป็นประโยชน์แก่ชาว นาชาวไร่ส่วนใหญ่ได้ เพราะจุลินทรีย์ที่กระทรวง ค่อนข้างที่จะมีช่องว่างและห่างไกลจากวิถีชีวิต ของชาวบ้านอยู่มาก ทั้ง ๆ ที่จุลินทรีย์มีประโยชน์ จริง ๆ ออยู่ตามท้องไร่ปลายนา ออยู่ตามป่าໄ薪 ออยู่ ตามเศษอาหารที่ชาวบ้านทิ้ง ๆ เอาไว้ ซึ่งถ้ามี การคิดการบริหารแบบคนจน ที่คนจนสามารถ จะนำเอามาใช้ได้จ่าย ๆ ก็จะเป็นการบริหารที่ ในหลวงบอกว่าไม่ติดกับแบบตำราและมีการ พัฒนาไปได้เรื่อย ๆ)

และประโยชน์ทองที่เป็นโภคภัณฑ์สำคัญที่ พระราชนานัก ร.ม.ต. เกาหลีในครั้งนั้นก็คือ

“การขาดทุนของเรายืนการได้กำไรของ เราระ” หรือ “เราขาดทุนเราได้กำไร” (“Our loss is our gain.”)

... เรายุดเสร็จ เขาก็บอกว่า “ขอให้พูด ช้าอีกที” เราก็พูดช้าอีกที เขาก็นั่งเฉยไปอีก ก็หมายความว่าต้องการจะให้อธิบายขยาย

ความ เราชี้ยวอธิบายว่า ในการกระทำได้ ๆ ถ้าเรายอมลงทุนลงแรงไปก็เหมือนเสียเปล่า แต่ในที่สุดเรากลับจะได้รับผลดี ทั้งทางตรง ทางอ้อม เรื่องนี้ตรงกับงานของรัฐบาลโดย แท้ ถ้าหากว่าอยากให้ประชาชนอยู่ดีกินดี รัฐจะต้องลงทุน ต้องสร้างโครงการซึ่งต้อง ใช้เงินจำนวนเป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นล้าน ถ้าทำไปก็เป็น “loss” เป็นการเสีย เป็นการขาดทุน เป็นการจ่าย คือ รัฐบาลต้องตั้งงบ ประมาณรายจ่าย ซึ่งมาจากเงินของ ประชาชน แต่ว่าถ้าโครงการดี ในไม่ช้า ประชาชนก็จะได้กำไร จะได้ผล ราชภูรະ อยู่ดีกินดีขึ้น จะได้ประโยชน์ไป ส่วนรัฐบาล ไม่ได้อะไร แต่ข้อนี้ถ้าดูให้ดี ๆ จะเห็นว่า ราชภูรະอยู่ดีกินดี มีรายได้ รัฐบาลก็เก็บภาษี ได้สะดวก ไม่มีการหนีภาษี เพราะเมื่อมี รายได้ดีขึ้นเขาก็สามารถเลี้ยงภาษีได้มากขึ้น...

บทสรุป ในหลวงของเราไม่ได้ทรงมีเพียงแค่ความ ที่เล็กซึ่งส่วนยามเท่านั้น แต่ตลอดทั้งพระชนม์ชีพ ของพระองค์ ทรงเป็นแบบอย่างให้แก่พสกนิกร ตลอดมา

ชีวิตของพระองค์ทรงขาดทุนให้แก่คนไทย และประเทศไทยมาโดยตลอด ต่างจากนักการเมือง หรือผู้นำของประเทศทั้งหลายในโลกนี้ ที่มุ่งแต่ แสวงหากำไรหรือผลประโยชน์ให้กับตนเองจน ร้ายกาจ เข้าใจได้แต่เพียงมูลค่า โดยปราศจาก คุณค่าต่อส่วนรวม เข้าใจต้องรับบาปกรรมจน บางรายแบบชา昏ผิดนิอยู่ไม่ได้ แม้จะได้กำไร จนร่ำรวยมหาศาลลักษณะใดก็ตาม ณ

ถึงแม้เงินตราจะให้มาดังท่าfon
ความอยากรของคนก็หายไม่

● พุทธวันะ

บทความพิเศษ

● สิริมา ศรีสวัสดิ์

เราคิดอะไรได้รับเกียรติจาก

ดร.กฤษณา ไกรลินธุ์ ลงตีพิมพ์
สุนทรพจน์ในการรับรางวัลแมกไซไซ
ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๗

หากผู้อ่านต้องการฉบับภาษาอังกฤษ
ติดต่อได้ที่ คุณสิริมา ศรีสวัสดิ์

email address : tsirima@gmail.com

คำสรรเสริญผู้ได้รับรางวัลรามอน แม็กไซไซ
ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๗

ดร.กฤษณา ไกรลินธุ์

ในปัจจุบันชาวโลกจำนวน ๓๘ ล้านคนติดเชื้อเอชไอวีและป่วยเป็นโรคเอดส์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นต้นมา คนจำนวนกว่า ๒๕ ล้านคนได้เสียชีวิตเพราโรคเอดส์ การเข้าถึงยาที่มีราคาไม่แพง จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการแก้ไขปัญหาโรคเอดส์ในประเทศกำลังพัฒนาทั่วโลก ซึ่งมีผู้ป่วย โรคเอดส์จำนวนร้อยละ ๙๙ อาศัยอยู่ ยารักษาโรคเอดส์ที่เป็นที่ต้องการอย่างมากนั้นมีราคาแพง เนื่องจากลิทีในการผลิตยาเหล่านี้ได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายลิทีบัตร และผลของการขาดแคลน ยาซึ่งสามารถด้านโรคเอดส์

ดร.กฤษณา ไกรลินธุ์ มีความเห็นว่า ช่องว่างที่ห่างกันมากของ การเข้าถึงยาระหว่างประเทศที่ร่วมร่วม และประเทศยากจน คือ “อาชญากรรมต่อมนุษยชาติและการฝ่าล้างคนจน” ดร.กฤษณาจึงอุทิศชีวิต ของเธอ ทุ่มเททำงานเพื่อลดช่องว่างนี้ ดร.ดร.กฤษณาเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้ประเทศไทยที่

กำลังประสบปัญหารोคเอดล์ระบาดทวีความรุนแรง เป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่ประเทศที่สามารถหลีกเลี่ยง วิกฤตโรคเอดล์และระจับการระบาดของโรคนี้ให้หมดไปได้ หลังจากประสบความสำเร็จในประเทศไทย ดร.กฤษณาได้นำวิชาความรู้และความเมตตาของเธอไปถ่ายทอดและเพื่อแผ่แพร่ช้าๆ ต่างชาติในภูมิภาคอื่นของโลก

ดร.กฤษณา ไกรสินธุ์ อายุ ๕๗ ปี มาจากครอบครัวที่มีจิตสำนึกด้านมนุษยธรรมอย่างลึกซึ้ง คุณตาเป็นหมอแผนโบราณ คุณพ่อเป็นแพทย์สังกัดกระทรวงสาธารณสุข คุณแม่เป็นพยาบาล คุณยายเป็นแม่ชีและเป็นผู้ที่อุทิศชีวิตการบำบัดความติดเชื้อไว้ในโรงพยาบาลของรัฐ ตลอดช่วงเวลาที่ทำงาน ดร.กฤษณาภักดิ้ว่า “ดิฉันเป็นคนที่ทุกคนเห็นในวันนี้ได้ หรือทำไม่ดิฉันจะเป็นคนแบบนี้และทำงานแบบนี้ ก็ เพราะครอบครัวของดิฉัน”

ดร.กฤษณา เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ จบการศึกษาระดับปริญญาเอกด้านเภสัชเคมีจากมหาวิทยาลัยน้ำท่าประเทศไทยอังกฤษ ในปีพ.ศ. ๒๕๖๒ ดร.กฤษณาเข้ารับราชการท่องค์การเภสัชกรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผลิตยาเพื่อใช้รักษาผู้ป่วยในโรงพยาบาลของรัฐและสถานอนามัยในประเทศไทย ในฐานะผู้อำนวยการของสถาบันวิจัยและพัฒนาขององค์การเภสัชกรรม ดร.กฤษณาเป็นผู้บุกเบิก การผลิตยาชื่อสามัญรักษาโรคจำนวนมาก

เมื่อประเทศไทยประสบปัญหารोคเอดล์ระบาดรุนแรง ดร.กฤษณาตัดสินใจทำการวิจัยยาต้านโรคเอดล์ ถึงแม้ว่า จะไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลไทย ต้องเผชิญกับคำวิพากษ์วิจารณ์และการโจมตีจากบุคคลจำนวนมากในวงการสาธารณสุข และต้องต่อสู้กับการถูกฟ้องร้องทางกฎหมายจากบริษัทยา ในปี พ.ศ.๒๕๓๘

ภายหลังจากใช้เวลานานนับเดือนในห้องทดลองที่ปราศจากหน้าต่างและต้องทดลองใช้สารเคมีที่มีอันตรายด้วยตนเองเพียงคนเดียว ดร.กฤษณาได้คิดค้นสูตรยาชื่อสามัญด้านโรคเอดล์ของยาชื่อ เอแซดที (ซีโดวูดิน) ซึ่งใช้รักษาโรคเอดล์และลดโอกาสการติดเชื้อโรคเอดล์แม่สู่ลูก ยาชนิดนี้เข้าสู่ตลาดในราคาเพียงหนึ่งในสี่ของราคาดลิตรัตน์ยาที่มียี่ห้อ และกลายเป็นยาชื่อสามัญด้านโรคเอดล์ชนิดแรกที่ผลิตขึ้นในประเทศไทยกำลังพัฒนาในขณะนั้น

ดร.กฤษณาไม่เพียงแต่ทำงานเป็นเภสัชกรผู้วิจัย ทดลองและผลิตยาเท่านั้น แต่ยังเป็นนักต่อสู้ที่เรียกร้องให้มีการลดราคายาด้วย เธอได้ผลิตยารักษาโรคเอดล์ชนิดอื่น ได้แก่ ดีดีไอ (ดีตานีซีน) และคิดค้นสูตรยา “ค็อกเกล” หรือที่รู้จักกันว่าจีพีโอ-เวียร์ที่มีราคาถูกถึง ๑๔ เท่า และรวมจำนวนยาหลายเม็ดเข้าด้วยกันทำให้ผู้ป่วยเออดร์รับประทานยาน้อยลงในแต่ละวัน ในขณะนี้องค์การเภสัชกรรมผลิตยาด้านโรคเอดล์จำนวน ๗ ชนิด และมีกำลังผลิตเพียงพอที่จะรักษาผู้ป่วยจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ คน ต่อปีในประเทศไทย กัมพูชา ลาว และเวียดนาม

เมื่อการระบาดของโรคเอดล์ถูกจำกัดลง ดร.กฤษณาเอดล์ได้เดินทางนำความรู้ความเชี่ยวชาญไปยังอนุภูมิภาคชับชาอาร่าและแอฟริกา ตินแวนที่มีการระบาดของเชื้อเอชไอวีและโรคเอดล์มากที่สุดในโลก ที่ซึ่งผู้ป่วยเพียงร้อยละ ๑ จากจำนวนทั้งหมด ๔ ล้านคน สามารถเข้าถึงยาต้านโรคเอดล์ได้ ดร.กฤษนาต้องฝ่าฟันอุปสรรคนานปี อาทิ การทำงานในแดนมังคลาภูมิ การเดินทางไปยังชนบทที่ห่างไกลและต้องปรับเปลี่ยนการทำงานในสภาพที่ขาดแคลนสถานที่และอุปกรณ์สิ่งของที่จำเป็นในทุกด้าน ดร.กฤษนาได้ช่วยก่อสร้างโรงพยาบาลเพื่อผลิตยาสามัญด้านโรคเอดล์ในประเทศไทยสาธารณรัฐประชาธิปไตย콩โกที่มีการลุ่มรุนแรงต่อเนื่องเป็นเวลานานในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ และได้ช่วยปรับปรุงโรงพยาบาลที่เก่าและทรุดโทรมมากให้ผลิตยารักษาโรคมาลาเรียต้านโรคเอดล์ที่มีราคาไม่แพง ในประเทศไทยแทนชาเนีย ดร.กฤษนาได้ก้าวเข้าไปในทวีปแอฟริกาอย่างเต็มตัวในการนำความรู้

ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ของເهوສອນບุคลากรທີ່ອ່ານດ້ານສາຮາຮັນສູງໃນປະເທດມາລີ ບຸກົງນາພາໄຊ ເຊັ່ນກໍລ ແກມເບີຍ ໄລບີເຣີຍ ເບນິນ ເຄນຍາ ເອວີໂອເບີຍ ບຸຮຸນດີ ຍຸກັນດາ ກາບອງ ອົຣີເທຣີຍ ແລະ ແຊມເບີຍໃຫ້ພວກເຂາສາມາດຜົດຍາກ້າໂຮຄມາລາເຣີຍແລະຢ່າຕ້ານໂຮຄເອດລົ້ມພາດດີຮາຄາຖຸກໄດ້ໃນປະເທດ

ດຣ.ກຖື່ນາໄດ້ຄ່າຍທອດວິທີການຜົດຍາຊື່ສາມັນທີ່ຄິດຄົນຂຶ້ນ ແລະຢັ້ງສອນນັກເຄີມແລະໜ່າງເທັນຄົ້ນຂຶ້ນ ຕອນແລກຮ່ວມວິທີໃນການຕຽບຈຳເຄົາຮ່າຍທີ່ຄຸນພາພາຍາ ພລາຍຄ້ຳຮ່ວມເອົາໃໝ່ເຈີນຂອງເهوເອງທຳການນີ້ເຮັດວ່າ “ກາຮ່ວຍເຫຼືອຜູ້ອື່ນ ຄືວ ຄວາມສູ່ຂອງດີ້ຈັນ” ແລະ “ກາຮ່ວຍໃຫ້ຄົນຈົນເຂົ້າຖືຍາກ້າໂຮຄ ໄດ້ໃນຮາຄາໄມ່ແພັກຄືວ ທັກແທ່ງຄວາມຍຸດທິຮ່ຽມໃນສັງຄົມ” ແລະ “ສິ່ງນີ້ຄືວເຫຼືອພລທີ່ດີ້ຈັນຕ້ອງການສອນໃຫ້ຄົນທົ່ວກົດພລິຍາ ເພື່ອພວກເຂາຈະໄດ້ພື້ນພາຕົນເອງໄດ້” ກາຮ່ວຍອຸທິດຕ້ວຍຢ່າງໄມ່ທ້ອລຍອງດຣ.ກຖື່ນາທຳໃຫ້ຊື່ເລີຍຂອງເهوໄດ້ຮັບກາຮ່ວຍຈາກໂຈ່ງຈັນໄປໜ້າໂລກແລະຜູ້ຄົນໄດ້ຂ້ານນາມເຫຼືອວ່າ “ຜູ້ສ້າງປາກີຫາຣີຍ” ແລະ “ເກລື້ອກຍີປີ່”

ໃນການຄັດເລັກ ດຣ.ກຖື່ນາ ໄກຣສິນຮູ້ ເປັນບຸຄລູ້ໄດ້ຮັບຮາງວັລຮາມອນ ແມ້ກໃໝ່ໃໝ່ ປະຈຳປີ ພ.ສ. ແກ້ໄຂ ຄະກຽມກາຮັກຂອງມູນລົງທຶນີ້ແມ່ກໃໝ່ໃໝ່ຂອງກຍ່ອງຈິຕສຳນິກແທ່ງມຸນໜ່ຍຮ່ຽມຂອງເهوໃນການນຳຄວາມຮູ້ທາງວິທາຄາສຕ່ຽມາໃໝ່ເພື່ອໜ່ວຍເຫຼືອມນຸ່ມໜ່ຍໜາຕີ ໂດຍກາຮ່ວຍອຸທິດຕ້ວແລະຖຸມເທື່ອຍ່າງໄມ່ຮູ້ຈັກເໜີ້ດໜ້ວຍ ແລະໄໝ່ຮ່ວງສິ່ງໃດຕອບແທນ ໃນການແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງເهوໃຫ້ແກ່ຊາວໂລກ

ສູນທຽບຈົນຂອງດຣ.ກຖື່ນາ ໄກຣສິນຮູ້ ຜູ້ໄດ້ຮັບຮາງວັລຮາມອນ ແມ້ກໃໝ່ໃໝ່ ປະຈຳປີ ແກ້ໄຂ ສາຂາບວິກາຮັກສາຮາຮັນ

ວັນທີ ۳۱ ລື້ງທາຄນ ແກ້ໄຂ ລະ ສູນຍົວດັນນົມຮ່ຽມແຫ່ງໜ້າຕີຂອງພິລິປິປິນລີ

ດີ້ຈັນຮູ້ສຶກເປັນເກີຍຮົດຍ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຮາງວັລ
ຮາມອນ ແມ້ກໃໝ່ໃໝ່ ປະຈຳປີ ແກ້ໄຂ ຮາງວັລທີ່
ຍກຍ່ອງເກີຍຮົດປະວັດຂອງຮູ້ບຸຮຸນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ເປັນລົບລັກຂ່າຍແທ່ງກາຮ່ວຍອຸທິດຕ້ວເພື່ອນຳມາຊື່ຄວາມ
ເປັນປັນແປງທີ່ເປັນປະໂຍ່ນຕ່ອງການພັດນາມນຸ່ມໜ່ຍ
ໃນເອເຊີຍ

ກາຮັດວຽກຂອງດີ້ຈັນໃນສູນທຽບຈົນ ເພື່ອ
ເພີ່ມໂອກາສກາຮັກສາເຂົ້າຖືຍາໃຫ້ແກ່ຄົນຈົນແລະຄົນດ້ວຍ
ໂອກາສໃນປະເທດກຳຈັງພັດນາ ເປັນກາຮັດວຽກທີ່
ຍາວນານ ເຕັມໄປດ້ວຍການຜົດຍຸກຍັ້ງທີ່ພສມພສານ
ຮະຫວ່າງອຸປະກອດຄວາມທ້າທາຍກັບຄວາມສໍາເຮົາ
ຄວາມຜິດຫວັງແລະຮາງວັລຕອບແທນ ຄວາມເລີຍໃຈ
ແລະຄວາມຍືນດີທັ້ງໃນປະເທດໄທບ້ານເກີດຂອງ
ດີ້ຈັນ ແລະໃນປະເທດແອຟຣິກາຫລາຍປະເທດທີ່
ດີ້ຈັນເດີນທາງໄປທຳການ

ดิฉันมีแรงบันดาลใจจากการตั้งมั่นในความยุติธรรม และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ว่า เป็นปัญหาสังคมเท่าๆ กับปัญหาสุขภาพ ดิฉันคิดว่า ทุกคนไม่ว่าจะเป็นใคร เมื่อเจ็บป่วย ควรได้รับโอกาสในการเข้าถึงยาและการรักษาพยาบาล สิ่งนี้คือสิทธิมนุษยชน การพัฒนาและผลิตยาไวรัสโรครุ่งมีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนาสุขภาพและคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น เมื่อประชาชนมีสุขภาพดี พากษาเหล่านั้น ก็จะเป็นกำลังสำคัญของประเทศไทย พัฒนาประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าและมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ดิฉันจึงอุทิศชีวิตในการคิดค้นสูตรยาและผลิตยาซึ่งสามารถรักษาโรคในท้องถิ่นภายในประเทศ ออาทิ ยาต้านโรคเอดส์ ยาไวรัสโรคมลาเรีย และยาไวรัสโรครุ่งมีจุด เพื่อพัฒนาสุขภาพของคนให้ดีขึ้น

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๖๖ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๘๕ ที่ดิฉันทำงานองค์การเภสัชกรรมแห่งประเทศไทย องค์การเภสัชกรรมได้ผลิตยาไวรัสโรครุ่งมีจุดให้มากกว่า ๑๐๐ ชนิดซึ่งไม่เคยผลิตมาก่อนในประเทศไทย ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาประเทศแรกของโลกที่ผลิตยาแคปซูลเอเชกที่ป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์จากแม่สู่ลูก และยาสูตรผสมของยาสาڑูดีน لامิวูดีน และเนวินาพิน หรือ ที่รู้จักกันว่า จีพีโอเวียร์ ต้านโรคเอดส์ในปี พ.ศ. ๒๕๘๔ ผลจากการผลิตยาคุณภาพดีราคาถูกลงและการรณรงค์อย่างไม่รู้จักเหนื่อยของภาคประชาชนของไทย เพื่อให้มีการเข้าถึงยาในวงกว้าง ทำให้รัฐบาลไทยจัดตั้งนโยบายการให้ยาไวรัสโรครุ่งมีจุดโดยไม่มีคิดเงิน ซึ่งจนถึงปัจจุบัน มีผู้ป่วยโรคเอดส์ที่ได้รับยาฟรีจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ คนในประเทศไทย

ในช่วงเวลา ๓ ปีที่ผ่านมา ดิฉันทำงานในประเทศไทยและพริการ ๑๕ ประเทศเป็นประเทศด้อยพัฒนา ตั้งอยู่จากทิศตะวันตกไปยังทิศตะวันออกของทวีปแอฟริกา ดิฉันสอนคนท้องถิ่นให้ผลิตยาซึ่งสามารถมาลาเรียและยาต้านโรคเอดส์ ดิฉันมีความเชื่อว่า การสอนคนให้ก้าวไป一步 เป็นการช่วยเหลือสังคม ความตั้งมั่นในอุดมการณ์และความเห็นอกเห็นใจส่วนผู้ป่วย เป็นสิ่งที่ช่วยให้ดิฉันผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดได้ตลอดระยะเวลาที่ดิฉันฝ่าฟันอุปสรรค คุณยายของดิฉันปลูกฝังให้แก่ดิฉัน จิตวิญญาณของนักต่อสู้ที่จะฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการโดยไม่ยอมแพ้ หลักการและคำสอนของคุณยายเป็นเครื่องชี้นำทางให้แก่ดิฉันในการทำงานในทวีปแอฟริกา ที่ซึ่งอุปสรรคเป็นเรื่องปกติที่พบได้ทั่วไป

ดิฉันมีความหวังอันยิ่งใหญ่ว่า มนุษย์เราจะมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจส่วนผู้อื่น ไม่ว่าผู้นั้นจะมีลิขิตใด หรือมาจากที่แห่งใด ความหวังว่า พากเราจะเริ่มตระหนักรู้ ที่ช่วยเหลือช่วยเหลือ ที่สามารถร่วมโลกของเรางามากขึ้น ความหวังว่า พากเราจะเห็นว่า ชีวิตมนุษย์มีความสำคัญมากกว่าการทำธุรกิจขายยิ่งนัก

ความท้าทายที่รอดิฉันอยู่ภายภาคหน้ามีมากมาย แต่ความตั้งใจของดิฉันที่จะเพิ่มโอกาสการเข้าถึงยาไวรัสโรครุ่งมีจุดและราคากลูกให้แก่คนจนที่สุดของคนจนในโลกของเรานี้เป็นสิ่งที่กระตุ้นผลักดันให้ดิฉันก้าวเดินต่อไปในการเดินทางของดิฉัน

ขอบคุณมากค่ะ

ຄວາມຮູ້ເຮື່ອງໂພນີສັຕ່ວສ່າຍພັນຮຸ້ໃໝ່

ຮູ້ອ່າງ “ພຣະໂພນີສັຕ່ວ” ມະຫາຍານຜູກຂາດມາດລອດ ແລະ ຍັງມີການນຳບຸກລາກຮມາແຜຍແພຣີໃນເມືອງໄທ ເຊັ່ນ ເຈົ້າແມ່ກວນອົມ ພຣະໂພນີສັຕ່ວວ່າລົກເຕົກວ

ດີນແດນພຸທຮກຸມີ (ພຸທຮເກະຫຼາດ) ມີພຣະໂພນີສັຕ່ວ ຜູ້ເຢີມຍຸທຮມາກມາຍ ພຣະພຸທຮເຈົ້າທຸກພະຮອງຄົກ ອູ້ທີ່ນີ້ ໂດຍມີປະມຸນໝານ ວ່າລົກເຕົກວ

ອຸດມກາຮັນໂພນີສັຕ່ວ ຄື່ອ ເມຕຕາ ກຽມ ຊ່ວຍ ສຣັບສັຕ່ວຜູ້ທຸກໆຢາກ ໃຫ້ຫາຍເຈັບ ພ່າຍທຸກໆ ຈນີ້ງ ຊ່ວຍຫຼຸດພັນກີເລສ

“ເຮົາຈະໄໝດັບສລາຍ ຈນກວ່າສັຕ່ວໂລກ ຕັ້ງສຸດທ້າຍ ຈະຂ້າມຝຶ່ງ!” ເປັນມ້າອຸດມກາຮັນນ່ານັບຄື້ອ!

ສ່ວນເຮືອງ “ພຣະຮ້ານຕໍ່” ສ່າຍມ້ານິກາຍຜູກຂາດ ມາດລອດ

ທ່ານເປັນຜູ້ພັນທຸກໆແລ້ວ ຂ້າມຝຶ່ງໂອໝສົງສາຮແລ້ວ ທົມດລື້ນກີເລສຕໍ່ນ້າແລ້ວ

ອູ່ລົງລົງ ຣີ້ວິວິດເຮົຍບ່າຍສ່າມຄະໄໝຢູ່ເກີ່ວກັບ ສັງຄົມ

ແຄນຍັງມີອິທີປາກີຫາວີຍໍ່ເລີຣິມ ພອໃຫ້ຢູ່າດີໂຍມ ນ້ຳລາຍໄໜ່ລ

ສມະພະໂພນີຮັກໜີ ໄທ້ຄວາມຮູ້ຂ້າພເຈົ້າເປັນອັນຈິນ ແປລກໃໝ່ ດັ່ງນີ້...

ເນື່ອພຣະຮ້ານຕໍ່ບວລຸຫວົວມ ຈບກິຈຕນ ທ່ານ ຈະໄມ້ນິ່ງເຂົຍ ສ່ວນໃໝ່ຈະຕັ້ງຈິດ “ໂພນີສັຕ່ວ” ບຳເພັນ ນາມມີທຳປະໂຍ່ຍ໌ທ່ານ ມາກີ້ນໍ້າ

ສະຖາພຸທຮ ຈຶ່ງມີລືທິກິລ່າວ່າ ພຸ່ນ້າທີ່ຕາຍະ ພຸ່ນ້າລຸ້າຍະ ເປັນປະໂຍ່ຍ໌ຕ່ອງຜູ້ຄົນເປັນອັນນາກ ຈົງ ຣ້ອ

ພຣະຮ້ານຕໍ່ເນື່ອເວັ່ນເດີນທາງສູ່ເລັ້ນທາງໂພນີສັຕ່ວ ກົກລະິກທຶນບຸ້ນນັ້ນ

ທັກກາລັນ ທັກກາແກ້ປ້ອງຫາໂລກ ທັກປົງການ ໄຫວພຣິບ ທັກຄວາມສາມາດໃນກິຈການຈິຕາສາ

ຍິ່ງທ່ານທຳປະໂຍ່ຍ໌ໃຫ້ສັງຄົມ ທ່ານກົງຍິ່ງເກົ່າ ຍິ່ງພັນນາ

ອຣ້ານຕໍ່ມີຫລາຍປະເທດ ເຊັ່ນ ສຸກຂວິປັລໂກ, ເຕີວິຈີ, ຂະກິໂຄງໂນ, ຈຸດປົງລັມກິທາງານ

ພຣະໂພນີສັຕ່ວທີ່ຄ່ອນຂ້າງເຖິງແກ້ຈະຕ້ອງມາຈາກ ພຣະຮ້ານຕໍ່ເຖິ່ນ້ຳ ເພຣະມີຈຸ້ານຈິຕິທີ່ແຂ່ງແກຮ່ງ ເຄີ່ງໄດ້ຍືນໄໝມຄັບຮ່ວ່າງ ລອຸປາທີເສລນິພພານ

กับอนุปัทโภสันพพาน

“ล้อปัทโภสันพพาน” เป็นความตายของพระอรหันต์ที่จะยังมีจิตในโลกมนุษย์ เพื่อสร้างเลริมอุดมการณ์ต่อเนื่อง

ส่วน “อนุปัทโภสันพพาน” คือการตายของพระอรหันต์ที่จบชาตินี้ ไม่ต่อ ไม่เรียน ไม่สร้างบารมี ขอจบแค่นี้

เพราะเหตุนี้ อรหันต์ที่ไม่ต้องการมีจิตเรียกความตายของท่านว่า “บรินพพาน”

และองค์ที่ยังต้อยังสร้างบารมีเมื่อตาย ณ ชาตินี้ เราจะเรียกการจากไปของท่านว่า “นิพพาน”

โดยข้อเท็จจริง พระอริยะทุกระดับตั้งแต่พระโพสดาบัน สกิทาฯ อนาคตฯ หลายฯ ท่านก็มีจิต “พระโพธิสัตว์”

มีจิตรับใช้ มีจิตเมตตา

ประราဏให้เข้าพ้นทุกข์ พ้นภัย พ้นปัญหาชีวิต

เพียงแต่เมื่อตัวเองยังไม่พ้นกิเลสจริง จึงเป็นโพธิสัตว์ที่ยัง “ไม่เที่ยง” อาจสอบตกได้ทุกเมื่อ

โพธิสัตว์ “เก่งเล็ก” ก็จะช่วยคนกลุ่มเล็กๆ

โพธิสัตว์ “เก่งใหญ่” ก็จะมีบทบาทช่วยลังกมช่วยผู้คนได้มากขึ้นๆ

ทดสอบท้าท้วงแผนดินสยาม ท่านเห็นครับเป็นโพธิสัตว์บ้าง?

สมณะโพธิรักษ์ ท่านประกาศลัจธรรมดึงอุดมการณ์ มหา yan และมหานิกายบิดเกลียว พิพันกันอย่างแนบแน่นตั้งแต่เมื่อวานในปี ๒๕๑๔

มีญาติธรรมทำงานรับใช้ลังกมจนเป็นที่ประจักษ์มากมาย

มีกลุบตระกูลธิดาออกบวชตาม บำเพ็ญธรรม นับร้อยๆ ชีวิต เพื่อเป็นตัวอย่างด้านพุทธจักร

โดยมีคำพิพากษาให้ติดคุก เกือบวันยังคงไฟ ใจสำคัญให้ร้องอาญา เป็นประกาศนียบัตรของชีวิตภัยใต้ผ้ากาลาวพัสดุ!

ภายใต้คำสอนที่แตกต่างไปจากพระเคราะห์อื่นๆ อาจดูเหมือนความขัดแย้ง

แต่นั่นแหลก บางท่านบอกว่าเป็น “แนวคิดเชิงนอกกรอบ”

บางท่านก็บอกว่า “เป็นคำสอนเชิงรุก” เนื่องจากแนวคิดเดิม ๆ นับวันจะไม่สามารถรับใช้ลังกมได้

เป็นการปรับเปลี่ยนเพื่อภูมิรักษา และให้ทันเหตุการณ์

เป็นที่ตื่นเต้น เมื่อสมณะโพธิรักษ์ประกาศสายพันธุ์โพธิสัตว์มิใช่มิแต่นักบวช แม้บรรดาลูกมีอยู่ เป็นอยู่

และทำงานช่วยเหลือลังกมอยู่จริง และอาจจะมีบุคลิก ท่าทางไม่น่าเลื่อมใส

อาจชัดๆ ในอิริยาบถ ก็เป็นได้

ลังกมวันนี้ มีพระโพธิสัตว์เหล่านี้จริงและตัวท่านโพธิรักษ์เอง

ประกาศการสร้างโพธิสัตว์ สายพันธุ์ใหม่ ที่เป็นบรรดาลุ ให้เป็นต้นแบบ (model)

ท่านจะพิสูจน์ให้ดู ให้เห็นชัดๆ

โปรดอดใจ รอคอย ติดตาม อย่ากะพริบตา เชียวนะครับ !

หจก.จ.บริการพยุหะ^พ
 ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์
 คุณภาพมาตรฐาน

ฝึกหัด

แต่ไม่หยุดฝึก

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๗๙๐) อ.พยุหคีรี
 จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

๐๕๖-๓๔๑๓๗๗ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

เรื่องสั้น

● เนลิมศักดิ์ แห่งมหามา

สั่งที่แม่ให้

ผู้ มเห็นวันวัยของแม่อย่างเด่นชัดเมื่อไม่กี่วัน
นี้เอง

แม่เป็นคนรูปร่างท้วม แต่ไม่ถึงกับอ้วน ผิว
ออกคล้ำใบปืนดิน บ่งถึงช่วงวัยล้มယายแข็งแรง ทำงาน
ตากแดดตากฝนอยู่ประจำ ถ้ามีเรียบัญเชิดชูเกียรติ
ให้ยกย่อง แม่ก็จะได้รับประเพณีสูงเหลือ
ของประเพณีคนหนึ่ง เพราะตลอดชีวิตผ่านมา
มีแต่คำว่าสู้....สู้....สู้....เท่านั้น เกือบจะไม่มี
คำว่าห้อแท้ในพจนานุกรมของแม่

สู้ในที่นี้ ไม่หมายถึง การถืออาวุธเข้าห้าหัน
หรือไปฆ่าแกงใครนะครับ แต่หมายถึงการต่อสู้
กับชีวิตแบบเลือดตากกระเด็น เพราะแม่มีลูกถึง
ลี่คุณ พ่อคุณมาด่วนเลี้ยงชีวิตไปเสียก่อน ขณะ

พวกเราลี่คุณพี่น้อง อยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอน
แล้วก็ต้องศึกษาเล่าเรียน แม่ปากกัดตื้นถีบ
หนักเอาเบาสู้ หากินไปวัน ๆ ส่งเสียลูก ๆ จน
จบการศึกษา มีงานทำเป็นหลักเป็นฐานกันทุกคน
ผมจึงถือว่า แม่เป็นนักสู้ ลุ่มأتตลอดชีวิตของแม่
เรียบง่ายทองได้ว่าดีเลิศที่สุดในแผ่นดินนี้ ก็จะ
มอบให้กับแม่ของผมได้อย่างเต็มภาคภูมิ

แต่ในวันนี้แม่ผ่านกาลเวลามาอย่างยาวนาน
นานจนผมเกือบจะลืมเลือนความทรงจำเก่า ๆ
บางภาพซัก qualche หาย นอกจากคืนบางคืนเกิด
มีความฝันผุดพวย ก็ทำให้ผมได้ทบทวนความ
ทรงจำ ความงดงามในจิตใจของแม่ได้อย่าง
ชื่นมื่น... ถึงอย่างไรผมก็รักแม่

แม่อายุเจ๊ลิบสีปีในปัจจุบัน ร่างที่หัวมอวน เนื้อที่เคยแน่น กลับอ่อนเหละ โดยเฉพาะท้องแข่น หย่อนจนมองเห็นชัด บางครั้งผอมเคยจับเล่น ขา เคยเหยียดได้ลัดล่วน กลับเริ่มคงเรียวลงมา เท้า กีเริ่มเดินกะโผลกกะเพลก แม่นั่งรถไปไหนนาน ๆ ไม่ได้ เพราะเลือดจะไปคั่งที่ปลายเท้า ทำให้เท้า บวมเมื่อเดินทางกลับถึงบ้าน ระยะหลัง ๆ ผอมจึง ต้องระมัดระวัง กับการพาแม่ไปสมบุกสมบัน แห่งหนึ่งไกล ๆ

ที่แลเห็นชัด ก็คือ หน้าตาเหี่ยวย่น หนังตา หย่อนลงมาปิดหางตาแม่แล้ว เลี้นผอมสีดำสนิท ปัจจุบันไม่หลงเหลือ เห็นแต่ปุยฝ้ายสีขาว ๆ เต็มศีรษะ แม่เริ่มป่นเจ็บออด ๆ แอด ๆ โดย เนพาระตงสะเอวด้านหลัง วันใดที่แม่ทำงานหนัก ๆ

“ร่างกายกูไม่ไหวแล้ว” บางครั้งแม่ก็ใช้ภาษา แบบฟ่อขุนรามตามประสาคนบ้านนอก สายตา บ่งความรู้สึกบางอย่าง คล้ายกับความเบื่อหน่าย

“ทีคนอายุแปดลิบเก้าลิบ เขาย่างานกันทั้งนั้น ร่างกายถึงแข็งแรง” ผอมเคยบอก นึกถึงรายการ ทางทีวีหรือไม่ก็ข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ ที่มักจะ เอาข่าวผู้สูงอายุมาประโคมในเรื่องสุขภาพ คนสูง วัยร่างกายต้องแข็งแรง ต้องออกกำลังกายอย่าง สม่ำเสมอ

แม่อยู่กับผอม ทุกวันนี้แม่ก็ยังอยู่กับผอม เมื่อ ก่อนแม่เลี้ยงผอม รวมถึงพี่สาวและน้องของผอม อีกสองคน แม่ไม่เคยปริปากบ่น แต่ในวันนี้ แม่ มาอยู่กับผอมอย่างถาวร และผอมกลายมาเป็นผู้ เลี้ยงดูแม่แทน ก็อาศัยแม่อยู่ฝ่าบ้าน เลี้ยงดู หลาน ๆ เป็นบางครั้ง เมื่อประมาณห้าปีก่อน แม่ ยังคงแข็งแรง แม่จะหุงข้าว ทำกับข้าว เพลオ ๆ ช่วยทำความสะอาดบ้านให้เสียอีก ทั้งที่ผอมเอง ไม่ได้ประณานให้แม่ทำเช่นนั้น ทำมาก ๆ วันไหน เหนื่อย ๆ แม่ก็บ่นลั่นบ้าน

“นี่มึงເຂົາແມ່ນາເລື້ອງ ອ້ວຍເຂົາມາເປັນຄົນໃຊ້ວ່າ”

คำพูดของแม่ บางทีก็ทำให้ผอมถึงกับสะอึก ทั้งที่ผอมพยายามให้เงินแม่ใช้จ่ายอยู่ทุกเดือน ให้ แก่ได้ทำบุญบ้าง ซื้อขันมนนนเนยบ้าง ใจริงแล้ว

อยากให้แก่อยู่เฉย ๆ ล SAY ฯ เพื่อทดแทนค่า น้ำนมที่ได้เลี้ยงดูผอมมาตั้งแต่จำความได้ แต่อดีต แม่คือแม่ค้าฝัก บางทีก็ผันตัวเองเป็นชาวไร่ตาม หัวไร่ปลายนา จะให้แม่นั่งฯ นอนฯ เห็นทีจะยก

ผอมรู้สึกว่า ตลอดชีวิตแม่ให้ผอมมากมายนัก สุขสุดเห็นอื่นใด คือแม่ให้ชีวิต ทำให้รอดปาก เหี้ยวยปากasmaได้จนถึงทุกวันนี้

จำได้ว่าตอนเด็ก ๆ ท่ามกลางความแร้นแค้น ของคนบ้านนอกคอกอกนา เรานอนกันในบ้านหลัง ลับปะรังเค หลังคามีรูໂຫວ່າ พื้นกระดานก็ไม่เรียบ ยิ่งฝ่าห้องยิ่งแล้วใหญ่ มันไม่ใช่บ้านตึกอย่างปัจจุบัน ฝ่าทำด้วยฝามีตีห่าง ๆ หน้าหนา ฟ่อเจ้าประคุณอ่อน ลมหนาวโกรกลดฝ่าบ้านเข้ามาในบ้านแต่ละที หน้าเยือกเข้าไปถึงกระดูก จำได้ว่า แม่ให้เราเอา ชามกะละมังใบเก่า ๆ เลิกใช้ใส่ทรัยเสียเกือบเต็ม มาตั้งไว้กลางห้อง ตัดฟืนเป็นท่อนเล็ก ๆ ขนาด ลำแข่น พอตกดึก อาการหน้าวัด ๆ พวกรา อันหมายถึงพี่สาวน้องสาว น้องชายและตัวผอม จะ ช่วยกันก่อไฟผิง ໄລ่ความหนาวเห็นบ จนแขนขา ตกสะเก็ด เหมือนเกล็ดปลา แต่แม่ก็ทำให้เราผ่าน ความหนาวเห็นบมาได้จนเติบใหญ่ ไม่หนาตาย เหมือนข่าวคนชาหาน้ำตายในหน้าหนาว

ยิ่งหน้าฝน ไม่ต้องพุดถึง ยามเมื่อฝนสาดซัด เทเกรหหน่าเมื่อนฟ้าร้าว บ้านแม่เป็นบ้านหลังคาก กระเบื้อง อยู่ใต้ร่มมะวงศ์ใบดกหนา วันดีคืนดี เศษกิ่งมะวงศ์แห้งแห้ง gerade กิ่หล่นลงมาทับ แต่ก เป็นช่อง ๆ หลาย ๆ จุด ฝนเทลงมาที ต้องวิง หามุมเป็นกระถุก ยิ่งฝ่าบ้านตีห่างเป็นช่องแนววย ละของฝันก์พรูผ่านเข้ามาได้อย่างลับย พวกร เร้ายิ่งกว่าแม่ตกน้ำ นั่งลั่นจังก สะท้านสะทก ทุกวันนี้ หลับตา ก็ยังมองเห็น

ถึงจะยกจนขันแค้นเพียงใด แม่ก็คือผู้ให้ แม่ให้ครั้งแรก ผอมยังจำได้

กลางแดดร้อนเริงแรง แม่จกระบกชุดดิน อย่างไม่เห็นดeneຍຍ เพื่อย้ายผึ้นที่นาให้กว้าง ขวางขึ้น ตรงไหนเป็นตอกก็ชุดนานหน่อย กว่าจะ ดึงรากตอออกมากได้ ตรงไหนเป็นปารกเรือ ก็ช่วย

กันทางพันอย่างไม่เห็นดeneื่อยผ่านเข้าได้ถึงฝ่ามือ ที่ผุดตุ่นใส่เม็ดเล็ก ๆ ตามโคนนิ่วแต่ละนิ่ว เหตุ เพราะจับด้ามจอบกระบวนการ แล้วเหวี่ยงชุดดินนานา หลายชั่วโมง พอตุ่นปูรีแทก มันก็กล้ายเป็นผล ปวดแสบปวดร้อนเสียยิ่งกว่าแพลงคุกน้ำร้อนลวก แต่นั้นแหล่ไม่มีใครรอที่จะบัดดามกระบวนการแล้ว มือจะไม่เป็นแพลงพูพอง

เหื่อแม่แทคซกเต้มใบหน้า เรือนร่างซูกอยู่ ในเสื้อแขนยาวสีคล้ำ ผ้าถุงลายดอกออกน้ำตาล หลังจากที่แม่เหวี่ยงกระบวนการนี้อีกแล้ว เหนียวที่เก็บจะบริแยก เลี้ยงดังนั้นทีบ แขนสะเทือนร้าวถึงหัวไหล่ ครั้งที่เท่าไรแล้วจะ ผ่าน จำไม่ได้หรอก รู้แต่ว่า แม่เคยหน้าขึ้น เมื่อเร็วๆ จากก้มไปดึงหัวมันนก ขึ้นมาหัวใหญ่ มันรวมได้ เยอะแล้ว หลังจากแม่ชุดดินไปพักใหญ่ ๆ

“มันน่าจะพอหมดแกงแล้ว” เลี้ยงแม่เอ่ย บอกดังมาไวๆ

มันนกคือหัวมันป่าท้ายไร่ รสหวานมัน หากต้มให้สุก เหมาะสำหรับแกงล้มไม่ปลาย่าง

“เย็นนี้แม่จะแกงมันนกใช่ไหม” ผ่านมาอุกไปตามประสาเด็ก ๆ

“มึงจะมาทำไม่ ก็เห็น ๆ อุย” น้ำเลี้ยงแม่ ออกหงุดหงิด ตามอารมณ์กลางแಡดเปรี้ยงที่ แบบจะເພາວີ້ຫຸ້ນ້າໃຫມອດໄໝເປັນຮູ້

กลับเข้าบ้านยามโพลล์เพล แสงอาทิตย์ตาก ผ้าอ้อมที่ขอบฟ้าแล้ว

ร่มเงามะ่วงทั้งบ้าน หลังบ้านແປใบครึ่ม ทำให้ภายในบ้านมีดีเร็วกว่าปกติ พี่สาวผอมจุด ตะเกียงแรมดวง แสงลอดผ่านอกมาจากประตู หน้าบ้านมองเห็นຈາງ ๆ

“แม่ข้าวสารหมดแล้ว” เลี้ยงพี่สาวตะโภ ผ่านเห็นหน้าแม่หึง หน้าบอกบุญไม่รับ “ทำไมมาอุกເອາຕອນนີ້”

แม่เหวี่ยงตะกร้ามันกว้างໄວ້หัวบันไดบ้าน แล้วเดินหายอกไปบนถนนดินลุกรังหน้าบ้าน

ก็เหมือนทุกครั้งนั้นแหล่ วันไหนข้าวไม่พอ หຸ້ หมวดไปจากถังข้าวสาร บ้านแม่แก่คือแหล่

พี่ยามยก แม่หายไปพักใหญ่ ๆ กลับมาด้วย สีหน้าดำคล้ำมากยิ่งขึ้น

“ข้าวบ้านแม่แก่ก็หมด แม่แก่ไม่ได้ทำข้าวสารໄວ້” เลี้ยงແປบ่นมากล้ายรำพึง

ท้องไส้痛 เหมือนจะป่นปวนขึ้นมาในฉับพลัน ทั้งบีบทั้งเค็นให้ความทิวเริ่มกระเลือกระสน

พวกเรานั่งมองตากันท่ามกลางแสงตะเกียง นัยน์ตาปริบ ๆ ครั้งที่เท่าไรแล้วจะ ที่ต้องผจญ กับเหตุการณ์เยี่ยงนี้

“เราจะไม่ได้กินข้าวมื้อเย็นใช่ไหมแม่” พี่สาว เอ่ยถามอย่างไม่แน่ใจ

หน้าผမดังจะมีดูบุบ เรากำลังท้องໄວ້ มากอย่างเห็นดeneื่อย แล้วต้องมานอนปวดท้อง หิว แม่กวนตามของพกเราແບ່ນหนึ่ง แล้วกີ່ຜູບ หายเข้าไปในครัว เลี้ยงคົ້ນຫາบางสິ່ງກຸກກັກ ๆ

แล้วแม่กີ່ທີ່ຫຼຸງໄສ້ຂາວໜ່າ ອอกมา “กลอย ຢັງເລື້ອ ປລາຍຂ້າວໃນລັງຍັງພອມື່ອຢູ່ບ້າງ ນຶ່ງກລອຍ ຜສມປລາຍຂ້າວຄອງປອປະທັກໄປໄດ້ຫຽກ ພຽງນີ້ ຄ່ອງວ່າກັນໄໝ່” ແມ່ນອກ

ลมดີກະທ້ານທ້ານ ເລີຍໃບໄມ້ອອເຈະ គຽງຄວາງສະອົ້ນ

ກວ່າเราจะได้กินข้าวຜສມກລອຍນີ້ ຈົ້ມແກງ ສັນຫຼຸມນັ້ນ ເວລານ່າຈະຜ່ານສາມຖ່ມໄປແລ້ວ

ຍາມນັ້ນ ພົມໄມ້ຮູ້ຫຽກວ່າ ຄວາມຈົກປະໄວ ເພຣະທັກໜູ່ບ້ານກີ່ເມື່ອນກັນທັນນັ້ນ ຂຶວືຕົນບ້ານ ນອກອາກອານາ

ນັ້ນຄົວສິ່ງທີ່ແມ່ໃຫ້ແກ່ລູກ ๆ ຕລອດມາ ພົມຈຳໄດ້ ແມ່ໃຫ້ຈົນຕິດຕາຕິດໄຈ

ແຕ່ພອມເຮັຍນໍາວິທີຍາລັຍນັ້ນຊີ ຄວາມຮັກ ຂອງແມ່ຍິ່ງເພີ່ມເປັນທີ

ກົນກີກົກຂາບ້ານນອກ ກັດຟັນມາກີກົກຕ່ອື່ບີ ກຽງເທິພາ ເພື່ອເຄົງມືປຣິຢູ່ຄູາສ້າງສູາໃຫ້ແກ່ຊືວິຕ ຕັ້ນເດືອນພມຈະກິນຍ່າງອື່ມໜຳກັບເພື່ອຝູ່ງໜ້າ ໂຫຍັດ ຮ້ານຂ້າວແກງຈານໃຫຍ່ ແຕ່ຕ້ອງຄວບຄຸມບ ການເຈີນຍ່າງເຄຮັງຄັດ ຕກປລາຍເດືອນ ທອງ ຄວດກົວວັ້ອງຄວາງຄວາງ ໄມເວັ້ນແຕ່ລະວັນ ໂດຍ ເພາະເດືອນໄໝທີ່ແມ່ສົງເຈີນໄປໃຫ້ໜ້າ ຕັ້ນເດືອນໄໝ

ก็แล้ว แต่เงินของแม่ก็ยังไม่ส่งมาให้ บางครั้ง ผู้มต้องฝ่ากหอกท้องกับเพื่อน รอจดหมายจากแม่ ด้วยอาการกระวนกระวาย บางหนึ่งดองเขียนย้ำ ไป แล้วแม่ก็ตอบจดหมายกลับมาด้วยลายมือ โถเยี่ยวพร้อมเงินธนานัตติ

“อีเทื่องมันเบี้ยวเงินแม่ ยืมเงินแล้วยังไม่ใช่ พักนี้ผักขายไม่ค่อยดี ผักต่างจังหวัด มันเข้ามาดี แม่ต้องเอาล้วอยไปจำหน่าย ถึงได้มีเงินส่งมาให้แก่ ตั้งใจเรียนนะลูก จะได้มีงานทำเป็นหลักเป็นฐาน”

อ่านจดหมายแม่แต่ละครั้ง ทำให้ผู้มต้อง มุ่นมองยังชื่น เพื่อให้จบเรื่อ ๆ ภาระอัน หนักอึ้งที่แม่แบกรับจะได้ทุเลาเบาบาง แต่ใน บางช่วงผู้มต้องก้มกุ้งไปกับสถานการณ์บ้านเมือง โดยเฉพาะช่วงการชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตย ในเดือนตุลาฯ หาวบปอยค์ จะว่าเอาจริงเอาจังกิช ที่ แต่เหตุการณ์นั้นชักพา ยิ่งผู้คนบ้านนอก เดินทางมาจากความยากจน มากับรู้อุดมการณ์ ของคนจน ก็ยิ่งทำให้ผู้มต้องใจดลงไปในสายธาร แห่เมืองท่าประชาชัชกับเพื่อน ๆ อย่างเต็ม ๆ

พอถึงวันเวลาหนึ่ง ที่นักศึกษาถูกกว่าดล้าง ออกรากสานหลวง

แม่เล่าว่า แม่ดูข่าวจากหนังสือพิมพ์ พงษ์ข่าวจากวิทยุ และแม่ก็ปริวิตก กินไม่ได้ นอน ไม่หลับ แม่ไปเฝ้าพ่อป่วยหนักที่โรงพยาบาลต่าง จังหวัด ด้วยโรคสุราเรื้อรัง แม่เฝ้าชราเง้อ ตั้ง ตาคอยว่า เมื่อไรจะ ผู้มต้องกลับไปบ้านเสียที่ เหตุการณ์มันเลวร้ายเหลือเกินในช่วงระยะเวลาหนึ่น

แล้วพอก็เลียซีวิต ผู้มต้องเดินทางกลับบ้าน หลบซ่อนตัวเองอย่างเงียบเชียบ ท่ามกลาง กระแสการกว่าดล้างทางการเมืองที่โหมยือเข้ามา อยู่เป็นระลอก

เช้าวันหนึ่ง ผู้มต้องตื่นขึ้นมาอย่างอ่อนระโยย เครียด นอนไม่หลับเกือบทั้งคืน

มันเป็นวันที่ร่างกายผู้มต้องช้ำอย่างที่สุด ผู้มต้องไม่เข้าใจระบบ หัวใจประจํากับผู้คนรอบด้านที่ โหมกระหน่ำกันเข้ามายืนคั้น ไม่ว่าเจ้านาย พวก

บ้าคลั่งศาสนา ที่วัดสรวงสวรรค์ให้ผู้คน คลังไคลล์สร้างกรอบให้ผู้คนแสวงบุญอย่างเหลาเหลา จำได้ว่าผู้มต้องตื่นขึ้นมาจากการฝันร้าย เครียดสุด ๆ อย่างไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิต

ผู้มต้องหอบลังข้าร้าโรงพยาบาล พัก ใหญ่ ๆ ให้หมอดูตรวจร่างกายในบานจุดที่เหมือน จะชำรุด กลับมาบ้านนอนชม เลียบดัดแพลรักษา ตนเองนานวัน

วันนั้น แม่เดินผ่านเข้ามาใกล้ๆ ผู้มต้อง แผ่หารอย่างอ่อนระโยยเรียงอยู่บันเตียง

นานแล้วนะ....นานมาแล้วที่ผู้มต้องเหมือนจะลืม ความทรงจำไปจากแม่

ทั้งที่แม่ก็ยังคงทำหน้าที่ของแม่ไปเรื่อย ๆ ตามวันและเวลาที่ผ่านไปอย่างช้า ๆ

แต่พอมีชีวิต ผู้มต้องปล่อยให้งานการในหน้าที่ ผู้เป็นเจ้านาย นักบุญจอมพล omnawang กรอบให้เดิน จนไว้ความเป็นตัวของตัวเอง ความเครียดใหม่ กระหน่ำเข้ารุกเรา

แม่เดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้ไม้ เอามือเข้ามา อังตรงค์รีชะพมอย่างเป็นห่วง ถึงอย่างไรแม่ก็ คือแม่ของผู้มต้องตลอดไป

ผู้มต้องมองแม่อย่างลังเกต และพยายาม เรียนรู้จากแม่มาเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้ตัว ดูแม่เผิน ๆ ก็เหมือนหญิงสาวทั่ว ๆ ไป เรียนจบแค่ปอส่อง การศึกษาแบบไม่มี

ทว่าแต่ละวันแต่ละคืนที่ผ่านผ่านแม่ให้บทเรียน ผู้มต้องอย่างช้า ๆ

มันเป็นการให้บทเรียนราคานาฬิกา เรียนรู้ได้ จากตัวของแก่เอง เป็นแบบที่ต้องสกัดด้วย ชีวิตและร่างกายของแม่

ช่วงหนึ่ง ผู้มต้องไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจจริง ๆ ว่า ทำไมแม่ต้องบ่นอยู่วันยังค่ำ ว่าเจ็บโน่นเจ็บนี่ เหมือนอย่างจะเรียกร้องความสนใจ

แต่ในวันนี้ผู้มต้องเริ่มจะเข้าใจ มาชัดเจนใน ความรู้สึก ก็เมื่อร่างกายผู้มต้องเริ่มอ่อนล้าและ เครียดเกือบจะถึงขีดสุด

ผู้มต้องบอกแม่ แม่ต้องออกกำลังกาย

ทำงานอย่างสม่ำเสมอ ร่างกายถึงจะแข็งแรง
ครั้งนั้นแม่มองผมด้วยสายตาอกรหุ่ดหึง
“มึงเป็นกูแล้วมึงจะรู้” แม่ตอกย้ำด้วยน้ำเสียง
เรียบ ๆ

ผມมองเล่นผมอย่างปุยฝ่ายบนศีรษะแม่
แม่กำลังก้าวเข้าสู่วันวัยแห่งความลงบียนหยดสู่
วันสุดท้ายของชีวิตมากยิ่งขึ้น

แม่ยิ่มให้ผมด้วยความรักเหมือนทุกครั้ง

“กลัวมันทำไม่วะ เจ้าความเครียดนะ ปล่อย
วางแผนเสียบ้าง อย่าคิดถึงมัน อย่ากลัวมัน”
แม่พูดกับผมยิ่ม ๆ

ผมกลอกนัยน์ตามองแม่อาย่างรู้สึกงง ๆ แม่
มักจะพูดคำบางคำให้ผมต้องคิด ทว่าแม่ก็ไม่

ปล่อยให้ผมต้องคิดนานนัก แกรีบปล่อยบางถ้อย
คำตรง ๆ ตอกย้ำ ทำให้ผมถึงกับนิ่งอึ้ง ซึ่งกະ
ทือไปทันที

“ร่างกายมันก็เหมือนรถยกตันน้ำловะ ใช้มาก
มันก็โกรเมร์ว โกรเมตั้งแต่ยังไม่แก่ แล้วจะเอา
อะไรกันนักหนา”

พุดจบ แกก์พุดลูกจากเก้าอี้ เดินออกมา
จากห้องนอนของผมเจียบ ๆ

นับแต่วันนั้น อาการเจ็บป่วยของผม หายวัน
หายคืนทันตาเห็น เพราคำพูดของแม่แท้ ๆ
เชียว เป็นยารักษาผมให้หายขาดจากโรคได้
ชั่งดันนัก

▣

สูตรแห่งความสุข... ต่ำรำชีวิตประจำวัน

โดย สุทธิชัย หยุ่น

พรรคพวกส่งจดหมายเวียนผ่านอีเมล์มาให้...
บอกว่าเป็น “สูตรแห่งชีวิตประจำวัน” ที่ควรจะส่งต่อ
ไปให้คนที่เรารัก, ห่วงใยและต้องการให้เข้าหรือเออ
มีความสุขทั้งกายและใจ...
สูตรที่ว่านี้มีง่าย ๆ อย่างนี้

๑. ดื่มน้ำให้มาก

๒. กินอาหารเช้าเหมือนราชาก, รับประทาน
อาหารเที่ยงเหมือนเจ้าชายและเมื่อถึงอาหารเย็น,

ให้คาดภาพว่าตัวเองเป็นแค่ขอทาน (แปลว่ากิน
มื้อหนักที่สุดตอนเช้า, และกลาง ๆ ตอนเที่ยงและ
ตกเย็นแล้ว, ทำตัวเป็นยากจนไม่มีอะไรจะกิน...สุขภาพ
จะเป็นอย่างเหวหาญที่เดียวเชียวแหละ)

๓. กินอาหารที่ตอบสนองและบันติดน, พยายาม
หลีกเลี่ยงอาหารที่ผลิตจากโรงงาน

๔. ใช้ชีวิตบนหลักการ ๓ E...นั่นคือ energy
หรือพลังงาน, enthusiasm หรือกระตือรือร้น และ
empathy คือเอาใจเขามาใส่ใจเราให้มาก ๆ

๕. หาเวลาทำสมาธิหรือลางมณฑ์เสมอ

๖. เล่นเกมสนุก ๆ เลี้ยบ้าง, อย่าเครียดกันนักเลย
๗. อ่านหนังสือให้มากขึ้น...ตั้งเป้าว่าปีนี้จะอ่าน
มากกว่าปีที่ผ่านมา

๘. นั่งเจียบ ๆ อยู่กับตัวเองลักษันละ ๑๐ นาที
ให้ได้

๙. นอนวันละ ๗ ชั่วโมง

๑๐. เดินลักษันละ ๑๐ ถึง ๓๐ นาที, และแต่จะ
ลงทะเบก, ไม่ต้องเครียดกับมัน, วันไหนไม่ได้เดิน, ก็
อย่าหงุดหงิดกับมัน

๑๑. ระหว่างเดิน, อย่าลืมยิ้ม

นั่นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสุขภาพกายและใจที่
ผอมปนเปลกได้เสมอ, หากทำเป็นกิจวัตร, ชีวิตก็จะ
แจ่มใส, แต่อย่าทำให้ตัวเองเครียดด้วยการรู้สึกผิด
ถ้าหากวันไหนทำไม่ได้ตามที่วางแผนไว้ เวลาของตน
เอาไว้ วันนี้ทำไม่ได้, พรุ่งนี้ทำก็ได้ แต่การไม่เอาไว
เอาจังกับตัวเองเกินไปไม่ได้หมายถึงการ ผัดวัน
ประกันพรุ่ง, ซึ่งเป็นคนละเรื่องกัน □

● ขอบพระคุณ FW. annie buriraim@hotmail.com

ເມື່ອເຂມຣ ວຽງ ບອກລະໂຮງເຮົາບ້າງ?

၁. ເຮົານີ້ທັນນັກການໃນເມື່ອງ ເສດຖານທາດໄທ ພຣົມ ເປົ້າ ສະຄາ ໄດ້ເໝັນ

၂. ຜົນໄກທໍານັກພົນັກ ເຊື່ອງເກົກ ມາຮາກຮະຕັບນ້ຳຍໍາຕາກ

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗<<

๑. รู้วิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อรู้วิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน
คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติ
อันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามคีล ๕ ปกติ
ในชีวิต เป็นขันต่ำ ศีล ๕ ปกติในชีวิต ขันต่อมาก
คีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขันสูงขึ้น และคีลยิ่งๆขึ้น
โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนี้ฯ
หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชนชั้น
เป็นหมู่บ้านเมืองกันทั้งหมู่บ้าน

念佛นี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เข้าข่ายสน
อ.เข้าข่ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยานานมานป่านนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำามที่อ่ามาตอบชนิดตั้งใจสาด้ายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ^{ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด} และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวดีเกี่ยวพันพร้อมทั้ง^{เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด} ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น^{“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”} มนานแสบนนานแล้ว อาทมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาด้าย^{ดังนั้น แค่คำามว่า ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ? เท่านั้น การตอบ}
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพัทธ์ ด้วยแก่นสารหลักหลาปญญาจนถึงปัจจุบันนี้ และยัง^{จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรที่เดียว}

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “ลูกพระรัตนตรัย” ก็ได้^{ของผู้อื่นที่เป็นคำามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำอบที่ยังตอบไม่จบของคำามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย}
และจะตอบคำามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อๆไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั้งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๙ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙ มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภานั้นทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีกในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๗๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่าตมาได้อย่างมากหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อาริยชนขั้นอนาคต” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมกับฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ได้ยังมีพฤติกรรม ที่ “แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” จากงานการเมืองอยู่/ จึงไม่ใช่นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วว่าด้วยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัจจ์ มากขึ้นา เท่าใด ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง มากขึ้นา ด้วย เท่านั้นฯ

ตั้งนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วว่าด้วยงาน การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัจจ์ ไม่หนอยลงฯ เท่าใดๆ กระทั้งไม่มี เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก การเมือง และย้อมทำลายการเมืองน้อยลงฯ ด้วย เท่านั้นฯ หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่ แท้จริงยังขึ้นเท่านั้นฯ

“ประชาธิบัติโดยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็ เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน -ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาก กัน-ความพร้อมเพียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๕๓ ในสารนี้ธรรมกี้แล จึงเป็น สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุจ្ញานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสังจะะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอ กัน หั้งในด้าน “สมมุติสังจะะ” และหั้งในด้าน “ปรมัตถสังจะะ”

ซึ่งเป็นเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช ๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต ๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่ สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้ บูชา กันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี ความปริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคม แท้ เพาะเป็น “สรณะ” หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหันต์” จริง ก็ยิ่ง เป็นเรื่องพิเศษร่วมกับของมวลมนุษยชาติ ด้วยอย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” หั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริง อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมัตถสังจะะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณ ๓” เพื่อวิบากไม่ได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปกลักษณะที่ ๘ “การไม่สั่งสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวนี้อย่างมีปัจจัย “มิจฉาทิกปฏิ-สัมมาทิกปฏิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา ทิกปฏิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิกปฏิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๖ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิกปฏิ” ที่ จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่มีประทาน ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตรภูมิ” ได้แน่ๆ “มิจฉาทิกปฏิ ๑๐ และสัมมาทิกปฏิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อัตถิ ทินัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูริ)ว่า “ทาน”ที่ทำไปนั้นฯ “มีผลແນ” โดยเฉพาะ “ผล”ที่เป็น “โลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูริ)ว่า “ทาน”ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเพ่านั้น ไม่มีผลบุญผลบารมีอะไรrog ผู้นั้น ก็คือ “มิจฉาทิกูริ” ตั้งแต่เบื้องต้นที่เดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน”ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดเจนอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บ้าป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน”อย่างไรจะเป็น “ผล”สู่ นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องคึกข่ายให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น(ทิกูริ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตามาก็ได้อธิบาย “ทาน”ที่เป็นบ้าป และ “ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอกลมควร ซึ่งต้องคึกขายกันให้ดี ไม่ใช่นั้น จะ “ทำทาน”กันได้ “บ้าป” ตลอดกาลนาน]

เรื่อง “ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้คึกขายอย่าง “สัมมาทิกูริ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ “การเสียสละแก้กันและกัน”นี้แหลก คือ พฤติกรรมอันนิเวศที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นหัวใจ “ประโยชน์” แยกต้น แยกสังคม และเป็นหัวใจ “มารคผล” ถูนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน”ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริง จำกใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเราจำลังอธิบายเจ้าเล็ก “ประโยชน์” ขึ้นสูงขึ้น คือ “สัมประยิกตตะ” ที่พุทธศาสนา Nikolayam นี้จะหลงเข้าใจเท่านั้น ไปเป็นแบบ “ทุนนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิกูริ ซึ่งอัตมาทำลังอธิบายให้กระจังหัวใจความเป็น “อหเวนนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนา Nikolayam นี้หลงเข้าใจผิด และปฏิบัติอย่าง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สัมมา” แยก “บุญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมารคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรัมตธรรม”

การปฏิบัติก็ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิกูริสูตร - สักการะทิกูริสูตร- อัตตาสุทิกูริสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะอกและใน” ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวหนาในเวหนา” ลงทะเบียด หมายไป/ถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเบื่อนัดดา” (อนตตติ) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ชาติ) “เห็น” (ปัสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเที่ยว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสماธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดที่ปฏิบัติซึ่งกันและกัน หั้ง “ศีล-สماธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของ การปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญ ตามองค์ธรรมสูชีนๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอัตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชชา อ” ที่สามารถ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมารคุม มีผลถึงขั้นลดลงภัยเลส

“ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุข พิเคราะห์” (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้น สูงสุดได้ อันเป็นการลิ่น “ทุกขาริยลัจ” เป็น “บรรปประโยชน์” ขั้นอุตม์ตระ ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นเห็น “สุขชนิดบรรมสุข” (ประมสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆ ถึง “อวิชชา” และกำลังจะได้สราย ถึง “ปฏิจสมุปบาท อ” อันมีสาเหตุต้นต่อมาจาก “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสูกันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเดียวหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมประยิกพ” ซึ่ง ตามทิกูริ “ทุนนิยม” นั้นเขาก็อีก ว่า จิตวิญญาณที่ออกจากว่างไป ก็ไป สู่ “ปรโลก” แม้ชาพุทธเองก็เคย ยังเข้าใจ “ปรโลก” เมื่อตนที่ “ทุนนิยม” เข้ายึดถือก่อนทั้งนั้น ส่วนทิกูริ “อหเวนนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มี “ปรโลก” ถ้าชาพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิกูริ” มิจฉาทิกูริ แค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นั้น ก็ແเนื่องวนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมประยิกตตะ ประโยชน์” ย่อม ผิดไป ไม่มีมารคผลเด็ดขาด]

ขออภัยนั่นว่า พุทธนั้นเป็นศาสนานี่ที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตรสัจจะ” จึง จะเป็นมารคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่ “เอแคร์โลกียะ” เป็น “มารคผล” และมารคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย

วิชานะและรวม

ถึงพร้อมอย่างไร “จะนะ”ที่เกิด “วิชชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาทิมาว่า “ครากรู้” น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้า “เมื่อคราบฯ ดูบ้ำง เมะจะยาหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้ำงก็แล้วกัน จะได้เห็น กันกระจางแล้วแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจ请点击这里去阅读更多文章 请到此点阅]

“จุลคี-มัชลิมคี-ลี-มหาคีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนูญ” หรือ **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน “จุลคี-มัชลิมคี-ลี-มหาคีล” แล้ว ก็จะเห็น โถงฯ ชัดๆ ว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง “ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ “ง!” แทนจะไม่อายจะเบื้องกันเลยที่เดียว เพราะหั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ใน ยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธอยู่ต้นก์ “เว้นขาด” ได้จริง “ไม่มี” ในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” คงจะนับถือหัวใจ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” หั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อ สังคม “ศรัทธา” ก็ยิ่งไม่ริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆ ตาม พระอนุสາส尼 ประโยชน์อันเป็นอวิริยะก์ ไม่เกิดกับสังคม

[เราทำลังบัญญาความลึก้าวอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อ ที่ ๘ คือ “อยู่เป็นวัตร” “เดชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธ ละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการໄใช้แจ้งให้รู้นัยสำคัญ อย่างหนึ่งของวิธีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพ นิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด (เรื่องราวดีในชาติก่อนๆ ของ พระองค์) จึงทรงว่าลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็น อันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เรายังได้เข้าใจ กรรมและวิบากกรรม และผลอยได้เข้าใจนัยแฝง และ นัยสำคัญของอะไรต่ออย่างไรได้อีกมาก many

พระพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ใต้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งขัดว่า “**มารคองค์ ๙**” ปฏิบัติอย่างไร และเมื่อไรต่ออะไรก็ตามกามาย ที่เป็น..**คุณธรรม-คุณวิเศษ -คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

ผู้ที่เป็น “พุทธ” นี้ คือ “ผู้มีภารกิจรักษาและรักษาธรรม อันเป็น อุตตรัมณสสธรรมของตน” เพราะคนได้บรรลุธรรม นี้เป็น “คุณวิเศษ” (อุตตรัมณสสธรรม) [น้ำใจจริง]

พระจะนั้น กายวิเวก-จิตวิเวก จึงเป็น “ความสงบ” ที่ไม่ใช่หมายอา ส่วนตื่นๆ ง่ายๆ ต้องคึกขันกันให้เล็กซึ่ง ต่ำมาก “อุบัติวิเวก” ก็ยิ่งลึกล้ำมากเรื่อง เพาะะ อุบัติ หมายถึง การ กิเลส เบญจจันทร์ อภิสัชชาร เป็นต้น เพราะจะนั้นกามจะ “สงบ” (วิเวก) หรือจิตจะ “สงบ” จาก กาม” ก็ต้องคึกขันสามารถ “ญาณ” คือ “วิปัสสนาญาณ” หรือต้องมี “นามรูปปริเจตญาณ-ปัจจยปริคดญาณ” เป็นต้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตน” (ลักษณะ) ของกิเลส “กาม” แล้ว “ดับ” กามให้ถูก “ตัวตน” (อัตตา) ของการนั้นๆ หรือ ดับ “เหตุ” (สมุทัย) คือ ตัวตนของการ (อัตตา) นั้นแหล่ กิเลสจะ “สงบ” (วิเวก) หรือจิตจะ “สงบ” จำกิเลส “ก” ต้อง “ดับ” กิเลสให้ถูก “ตัวตน” (อัตตา) ของกิเลสนั้นๆ หรือ ดับ “เหตุ” (สมุทัย) คือ ตัวตนของกิเลสนั้นๆ (อัตตา) ให้ถูกตัว โดย “ดับ” ตรงๆ เมน่าคุมฯ เนพะ กิเลสให้ถูก “ตัวตน” (อัตตา) ของกิเลสนั้นๆ หรือตรงๆ เมน่าคุมฯ เนพะ “เหตุ” (สมุทัย) คือ ตัวตนของกิเลสนั้นๆ (ลักษณะ) เท่านั้น ต้องเม่น นี่คือ “ตัวตน” (อัตตา) ที่เราจะกำจัดให้มัน “ดับ” สิ้นไป สำหรับ..เบญจจันทร์จะ “สงบ” (วิเวก) นั้น อันนี้ก็ต้อง “ดับ” สิ่งที่จะทำให้เบญจจันทร์ “ไม่สงบ” หรือดับ “ตัวเหตุ” ที่ ทำให้รูป-เวทนา-สัญญา-สังชาร-วิญญาณ “ไม่สงบ”

มีໃไป “ดับ” เอาตัว “เบญจจันทร์” ท่อๆ ตรงๆ อย่าง พาชื่อ แต่ต้องดับ “อุปทาน” ที่มีอยู่กับบันธ์ ๔ “อุปทาน” ต่างหากที่เป็น “เหตุ” (สมุทัย) เป็น “ตัวการ” (สมุทัย) ที่ทำให้ “ไม่สงบ” นั่นก็คือ มีໃไป “ดับ” เอาเคลื่อนตัวของ “รูป-เวทนา-สัญญา-สังชาร-วิญญาณ” (ขันธ์ ๔) อย่างพาชื่อ ท่อๆ ตรงๆ โดยดับ “บันธ์ ๔” ไปดูนๆ ทั้งหมด

ขออภัยนั่นว่า มีเช่น “ดับ” รูปไปหมดทั้งรูป แต่เป็นการ “ดับรูปในรูป” หรือ “ดับกายในกาย” อย่างประณีตยิ่ง(ปณีตา) และอีกด้วย(นิบุตนา)โดยแท้ มีเช่น “ดับ” เวทนาไปหมดทั้ง

เวทนา” แต่เป็นการ “ดับเวทนาในเวทนา” อุ่งประณีตยิ่ง (ปณีตา) ละเอียดยิ่ง (นิปุณ่า) โดยแท้ มีใช่ “ดับ” สัญญาไปหมด ทั้งสัญญา แต่เป็นการ “ดับสัญญาในสัญญา” อุ่งประณีตยิ่ง (ปณีตา) ละเอียดยิ่ง (นิปุณ่า) โดยแท้ มีใช่ “ดับ” สังขารไปหมด ทั้งสังขาร แต่เป็นการ “ดับสังขารในสังขาร” อุ่งประณีตยิ่ง (ปณีตา) ละเอียดยิ่ง (นิปุณ่า) โดยแท้ มีใช่ “ดับ” วิญญาณไปหมด ทั้งวิญญาณ แต่เป็นการ “ดับวิญญาณในวิญญาณ” อุ่งประณีตยิ่ง (ปณีตา) ละเอียดยิ่ง (นิปุณ่า) โดยแท้

เพราะถ้าที่อ่าตรงๆ พาชื่อไป “ดับ” เอา.. “รูป” ซึ่ง หมายถึง มหาภูตรูป อันคือ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ที่ประกอบกัน เข้าเป็นร่างกายที่มีชีวะ ถ้า “ดับรูป” นี้ของผู้ใด ก็เท่ากับ “ดับความเป็นชีวิตของร่างกายผู้นั้น” ให้ตายเน่าเข้าลง หรือ ทำลายดิน-น้ำ-ลม-ไฟของคนผู้นั้นให้สูญหายไปเท่านั้นเอง

หรือถ้า.. ที่อ่าตรงๆ พาชื่อไป “ดับ” เอา.. “เวทนา” ซึ่ง หมายถึง อุปทานรูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่อยู่ในภายในใจหรือในตัวเรา ซึ่งเป็นเจตลิกส่วนที่เป็น “อกุศล” ส่วนที่เป็น “เหตุ” ให้เกิดอารมณ์ทุกๆ จะมีใช่ “ดับ” อุ่งพาชื่อคือดับ “เวทนา” ทั้งดั่นแน่ ดังนั้นถ้า “ดับความรู้สึก” หรือ “ดับอารมณ์” ไปดื้อาท่อง ก็เท่ากับ “ดับสภาวะความเป็น อารมณ์ หรือดับสภาวะความรู้สึกของคนผู้นั้น” คนผู้นั้นก็เป็น คน “ไม่มีความรู้สึกอะไรเลย” หรือ “ไม่มีอารมณ์อะไรเลย” ก็ เท่ากับเป็นคนสงบ หรือคนชาไปทั้งสมอง “ไม่มีความรู้สึก” หรือ “ไม่มีอารมณ์” ใดๆ ทั้งหมด เพราะ “ดับเวทนา” (อารมณ์ หรือ ความรู้สึก) ทั้งหมดไปสิ้นเลย

การดับแบบนี้แล้วคือ “นิรธ” ที่ลักษณะดีบสหทั้งหลาย หรือในศาสนานอื่นๆ ที่ไม่ใช่พุทธ และแม้จะเป็นชาวพุทธเอง แท้ๆ แต่ยังมิจฉาทิภูมิอยู่ ก็จะดับ “เวทนา” อุ่งพาชื่อดังนี้ แบบทั้งนั้น แล้วมันใจว่าจะเน้นๆ เองคือ “นิรธสมາบัติ” ซึ่งเกิด จากการปฏิบัติเพื่องหลับตาทำสมาธิแบบญาชีดาบส หรือแบบ สามัญที่คนทั่วไปทั้งหลายเข้าทำ samaññikā อันมี “นิรธ” คุณและ ชนิดกันแน่

ซึ่งเรื่องปฏิบัติชนิดที่มี “เวทนา” (ความรู้สึก) สมบูรณ์ และมีการพิจารณา “เวทนาในเวทนา” พิจารณา “จิตในจิต” แล้ว “ดับ” “เวทนาในเวทนา-ดับจิตในจิต” ตามแบบพุทธอย่าง สัมมาทิภูมินั่น ต่างกันมากกับการปฏิบัติที่ “ดับเวทนา” แบบ

“ไม่ให้ตนเอง “รู้สึก” (ເວເທີ) อะไรเลย์” พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ วจนะ ลงท้ายทุกข้อ ตั้งแต่ข้อ ๗๗-๘๙ ความว่า “ເຫັນເຫຼັກນີ້ແວ້ນ ພັສສລະແລ້ວ ຈະຮູສຶກ(ເວເທີ)ໄດ້ ນັ້ນມີເປັນສູານະ(ຕຳແຫ່ງໆ ກລັກແໜ່ງ,ໂຄກສ,ກາຣດຳຮອຍໆທີ່ຕັ້ງ)ທີ່ຈະມີໄດ້” (ເຕ ວິຊ ອັບຜູ້ຕົກ ພັສສາ ປູ້ສຶກເທິສັນຕິ ແນ ສູານ ວິຊທີ)

นักหมายความว่า ຜູ້ປົກປົບຕິທະຣມຄ້າແມ່ນ “ເວັ້ນຜັສສລະ” ເລີຍແລ້ວ ກີ່ໄມ່ເກີດ “ຮູສຶກ” (ເວເທີ) ທີ່ໄມ່ມີ “ຄວາມຮູສຶກ” (ເວທนา) ຈຶ່ງໄມ່ສາມາດຈະພິຈານາທີ່ອ່ານ “ເວທนาໃນເວທนา” ໄດ້ ກີ່ໄມ່ ສາມາດຖືຈະກິດຄວາມຮູຈາກການທີ່ອ່ານ “ຈິຕິໃນຈິຕິ” ກີ່ໄມ່ສາມາດຖືຈະຮູຈັກ ຮູ້ເຈັ້ງຮູຈົງ “ກຸຄລອຮຽມ-ອຸກຸຄລອຮຽມ” ອັນມີນິຈິຕິ ໄດ້ແພະ ໄນມີໂຄກສຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຮູ້ແຈ້ງຮູ້ຈົງ “ໂລກີຍອຮຽມ-ໂລກຸຕອຮຽມ”

เพราะไป “ดับความรู้สึก” ເສີຍແລ້ວນີ້ ຈຶ່ງໄມ່ສາມາດຈະ ພິຈານາອ່ານ “ຄວາມຮູສຶກ” ທີ່ມີນີ້ “อาการ” ມີ “ນິມິຕິ” (ເຫດຸປ່ຈັຍ ທີ່ທຳໄຫເກີດ “ຢາຍານ” ເຊັ່ນ “ນາມຮູປັບປຸງເທຟຢາຍານ-ປ່ຈັຍປົກຄຫຢາຍານ”) ຍູ້ໃນ “ຄວາມຮູສຶກ” ນັ້ນ ซົ່ງມີທັງຄວາມເປັນ “ຈິຕິ” (ເຊັ່ນ ອຸກຸຄລຈິຕິ-ກຸຄລຈິຕິ) ແລະມີທັງຄວາມເປັນ “ຮຽມ” (ເຊັ່ນ ອຸກຸຄລ ຂຽມ-ກຸຄລຂຽມ) ໄດ້ ໄດ້ແພະ ໄນມີໂຄກສຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຮູ້ແຈ້ງຮູ້ຈົງ “ກຸຄລໂລກີຍ-ກຸຄລໂລກຸຕະ” ຕານແອງ “ດັບ” ໃນໄວ້ອ່າຍຸ້ອ່າຍຸ້ ເໜື່ອນຄົນສົບຫຼືອົນຕາຍໜ້າຄຣາວ ເໜື່ອນທ່ອນໄໝ້ ເໜື່ອນ ກ້ອນທຶນ ທີ່ໄມ່ມີ “ຄວາມຮູສຶກ” ໃນຮູ້ສຶກຕົວອະໄສເລຍ

ความว่า “ເວັ້ນຜັສສລະແລ້ວ ຈະຮູສຶກ(ເວເທີ)ໄດ້ ນັ້ນມີ ເປັນສູານະ(ຕຳແຫ່ງໆ ກລັກແໜ່ງ,ໂຄກສ,ກາຣດຳຮອຍໆທີ່ຕັ້ງ)ທີ່ຈະມີໄດ້” ຈຶ່ງເປັນຄໍາຕ່າຍືນຍິ່ງ ເພົ່າເປັນການປັບອົກເຫຼື້ອ້າດວ່າ ກາຣປົກປົບຕິຮຽມຂອງພຸທົກສາສະນັ້ນ ຕ້ອງຍູ້ໃນຂະນະມີ “ຜັສສລະ” ເວັ້ນ “ຜັສສລະ” ໃນໃຊ້ແບ່ພຸທົກ ໃນຄູກຕ້ອງ ໃນເປັນ ສູານະທີ່ຈະມີໄດ້ (ເຕ ສູານ ວິຊທີ) ສູານະທີ່ຈະທຳໄຫ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈົງ ຈົນບຽຮຮູ້ຮຽມນັ້ນ ມີໄມ່ໄດ້ (ເຕ ສູານ ວິຊທີ)

ซົ່ງຄວາມໝາຍ້ດັກກົດຕື່ອງ “ຮູ້ຈັກຮູ້ແຈ້ງ” (ວິຊທີ) ໃນກາරຈະ “ຮູ້ກັງອ້າຍີຍຮຽມມອຍ່າງຄູກຕ້ອງ” (ວິຊທີ) ໃນກາຮະ “ທຳໄຫ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນ” ຈົງອ້າຍີຍຮຽມມອຍ່າງຄູກຕ້ອງ” (ວິຊທີ) ໃນກາຮະ “ທຳໄຫ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນ” ໃນໄວ້ອ່າຍຸ້ອ່າຍຸ້ ເຊັ່ນ “ໂຄກສ” (ສູານ) ທີ່ຈະ “ຮູ້ຈັກຮູ້ແຈ້ງເຈັ້ງເຈັ້ງຄົງໃໝ່ປະວຽດຕຳແຫ່ງໆ ໂລດາບັນ-ລົກິກາຄາມ ເປັນຕົ້ນ” (ວິຊທີ) ໄດ້ ຂ້ອງ ៤០ ພຣະໄຕປົກ ເລີ່ມ ៥ ພຣະພຸທົກເຈັກກົດຮັງຢືນຢັນ

ว่า บรรดาหักปฏิบัติธรรม ทุกจำพวก “ลัมพัสแตะต้อง (ผัสสัมผัสสา)แล้วด้วย” “ผัสสัมภัยตนะหั้ง ๖ ย่ออมส่วยเหนาฯ เพาะะ‘เหนานา’ เป็นปัจจัยจึงเกิด‘ตันหา’ เพาะะ‘ตันหา’ เป็นปัจจัยจึงเกิด‘อุปทาน’ เพาะะ‘อุปทาน’ เป็นปัจจัยจึงเกิด‘gap’ เพาะะ‘gap’ เป็นปัจจัยจึงเกิด‘ชาติ’

เพาะะ‘ชาติ’ เป็นปัจจัยจึงเกิด...ชรา-มรณะ-โสภาวะ-ปริเทเวะ-ทุกขะ-โถมเนส-อุปายาส”

เมื่อได้ผู้ปฏิบัติรู้ชัดตามความเป็นจริงซึ่งความเกิด ความดับ คุณและโทษ แห่งผัสสัมภัยตนะหั้ง ๖ กับอุบaya เครื่องออกไประจากผัสสัมภัยตนะ เหล่านั้น เมื่อนั้น ผู้นี้ย่ออมรู้ชัดกว่า嫩กับปฏิบัติธรรมอื่นๆทั้งหมด

嫩นกคือ มี“วิชาหรือญาณ”รู้แจ้งเห็นจริงใน“ปฏิจจสมุปบาท”แท้ๆ ต้อง“รู้แจ้งเห็นจริง”(วิชชาติ)ใน“ปฏิจจสมุปบาท” จึงจะสามารถพ้น“อวิชชา”เป็น“วิชชา-วิมุติ”บริบูรณ์ได้

ผู้ปฏิบัตินั้นหลับตาทำสมาธิตามแบบที่ปฏิบัติกันداษ ดื่นหัวไปนั้น จึงไม่ใช่การปฏิบัติแบบพุทธ เพาะการจะเกิด สามีแบบพุทธนั้นต้องมีผัสสัมภัยตนะ ๖ รับรู้“เหนานา”ที่เกิดอยู่จริง แล้วปฏิบัติตด้วย“อุบayaเครื่องออก”ตามวิธีปฏิบัติของพระพุทธเจ้า เช่น โพธิปักขิยธรรม ๓๗ จรณะ ๑๕ เป็นต้น หรือที่รู้กันทั่วไป คือ วรรค อันเมืองค ๘ ชนิดที่ต้อง“ลัมมา ทิภูจิ”จริงๆด้วยนะ(ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตたりสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๕๙-๒๖๑) จึงจะเกิด“ลัมมาสماอิ” ที่มี“โนโร”แบบพุทธโดยเด็ดขาด ซึ่งต่างจาก“สมาริ”หัวไป

เห็นไหมว่า การจะ“ดับเหนานาในเหนานา” จนกระตั้ง เป็น“วิเ閣”ลัมบูรณ์นั้น ไม่ใช่เรื่องตื้นๆเผินๆ แต่เป็นเรื่อง สูงส่งลึกซึ้งพิสดารยิ่ง ถ้าไม่ลัมมาทิภูจิแล้วผู้ปฏิบัติจะไม่รู้ชัด ตามความเป็นจริงซึ่งความเกิด ความดับ คุณและโทษแห่ง ผัสสัมภัยตนะหั้ง ๖ กับอุบayaเครื่องออกไประจากผัสสัมภัยตนะ เหล่านั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐) เป็นแน่แท้

ซึ่งเป็นเรื่อง..ลึกซึ้ง(คัมภีร) เห็นตามได้ยาก(ทุกสา) รู้ ตามได้ยาก(ทุรุนโนพชา) ลงบนนิตที่มีนัยสำคัญ(ลั้นตา) ลุกนูม ประณีต(ปณีต) จะคาดคะเนเอามาไม่ได้(อัตตากวาระ) ละเอียด ขั้นนิพพาน(นิบุญ) รู้ได้เฉพาะบัณฑิต(บัณฑิต เวหนี่ย)จริง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้มากมายใน“พระมหาลัสสูตร”

และในเรื่องของ“สัญญา”ก็นัยคล้ายๆกัน ถ้า..ที่ๆฯ ตรวจพิชชอ “ปี“กับ”ເຂົາ..“ສัญญา” ซึ่งหมายถึง อุปทานรูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่อยู่ในภายใต้เจตทรรศในตัวเรา ซึ่งเป็นเจตลิก เป็น“อาการ”ชนิดหนึ่งของจิต

สัญญา คือ ความกำหนดด้วย หรือความสามารถกำหนดด้วย หมาย หรือความจำ เพราะฉะนั้น ถ้า “ดับความกำหนดด้วย” หรือดับความจำ หรือดับความจำ “ปี”หมดดีๆๆ ก็ เท่ากับ “ดับลักษณะความกำหนดด้วย” หรือดับความกำหนดหมาย หรือดับความจำ ของคนผู้นั้นไปทั้งหมด” คนผู้นั้นก็เป็นคน “ไม่มีความกำหนดอะไรเลย หรือไม่มีความสามารถกำหนดหมายอะไรได้ หรือไม่มีความจำอะไร” ก็เท่ากับเป็นคนสงบ เป็นคนไม่มีความกำหนดด้วยหรือไม่มีความสามารถกำหนดหมาย หรือ “ไม่มีความจำอะไรใดๆทั้งหมด ก็เป็นคนไม่รู้อะไร จำอะไร ไม่ได้อยู่” เพราะดับสัญญา(ความกำหนดด้วย)หรือความกำหนดหมาย หรือความจำ(หัวหมด)ไปสิ้นเลย ผู้มี“ความดับ”ชนิดนี้จึงรู้อะไร ก็ไม่รู้ จำอะไรก็ไม่ได้ [จะนี้เหละคือ “โนโร”หรือ“โนโรสมานบัดิ” ในลัทธิถูกีดำเนินทั้งหลาย หรือในศาสนาอื่นๆที่ไม่ใช่พุทธ ซึ่งก็คือ “ไม่รู้-ไม่เม” หรือ“ดับปี”เหมือนดับเหนานา]

และในเรื่องของ“สังขาร”ก็นัยคล้ายๆกัน ถ้า..ที่ฯ พิชชอ “ปี“กับ”ເຂົາ..“สังขาร” ซึ่งหมายถึง สังขารจิต หรือเป็น อุปทานรูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่ผ่านเลย มาหากูตรูปเข้าไปอยู่ในภายใต้เจตทรรศในตัวเรา ซึ่งเป็นเจตลิก ที่มี ลักษณะการปรุงแต่ง ใจ หรือสภาพที่เกิดจากเหตุปัจจัย ที่เป็นกฎธรรมชาติของอกุกกรรม แต่ได้เข้าไปปรุง夷นนามธรรม อยู่ในจิตแล้ว เป็น“รูปจิต”ปรุงแต่งกันอยู่ในภายใต้ มี ๓ คือ กายสังขาร-วิจลังขาร(ยังมีใช้กายกรรม-วิจกรรมนะ) มโนสังขาร

ดังนั้น ถ้า“ดับ”กันอย่างดีๆๆ ไม่ให้มีการสังขาร ได้เลย ก็เท่ากับ“ดับ”หัว กายสังขาร วิจลังขาร มโนสังขาร หมุดหัวภายนอกหัวภายนอก ใน กล้ายเป็นแม้ว่างกายภายนอก ที่เห็นได้หรือจับต้องได้ก็หยุดการปรุงแต่ง(สังขาร)เป็นเห็น เป็นตัวกันต่อไปอีก (คือร่างกายที่ประกอบด้วยดินน้ำลมไฟพุ่ด สังขาร) “ดับกายสังขาร”ตามนัยนี้จึงเท่ากับคนตายที่ไม่มีชีวะ ปรุงแต่งต่อไปอีกแล้ว มีแต่แห่งก้อนเนื้อตัวที่ลินชีวิตแล้ว

หรือแม้จะ“ดับ”เฉพาะสังขารจิตภัยในหัวหมด คนผู้นั้นก็เป็นคน“ไม่มีความสามารถกำหนดด้วย” หรือ“ไม่มีความสามารถกำหนด

หมายอะไรหรือไม่มีความจำได้อีกเลย” ก็เท่ากับเป็นคนลับ เป็นคนไม่มีความกำหนดครั้ หรือไม่มีความกำหนดหมาย หรือไม่มีความจำไดาก็คงหมด ก็เป็นคนเหมือนวัดๆ ที่ไม่มีจิตครอง ไม่รู้อะไร เพราะไม่มีชาติจิตปุรุแต่งร่วมอยู่ ไม่มีความจำอะไร เพราะดับสัญญา(ความกำหนดครั้ หรือความกำหนดหมาย หรือความจำทั้ งหมดไปแล้วในขณะนั้ น ผู้นี้ “ความดับ” ชนิดนี้ จึงเหมือนท่อนไม้ ไม่รู้อะไร จำกัดไว้ไม่ได้ ซึ่งก็เหมือน คนตาย-คนลับอยู่นั้ นเอง

ฉะนั้ แหล่งคือ “นิโร” หรือ “นิโรสมานบัติ” ในลัทธิถูกนี้ ดับสั่งหลาย หรือในศาสนาอื่นๆ ที่ไม่ใช่พุทธ หรือแม้แต่ ชาวพุทธแท้ๆ ก็ตามที่ยังมีชาติภูริอยู่ ซึ่ง “นิโร” หรือ “นิโร สมานบัติ” ดังกล่าวเนี้ยอยู่ในสภาวะแห่ง “จิต” ที่ไม่รู้สึกอะไร-ไม่รับรู้ใดๆ หรือ “ดับ” ชนิดที่อยู่ในสภาพจิตวิญญาณไม่ทำ หน้าที่ของความเป็น “จิต” ไปชั่วระยะหนึ่ง หยุดนิ่งอยู่ โดยเฉพาะ “หยุดนิ่งทั้ งรูป-เวทนา-สัญญา-ลักษณะ-วิญญาณ”

“นิโร” หรือ “นิโรสมานบัติ” ในลัทธิถูกนี้หรือลัทธิที่ไม่เป แม้แต่ผู้มีชาติภูริในศาสนาพุทธทั้ งหลาย ล้วนมีความรู้- ความเห็น-ความเชื่อ ว่า นิโรหรือความดับ นั้ นคือ

ถ้าเป็น “รูป” ที่หมายถึง “กายภายนอก” ก็จะ “ดับ” โดย ทำให้ร่างกายไม่กระดูกกระดิก ไม่ทำงานอะไร นั่นเป็น คนลับหรือคนหนอนหลับ ไม่รับรู้อะไรเลย มันก็ดับพาชื่อ บือบี ไม่เข้าเป้าแท้ที่ว่า “การดับเหตุแห่งทุกอริยสัจ” แห่งๆ ซึ่งการดับพาชื่อบือบีไม่ย่างนั้ น มันยัง **ไม่ใช่การดับกาย**

“ในกาย” ตามทฤษฎีปัญญา^๔ ล้มมัปปาน^๕ ในเพ็ช ปักขิยธรรม ๓๗ ที่เป็น “ความดับ” อันมีนัยสำคัญยิ่ง คือยัง ไม่เข้าเป้า “อริยสัจ” ^๖ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้เลย แต่เป็นแค่การดับกาย “นอก” ผิวเปลือกๆ เป็น “การดับ ความเคลื่อนไหวของกายทั้ งหมดไปด้ วย ไม่ให้มีอริยบถ” เท่านั้ น ไม่ได้ลึกซึ้งถึงปรมัตตรธรรมแต่อย่างใด

อันไม่ตรงตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า พิจารณา “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ให้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า อะไรเป็นอะไร อย่างละเอียด ถ่องแท้ แล้วจึง “ดับ” สิ่งส่วนที่พิจารณาชัดแล้วว่าเป็นสิ่งส่วนแห่ง “กายในกาย” ของ “กาย” ที่จะต้องดับ กล่าวคือ อริยบถ ทางกาย ก็ต้อง “ดับ” เลพางอริยบถที่เป็น “มิจชา” ให้หมด

ลึกซัดๆ แม่นๆ ตรงๆ ไม่ใช่ “ดับ” ทุกอริยบถหมายไปหมด เช่น ในมรรคอริยสัจข้อ “ลัมมาอาชีวะ” ซึ่งจดอยู่ใน หน่วยของความเป็น “กาย” (อธิษฐานหนึ่ง) ก็พิจารณา “ดับ” เลพาง สิ่งส่วนที่หมายถึง “กาย” ในกายอันเป็นมิจชาอาชีวะ” เท่านั้ น ไม่ใช่ “ดับอาชีพ” ทั้ งหมด โดยหมายรวม “ลัมมาอาชีวะ” ด้วย **มิจชาอาชีวะ** ^๗ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั้ น ได้แก่ อาชีวะที่เป็นการโกรก(กุหนา) การหลอกหลวง(ลปนา) การตลาด ตะลง(เมตตตกตา) การมอบตนในทางผิด(นิปปเลกตา) การใช้ลากแลกลาก(ลาภาน ลาภัน นิชิกันดา) ซึ่งเป็นอาชีพ ที่พระพุทธเจ้าตรัสแล้วว่า ยังเป็น “มิจชาชีพ” อยู่ทั้ ง ๕ ทว่ามีความหมายต่าง-ปานกลาง และละเอียดขึ้นไปตาม ลำดับ ตั้ งแต่ข้อ ๑ ไปข้อ ๕ อาชีพ(อาชีวะ) คือ การทำงานเลี้ยงชีพของคน ซึ่งทุกคน ก็ต้องทำมาหากินเพื่อยังชีพตัน ตั้ งแต่อาชีพที่เป็นการโกรก (กุหนา) เป็นการหลอกหลวง(ลปนา) ซึ่งเป็นอาชีพที่ทุกวิตรัช อกุศลบาปหมายบ้า ซึ่งว่า “มิจชาชีพ” ขึ้นตั้ งสุด ไม่ว่าจะนั้ น จะมากด้ วยลากลักกการเลี้ยงสรวราเริญ จนได้ชื่อเลียงโดยดัง ได้ยกศักดิ์ตำแหน่งใหญ่โตมีอำนาจ ได้เป็นเศรษฐีร่ำรวย แสนล้าน ปานได้ดี ก็ตาม ก็ชื่อว่า “มิจชาชีพ” ตั้ งแต่ ต่อให้ เป็นใหญ่เป็นโตมีเกียรติมียศ มีอำนาจลั่นฟ้าในบ้านในเมือง อย่างไรก็เถอะ ก็คือ **มิจชาชีพแท้ๆจริงๆ** ซึ่งทุกวันนี้แม้จะ พอรู้พองเห็นกันอยู่ว่า งานที่เขาทำกันนั้ นมันมีความทุจริต อกุศลอยู่ไม่ในน้อยเลย แต่ก็ยังพยายามหาเหตุผลเลี้ยงหลบ กลบกลีบกันไป แล้วก็หลบเนยชมที่ “มิจชาชีพ” นั้ น และ ต่างก็ยังแย่งกันทำ แข่งกันทำงานที่มากลากลักกการเลี้ยง สรวราเริญอยู่ทั้ งหมด ไม่ติดใจยังไม่มีโถตับปะ คือ จิต ใจยังไม่กลัวบากลัวกรรมนั้ นจริงแท้ ซึ่งมีให้เห็นอยู่ในมวล มนุษย์คุณนี้ มากมายเต็มโลก เพราะในจิตใจยังไม่ลดkitylest จริง “มิจชาชีพ” ต่อมา ที่จัดว่า ยังลึกซึ้งขั้นขั้นช่อนเชิง ที่เห็นความหมายร้ายไม่ได้ย่าๆ ก็คือ งานที่ดูเหมือนสุจริต ในสายตาสั่งคุมปุถุชน งานมากมายที่ถือกันว่าไม่ผิดกฎหมาย แต่เป็นงานที่เกิดโทษเกิดภัยแก่คนแก่สังคมอย่างกันเล็ก โดย สามัญคุณส่วนใหญ่จะไม่รู้ทัน แต่มีจะหลงผิดชนิดตีกลับ หลงเห็นว่าเป็นงานที่เด่นดี ใจดี ดังเวลาด้ วย ก็คือ งานที่เป็น อบาย(ต่า, เสื่อมเสีย) แม้ถึงขั้นเป็นอยากรุนแรง คืองานที่มอมมา

ให้คลังไคร์ติดขึ้นหงายให้หลบ ไม่ว่าจะเป็นงานมหกรรมงาน
บันเทิงเริงรื่น งานกีฬาการละเล่นสารพัดตั้งแต่แข่งขัน
ยอมรับกันไปทั่วโลกระดับโอลิมปิกเป็นต้น ไปกระแทกถึง
เกมกดอันเป็นผลงานทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี แม้แต่งาน
ปูรุ่งแต่งของกินของใช้ ที่จัดจ้านหลากหลายรูปแบบล้วนเลียง
ล้มผ้าเชือกพา กันตื่นตัวหลงเขื่อนซึ่งคลื่นไปกลับด้วยซ้ำ

ซึ่งล้วนเป็นอาชีพที่ดูเหมือนจะไม่เป็นการ “โกง(กุหนา)”
ที่ทายานต่ำสุด แต่ก็ยังเป็นการหลอกหลวง ล่อหลวง เล้าโลม
และเล้ม เลียบเคียง(ลงมา) มีความโหวราภยาสารพัดที่
ครอบจำกความคิด ซึ่งมีการประเล่าประโลม ล่อหลอก
หว่านล้อม ด้วยองค์ประกอบของ“กรรมกริยาต่างๆ”ที่มีท่าที
ลีลาลวดลายล่อให้หลงติด”(นัจจะ) “สุ่มเลียงสำเนียงย้อมใจ
อย่างมีร่องรอย”(คีตะ) “ภาษาธรรมโมหารที่โน้มน้าว”(วากิตะ)
“ทั้งลีสันแลนแสงเงาเสียงรากลินลัมผัสนอกลัมผัสนในที่
ปูรุ่งแต่งกันขึ้นมาสารพัดหลากหลายรูป”(มาล้านะวิเลปะ
ราณะมัณฑะ) คาดให้ญี่ว่าด้วยต้มโนไฟฟาร(มหา)สูงส่ง(อุจัง)
ล้วนเป็นเงินเป็นทอง(ราชตะ,ชาติรูป)ชوانให้หลงให้น่าไว
กันยิ่งยวดเหลือเกิน

ซึ่งต่างสร้างกันขึ้นมาเป็นอาชีพที่ต่างหลงรับนับถือ^{กันทั่วไปว่าไม่ทุจริตไม่ชัวร์ไม่กุศลไม่หยาบ} แต่แท้จริงนั้น
มันกลับเป็นทุจริตที่ลึกและลับซับซ้อนซ่อนเริงไปด้วยกิเลส
จัดจ้านเล็กๆน้อยโดยคนรู้ไม่เท่าทัน เพราะมันเป็นนามธรรมที่
คนผู้ไม่มีปัญญาถึงขั้นประมัตถ์จะไม่สามารถถ่ายรูปเข้าไปถึง
สัจธรรมเหล่านี้ได้ ว่า เป็น “มิจฉาชีพ” หรือ “เชื่อมต่อ”(อย่าง)
อยู่แท้ ไม่ว่าจะนั่นจะมากด้วยลักษณะการเลียงสรรเสริญ
จนได้ชื่อเลียงโด่งดัง ได้ยกคักดีตำแหน่งใหญ่โตมีอำนาจ ได้
เป็นเศรษฐีร่ำรวยแสนล้าน ปานไดๆ ก็ตาม ต่อให้เป็นใหญ่
เป็นโต มีอำนาจลั่นฟ้าในบ้านในเมืองอย่างไรขนาดไหนก็เถอะ
ก็ถือ “มิจฉาชีพแท้ๆ” ที่ประกอบด้วยการ “โกง(กุหนา)”
การหลอกหลวง(ลงมา)อย่างลึกซึ้งซับซ้อนซ่อนเริง ซึ่งเผินๆๆ
เหมือนเบากว่างานที่เห็นกันได้ถ่ายว่าหยาบว่าชัวร์ แต่แท้
มันกลับกินลึกยิ่ง 皱纹ลวงซื้อหน้าร้ายซับซ้อนแล้วลึกไปยิ่งกว่า
ต่างหาก ซึ่งลังคมยุคนี้มีมากหมายหลอกเหลือเชิงชั้นกันจริงๆ

ส่วนมิจฉาชีพขั้นต่ำๆ ที่โบราณจารย์ท่านแปลว่า
อาชีพขั้นการตลาดแต่แรก(เมมิตกตา)นั้น เป็นอาชีพขั้นสูง

พั่นระดับ“การโกง(กุหนา)-การหลอกหลวง(ลงมา)”มาแล้ว
เป็นงานระดับคนผู้มีภูมิธรรมสำนึกลังrangแล้ว รู้ตัว
ในความเลื่อมความต่ำที่ตนยังติดอยู่นั้นแล้ว จึงตั้งใจที่จะ
ปฏิบัติให้เจริญอีก เช่น เป็นคนพยายามสำรวจ

•••

ที่นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไป
แล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม**
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ**
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ**
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ**

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ขันธ์ ๔ กับ อวิชชา**
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายๆๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ขันธ์ ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ขันธ์ ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล้ว

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เติมอອกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในแบบที่แล้วพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น^{อยู่โดยรูป กับ นาม เหล่านั้น ต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา}
สร้างสร้างกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด^{ประสาน}สัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-ลังชาร
กันอยู่ ทั้วทุกหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีวิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

แล้วได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกพันธ์
เมื่ออนิยมออกจากเป็น“อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อุตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”
อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชื่อ“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค่
ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยยะอีกด้วยซึ่ง
อย่างสำคัญที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กรณีที่ว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า “การกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓อย่าง ได้แก่ การกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ได้ๆ เมื่อทำไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น “ทรัพย์ของตน” (ก้มมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป ตาม “ปรินิพพาน” ที่เดียว

เพราะ “กรรม” คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตان” แท้จริง ที่สัมผัสถึงและพิสูจน์ได้ ดูได้ยากันกับ วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรม” ที่ได้สั่งสมทุกๆ ชาติ (วิบาก) นี่แหล่ะที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป คระจะประஸบ กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจากการ “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนามาจริง มี “วิบาก” (ผลแห่งกรรม) มา ก จนกระทั่งเป็น “ผลหล่อฤทธิ์พิเศษ” ก็เป็น “บารมี” จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่อง “ไม่จริง” ซึ่งแม้จะมีด้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่าทึ่ศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆ จริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บากก็เป็น พลังเสริมไปตามเชิงบาง]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าว้นี้นี่ ของที่มนุษย์นั้นถือว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่ “อำนาจของชาตan” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มี บารมีแห่ง “กรรมวิบาก” อย่างใดๆ ถึงขึ้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “ผลบุญ” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “อำนาจพิเศษ” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “พระเจ้า” ที่จะบันดาล อะไรให้ได้ แม้จะอ่อน懦จาก “พระเจ้า” อย่างสุดตัวสุดของ ปานไดๆ ก็ไม่มี “พระเจ้า” บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับ ผู้มี “ผลบาง” ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผู้ร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวทร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลให้ เมื่อเจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง “ผล บาง” ของผู้นั้นๆ นั่นแหล่ะ ใจประเด็นนี้ คำสอนที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความแล้วความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประسنค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เล่าว่า “ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย.. ว่างั้นแหละ หรือไม่ก็ “พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “อำนาจชาตาน” ต่างหาก ชื่อ “พระเจ้า”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่ง bard ถึงปานจนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำเตือนไว้ว่า “กัมมัสสโภกธิ-กัมมายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสโรโน” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๔๙] ซึ่งคำตรัสสึ เพียงเป็นคำสั่นๆ ทว่าแต่ล่ะคำนั้น มีเนื้อหาและนัยยะอีกดี ลึกซึ้งมากหมายหลากหลาลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี่ก็จะขอให้คำ อธิบายในส่วนที่เห็นว่า น่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโภกธิ หรือคำตรางๆว่า กัมมัสสกะ นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมได้ครการทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะของธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น “ชาตุริเริ่ม做起” ขึ้นในใจ(ารัมภชาตุ) หากความตั่นทั่นหรือมีไปด้วยเจตนา ก็ันไปได้ทันที คือ “กรรม” สั่งสมเป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม” แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์คือ สมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำว่า “กัมม” ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๔ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คันทายรู้สึกกันนั่นเอง]

[รายละเอียดของ “กัมมัสสกะ” หรือ “กัมมัสสโภกธิ” และ “กัมมายาโท” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๗ ไปแล้ว และเรื่องของ “กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๘๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมา ก็ได้อธิบายถึง “กัมมพันธุ” ไปอีก ตอนนี้เราทำลังอธิบายถึง “กัมมปฏิสโรโน” ซึ่ง เป็นข้อสุดท้ายของ “กรรม ทั้ง ๔” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “กัมมปฏิสโรโน” ในฉบับที่ ๑๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสุ่วความเป็นอาริยะหรือสุนิพพาน” ก็คือ “ธรรม ๑๕” ดังนั้น ความประพฤติ๑๕ (ธรรม ๑๕) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดได้แนวทางบุคคล ที่ใช้เป็น “ความเป็นพุทธ”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวนี้ เลี้ยวเรากำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมัสสกะ” อันเป็นของตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิสโรโน” ที่พึงแท้ของคนคือ “กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔ ถึง ข้อ ๓๕ กันดูซดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาน尼” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดิมๆ ว่า “อนุสานนิปภิหารย์” นั้นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้ออื่นๆ ก็ถือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมผล ก็เป็น “อนุสานนิปภิหารย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตัวสิ่งการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔ “เกวจูภูสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จะนะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยคือสัมปทา แล้วก็อินทรีย-สังหาร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ส่วน “ปกติ” ของคนที่ยัง “ไม่มีศีล” ก็คือคนผู้ลุลະเมิด “ศีล” อยู่เป็น “ปกติ” เช่น คนที่ยังฆ่าสัตว์อยู่เป็น “ปกติ” เฉยเลย โดยไม่รู้สึกว่าตนผิดอะไร จะ “ไม่กล้า” ว่าเป็นผิดแต่อย่างใด (ไม่เมตตาตับปา) นั่นคือ ผู้ “ปกติ” ในความไม่มี “ศีล” อย่างสนิทสนมสมบูรณ์

ส่วนบางคน “เกรง” ออยู่ในจิตบ้าง คือ ในจิตรู้สึก “เกรง” ในการฆ่านั่นว่าเป็นผิด (มีหรือ) แต่ก็ยังอาจจะละเมิดอยู่บ้าง ตามอำนาจกิเลสที่ยังมี ยังไม่ถึงขั้น “กลัว”

คุณสมบัติขั้น “กลัว” (โถตัปปะ) นั้นเป็นขั้นที่จิตมีคุณธรรมจริยุขึ้นสูงขึ้นกว่าขั้น “เกรง” (หรือ) กล่าวคือ “เกรง” นั้นยังไม่ขยาย ยังไม่เหวัดหัวนั่น ยังไม่ครั้นครรัม เท่ากับ “กลัว” กลัวนั้นขั้น “หัวหด” ไม่กล้าทำผิดนั้นๆ แล้ว

เมื่อ “กลัว” เติมที่ หรือ “กลัว” หนักถึงขีด ที่สุดถึงขั้นเวนขาดชนิด “ไม่กล้า” อย่างเต็มสภาพเด็ดขาด จึงเป็นผู้ “ไม่ทำ-ไม่ประพาติ” อย่างเป็น “ปกติ” ในชีวิตของผู้นี้

ถ้าเป็นการจริยุของคุณธรรม ก็คือถ้า “โถตัปปะ” เจริญบรรลุธรรมสูงขึ้นถึงขั้น “พหุสูต” มี “ปัญญาและเจติ” เติมที่บริบูรณ์ จะไม่ละเมิดเด็ดขาด ไม่กระทำการหมั่นนั่น เพราะมีปัญญาดีเต็มที่ว่า “ไม่ควรกระทำอย่างยัง” และใน “จิต” ก็ไม่มีกิเลสที่จะมาสั่งให้เรา “ง่า” แล้ว

คนที่ “มีศีล” หรือ “ถึงพร้อมด้วยศีล” (คือสัมปทา) จะมีภาวะที่เรียกว่า “ปกติ” ด้วยประการอย่างนี้

ไม่ว่า คนที่ยัง “ลักษณะย” (คีลข้อ ๒) หรือเอาของที่ไม่ใช่ของตนอยู่เป็น “ปกติ” เฉยเลย โดยไม่รู้สึกว่าตนผิดอะไร ในจิตใจจะไม่รู้สึกเกรงในการฆ่านั่น ว่าเป็นผิด

จะไม่กลัวว่าเป็นผิดแต่อย่างใด ก็คือ

ไม่ว่าคนที่ยัง “ผิดผัวเข้าเมียใคร” (คีลข้อ ๓) หรือยังละเมิดทางการที่ผิดคีลผิดธรรมเพระตันยังไม่มีสิทธิ์อยู่เป็น “ปกติ” เฉยเลย โดยไม่รู้สึกว่าตนผิดอะไร ในจิตใจจะไม่รู้สึกเกรงในการละเมิดนั่นว่าเป็นผิด จะไม่กลัวว่าเป็นผิดแต่อย่างใด ก็คือ

ไม่ว่าคนที่ยัง “พุดปด” หรือยังละเมิดใน “คีลข้อ ๔” ที่ผิดคีลผิดธรรมเพระตันยังทรงผิดหรือยังมีกิเลสอยู่ เป็น “ปกติ” เฉยเลย โดยไม่รู้สึกว่าตนผิดอะไร ในจิตใจจะไม่รู้สึกเกรงในการละเมิดนั่นว่าเป็นผิด จะไม่กลัวว่าเป็นผิดแต่อย่างใด ก็คือ

ไม่ว่าคนที่ยัง “ดื่มน้ำماءสิ่งเสพติด” หรือยังละเมิดใน “คีลข้อ ๕” ที่ผิดคีลผิดธรรมเพระตันยังทรงผิดหรือยังมีกิเลสอยู่เป็น “ปกติ” เฉยเลย โดยไม่รู้สึกว่าตนผิดอะไร ในจิตใจจะไม่รู้สึกเกรงในการละเมิดนั่น ว่าเป็นผิด จะไม่กลัวว่าเป็นผิดแต่อย่างใด ก็คือ เป็นต้นนี้

ความเป็น “ปกติ” ล้วนเยี่ยงเดียวกัน นัยเดียวกับ “คีลข้อ ๖” ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธนั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ ตามคีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ คีล ๘ ปกติในชีวิต ขั้นต่อมา คีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และคีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีคีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีคีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีคีล ๘ คีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามลักษณะของแต่ละคน และมีคีลยิ่งๆ กว่าขั้นก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และทวีเป็นลังความที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรมมาก ต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาชาชีพ ไม่มี “การค้าขายผิด” (มิจฉาวนิชชา ๔) ตามพุทธธรรม เพราะเห็นเป็นมิจฉาชีพนั้น ได้แก่ การค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพนั้น ได้แก่

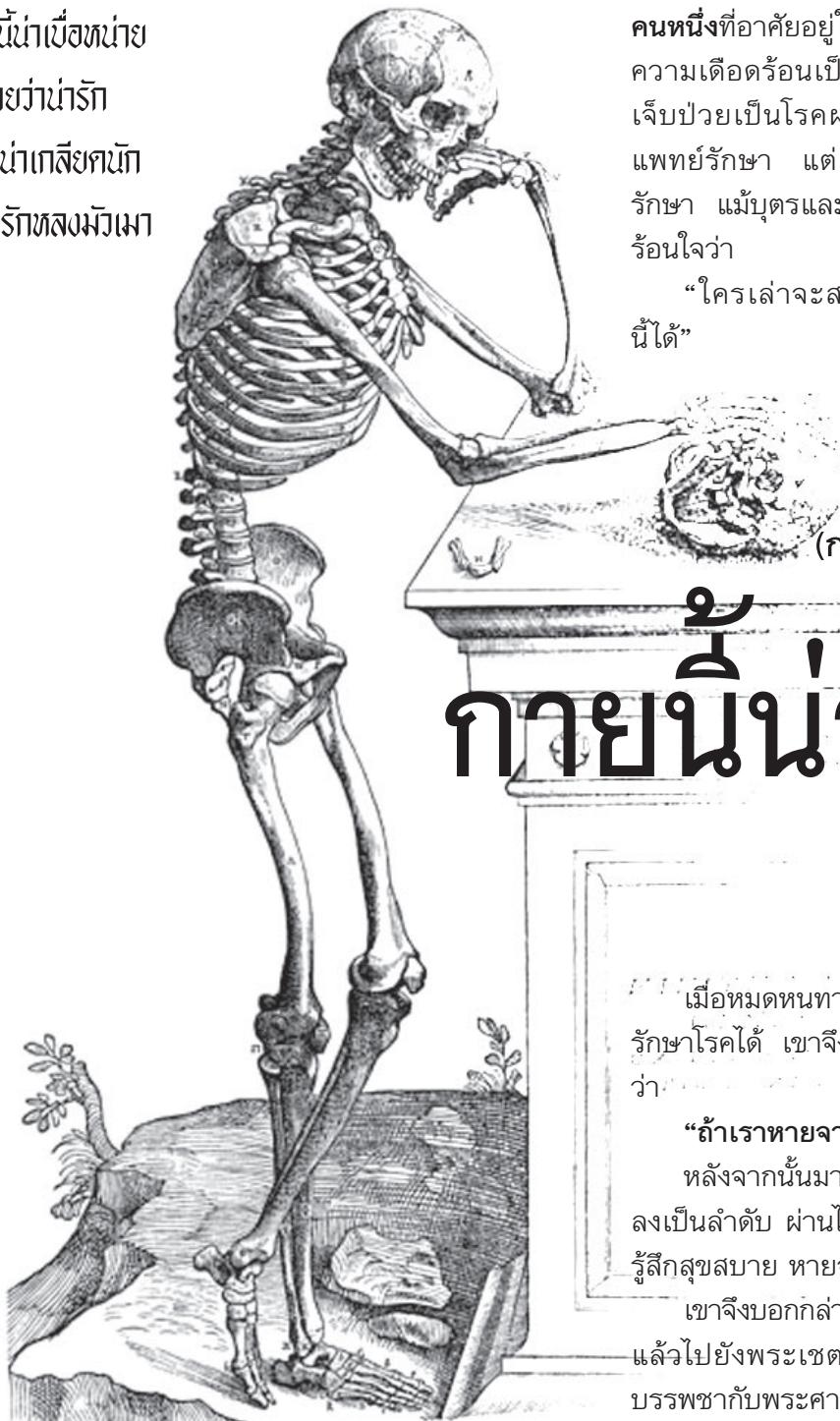
- การค้าขายอาวุธ

- การค้าขายสัตว์ นั่นก็หมายถึง สัตว์เป็น

▣ [มีต่อฉบับหน้า]

กายเนี้น่าเบื่อหน่าย
วุ่นวายว่าแหก
ทั้งที่น่าเกลียดบัง
กลับรักหลงมังมา

ภาพจาก www.poetryfoundation.org

พระศาสตราประทับอยู่ ณ พระ
เซตวันมหาวิหาร ชี่องอนาคตินทิกเศรษฐี
สร้างถาวรที่เมืองสาวัตถี ในแคว้นโกคล

เมื่อยุคราเวหนึ่ง ได้ทรงประภัสสิงบูรุษ
คนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในเมืองสาวัตถี เขาก็ได
ความเดือดร้อนเป็นทุกข์หนัก ด้วยการ
เจ็บป่วยเป็นโรคคอมเหลือง เที่ยวหา
แพทย์รักษา แต่แพทย์ทั้งหลายไม่ยอม
รักษา แม้บุตรและภารยาของเขาก็พากัน
ร้อนใจว่า

“คราเล่าจะสามารถช่วยรักษาโรค
นี้ได้”

(กายนิพพินทชาดก)

กายนี้น่าเบื่อ!

เมื่อหมดหนทาง ยังไม่พบแพทย์ที่จะ
รักษาโรคได้ เขายังตั้งใจกำหนดใจตนเอง
ว่า

“ถ้าเราหายจากโรคนี้ได้ เราจะบวช”
หลังจากนั้นมา อาการของโรคก็ทุเลา
ลงเป็นลำดับ ผ่านไปเพียง ๒-๓ วัน เขาก็
รู้สึกสุขสบาย หายจากโรคนั้นเป็นปลิดทิ้ง

เขายังคงอกกล่ำให้บุตรและภารรับรู้
แล้วไปยังพระเซตวันมหาวิหาร ทูลขอ
บรรพชาภัณฑ์พระศาสดา

เมื่อเข้าได้บัวชอยู่ในพระพุทธศาสนา

แล้ว ก็ได้พากเพียรบำเพ็ญธรรมอย่างยิ่ง ไม่ช้า
นานนัก ก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง
ในโลก

จากเหตุการณ์นี้ ภิกษุทั้งหลายได้สนใจกัน
ที่ธรรมลภ

“ดูก่อนอาวุโสทั้งหลาย มีบุรุษคนหนึ่งเป็น
โรคคอมเหลือง เข้าตั้งจิตไว้ว่า หากหายจากโรค
ได้จะบัวช ครั้นโรคหายแล้ว เข้าจีบสาวและได้
บรรลุเป็นพระอรหันต์ในที่สุด”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ได้ตรัสรถามถึงเรื่อง
ที่ภิกษุทั้งหลายสนใจกัน เหล่าภิกษุจึงกราบถูล
เรื่องนั้น เมื่อทรงทราบแล้วได้ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่บุรุษนี้เท่านั้น
แม้ในกาลก่อน ก็มีบัณฑิตตั้งจิตอย่างนี้ ครั้น
หายจากโรคแล้วก็บัวช ได้ทำความเจริญแก่ตน
เช่นกัน”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มีชายหนุ่มคนหนึ่งเกิดอยู่ใน
ตระกูลพราหมณ์ มีชีวิตเป็นสุขตลอดมาในนคร
พาราณสี

อยู่ต่อมา เขาเกิดเป็นโรคคอมเหลือง เจ็บ
ป่วยทุกข์เวทนารุมเร้า จึงได้ตั้งจิตกำหนดใจแล้ว
กล่าวว่า

“ถ้าโรคภัยไข้เจ็บนี้หายไปได้ เราจะบัวช”

ด้วยอำนาจบุญบารมีที่เขามีอยู่ ทำให้เขาสุข
สบายขึ้น ความเจ็บป่วยเบาบางลง จนกระทั่ง
หายเป็นปกติหมดสิ้นโรคภัย

เมื่อหายจากโรคแล้ว เขายังทำตามที่ได้ลั่น
วาจาว่า ออกบัวชเป็นฤทธิ (นักบัวชผู้บำเพ็ญพร
แสวงหาความสงบ) บำเพ็ญพิริรอยู่ที่ป่าหิมพานต์
(ป่าหิมพานต์แห่งหนึ่งของอินเดีย) ฝึกฝนจนได้
สมายบัตติ (สภาวะสงบบรรจับกิเลสอันประณีตยิ่ง)
และได้อวิญญา (ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ) เกิดขึ้น
มีชีวิตอยู่อย่างเป็นสุขในสามา (อาการจิตแห่งนั่น)

ลงบจากกิเลส)

อยู่มาวันหนึ่ง พระอาทิตย์ได้ระลึกทบทวนการ
ปฏิบัติธรรมของตนแล้ว เปลงอุทานอกมา

“เมื่อเราถูกโรคอย่างใดเบียดเบียนอยู่ ได้รับ
ทุกข์เวทนาแสนสาหัส ร่างกายซูบผอมลงอย่าง
รวดเร็ว ดุจดอกไม้ถูกทิ้งตกแดดริมทางทรายร้อน
ฉบั้น”

ร่างกายอันไม่น่าพาใจ กลับเห็นว่านาพาใจ
ร่างกายที่ไม่สะอาดกลับอ้างว่าเป็นของสะอาด
ทั้งที่จริงร่างกายนี้เต็มไปด้วยชาดกพนาชนิด
แต่คนพาลผู้ไม่พิจารณา ก็กลับเห็นว่าเป็นของ
น่าพาใจ

น่าติดเตียนนัก ร่างกายอันเปื่อยเน่า กระลับ
กระลาย น่าเกลียด สกปรก มีความป่วยไข้เป็น
ธรรมดา เป็นสิ่งที่หมู่ลัตว์ผู้ประมาทพากันมัวเมะ
หมกมุ่นอยู่ ทำให้หนทางเพื่อเข้าถึงสุคติ (ทาง
ดำเนินไปดี) นั้นเลื่อมไป”

ระลึกพิจารณาอย่างนี้แล้ว เป็นไปเพื่อ
ความเบือหน่วยในกาย พระอาทิตย์ได้เจริญ
พระมหาวิหาร ๔ (ธรรมของผู้มีจิตใจสูงเยี่ยมด้วย
๑. เมตตา = คิดช่วยเหลือผู้อื่น ๒. กรุณา = ลง
มือช่วยเหลือผู้อื่น ๓. มุตติชา = พโลยยินดีเมื่อ
เขาได้ดี ๔. อุเบกษา = วางแผนเป็นกลางเที่ยง
ธรรมตามจริง) จนตลอดชีวิต ได้เป็นผู้มีพระมหาลักษณะ

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แล้ว ทรงเปิด
เผยว่า

“พระอาทิตย์ในครั้งนั้น ได้มารับแต่ภาคใต้
บัดนี้เอง”

แล้วทรงประกาศลัจฉะ ในเวลาจบลัจฉะ มี
ภิกษุเป็นอันมากได้บรรลุโสดาปัตติผล เป็นต้น

๙

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๗๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๔๔ หน้า ๓๓๓)

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่
“คืนวิญญาณความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

ทำไมต้องช่วยผู้สูงอายุ?

ต่อจากฉบับ ๒๓๒

● ระพี สาคริก

ความประโภคหนึ่งซึ่งชนรุ่นก่อนเคยฝากไว้ว่า
ศ เลี้ยซิพอย่าเลียลัตต์ย ซึ่งครั้งหนึ่งในอดีต เคย
นำมาใช้ในการฝึกอบรมวิชาทหารแก่เยาวชน
โดยຈาริกไว้หน้าหัวหมวกยุวชนทหารว่า เลี้ยซิพ
อย่าเลียลัตต์ ต่างกับหน้าหัวหมวกทหาร ซึ่งຈาริก
ไว้ว่าສละซิพเพื่อชาติ ซึ่งด้านหนึ่งถือเป็นเครื่อง
เตือนสติ ส่วนอีกด้านหนึ่งถือเป็นการประภาศ^๑
ลัจจะจากใจ

ช่วงนั้น ฉันยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย และ
ชีวิตตัวเองได้เข้าไปสัมผัสรายการการฝึก
อบรมวิชาทหารในสภาพยุวชนทหาร ก่อนที่
ลงความเห็นเชยบูรพาจะเกิดขึ้นไม่กี่ปี ซึ่ง
ไม่เพียงรับการฝึกอาชีวุธจากทหารเท่านั้นแม้ยาม
ค่าคืนซึ่งรู้ว่ามีเพลิงไหม้เกิดขึ้นที่ไหนยังตื่นลุกขึ้น
มาเอง วิงออกจากบ้านไปเป็นกิโลเมตรฯ เพื่อช่วย
เข้าดับเพลิง ซึ่งระหว่างนั้นบริเวณถนนเยาวราช
มักเกิดเหตุนีขึ้นบ่อย ๆ

นาถึงช่วงนี้ คำขวัญซึ่งลิขิตไว้ในอดีตว่า
เลี้ยซิพอย่าเลียลัตต์ น่าจะได้รับการทำความ
เข้าใจให้ลึกซึ้งยิ่งกว่าแต่ก่อน เพื่อให้เหมาะสมกับ
ความต้องการของสภาพลั่งคมปัจจุบัน ซึ่งเปลี่ยน
จากสังคมอาชีวะมาเน้นที่สังคมวัฒนธรรม
และเศรษฐกิจ

ทั้งนี้และทั้งนั้น ความหมายของลิ้งซึ่งชน
รุ่นก่อนได้ลิขิตไว้ น่าจะนำมาทำความเข้าใจให้
ลึกซึ้งยิ่งขึ้น นอกเหนือนั้นในเมื่อสภาพลั่งคม
เปลี่ยนแปลงมาเป็นปัจจุบทางวัฒนธรรม การ
ศึกษา และการเมือง จนถึงขั้นลุกสูญเสีย^๒
เศรษฐกิจอย่างลึกซึ้ง ทำให้เกิดแรงกดดันขึ้นใน
ลั่งคมหนักหน่วงมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้
ชีวิตชนรุ่นหลังและคนระดับล่างล้วนที่ยังรู้ตัวเอง
ด้อย จำต้องรับสภาพแรงกดดันหนักมากยิ่งขึ้น

หากว่าความจริงถึงระดับหนึ่งแล้ว ควรเข้าใจ
ได้เองว่า เลี้ยซิพอย่าเลียลัตต์ คือคติธรรมที่

บ่อกลั่นความสำคัญของคุณค่าความเป็นคนชี้งแต่ละคนควรรักษาไว้อย่างสุดชีวิต ดังนั้นความอดทนที่เกิดจากการที่รากฐานจิตใจมีความลึกซึ้งและแข็งแกร่ง จะเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งอันควรนำมาพิจารณาสำรวจตัวเองเพื่อค้นหาให้พบ

แต่ละคนจึงไม่ควรนำตัวไปขายให้ชนถินอื่นไม่ว่าโดยทางตรงและทางอ้อมซึ่งมักซ่อนเร้นทำกันโดยคิดว่าคนอื่นคงไม่รู้ไม่เห็น หากควรดำเนินชีวิตอยู่อย่างรู้คุณค่า ซึ่งมีเหตุมีผลسانถึงการรู้คุณค่าของแผ่นดินถินเกิดเพื่อความสงบของสังคมอันจะนำไปสู่ความสุขแก่ตน ร่วมกับทุกคนบนผืนแผ่นดินเดียวกัน

ถ้าจะมองในด้านการปฏิบัติตัวจากความจริงซึ่งอยู่ในใจตนเองหากตั้งปณิธานไว้ในใจโดยไม่จำเป็นต้องบอกใครก็ได้ว่า แม้ตัวเองต้องนอนอดตายกลางพื้นดิน ก็จะไม่ขอตะเป็นทาสคนอื่น หากสอนคนจากผลการปฏิบัติได้จริงหรืออีกนัยหนึ่งผู้ใหญ่ควรสอนชนรุ่นลูกหลานจากใจโดยกล้าที่จะใช้ชีวิตตัวเองเป็นเดิมพัน

หลังจากชีวิตแต่ละคนเกิดมาแล้ว ควรมีธรรมชาติที่มองไปข้างหน้าหรือมองย้อนหลัง? นี่คือคำถาม ซึ่งแต่ละคนควรหวนกลับมาถามตัวเองเพื่อค้นหาคำตอบให้เกิดความรู้สึกชัดเจนขึ้นในใจตัวเอง

หากมองภาพรวมของทุกสิ่งอย่าง แล้วเห็นได้สองด้านแต่ความมองต่อไปถึงวิธีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เห็นความจริงได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงเป็นวัฏจักร น่าจะทำให้รู้สึกของว่า ภาพแต่ละด้านที่มองเห็น ควรมีคุณยร่วมอยู่ที่ใจตนเอง

อย่างไรก็ตาม หากมองจากใจให้ถึงความจริงซึ่งมีทั้งที่มาและที่ไปน่าจะรู้ได้ว่า การนำสิ่งใดมาพิจารณาตาม ก่อนอื่นควรรู้ว่ามีเหตุอยู่ที่ไหนและมีอะไรเป็นเป้าหมายอันเป็นที่สุด

แม้การนำประเด็นซึ่งเน้นความสำคัญเริ่มต้นจากวิถีชีวิตที่เกิดมาแล้ว ความมองไปข้างหน้าหรือมองย้อนหลัง หากสามารถรู้สึกที่มีในการเกิดได้ลึกซึ้งถึงเหตุ น่าจะรู้ได้เองว่า หลังจากชีวิตเกิด

มาแล้วควรมีวิถีทางหลวงกลับไปพบกับเหตุ ณ จุดเริ่มต้น แล้วหวนกลับมาถึงปัจจุบัน หลังจากนั้นจึงมองกลับมาซึ่งจุดสุดท้าย อันเป็นศูนย์รวมเพื่อค้นหาพบรความจริงว่าระหว่างสองจุดมีเนื้อหาสาระอะไรที่มีเหตุผลช่วยให้เชื่อมโยงถึงกันได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภายในภาพรวมทั้งชีวิตนับแต่เริ่มต้นเกิดมาอย่างมีวิถีทางนำไปสู่จุดจบไม่ว่าใครจะรู้ได้เร็วหรือช้ากว่ากัน คงไม่มีสิ่งซึ่งเป็นของจริงจากคนอื่นมาซึ่งให้รู้ว่าอยู่ตรงจุดไหน

ดังนั้นการนำมาตัดสินใจตามความต้องการของตนเอง หากมีอิทธิพลซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากภาพที่เห็นได้ภายนอกเข้าไปแบ่งแยกใจตัวเองแล้วว่า คนนี้เป็นเด็ก คนนั้นเป็นหนุ่มเป็นสาว คนโน้นเป็นคนแก่หากขาดการรู้ความจริงได้เองว่า สภาพดังกล่าวแท้จริงแล้วเป็นเพียงสิ่งสมมุติเท่านั้น ถ้าบุคคลใดยึดติด ทำให้รับเข้าไว้ เพราะความไม่รู้ ยอมมีผลทำลายคุณค่าสิ่งซึ่งมีอยู่แล้วในรากฐานจิตใจตนเองทำให้จำต้องสูญเสียไปอย่างไร่ความหมาย

หากสามารถรู้เท่าทันด้านที่กล่าวมาแล้วช่วยให้มองย้อนกลับไปสู่อีกด้านหนึ่ง น่าจะพบความจริง และสรุปอย่างมั่นใจได้ว่า ชีวิตคือโอกาส

การปล่อยใจเอาไว้จนทำให้ตนกลایเป็นคนหมดสภาพไป ในขณะที่ชีวิตตัวเองยังดำเนินอยู่ เพราะใจกเป็นทาสอายุและวัย ยิ่งก้าวไปถึงจุดนี้เร็ว ย่อมถือว่า ตนนั้นเหลือเป็นผู้ทำลายโอกาสตัวเองเร็วขึ้น ลึมมีผลทำลายคุณค่าชีวิต ทำให้เป็นคนที่ไร้ความหมายในสายตาคนทั่วไป อีกทั้งยังทำให้ใจตัวเองได้อย่างส่งงามโดยไม่จำเป็นต้องห่วงเรื่องอายุและวัย แม้การหลงอยู่กับเครื่องประดับต่าง ๆ ช่วยให้สามารถทำงานอย่างมีความสุข

ผู้ที่มีรากฐานพึ่งตนเองได้อย่างมั่นคง หรือมีความเชื่อสัตย์ต่อตนเองอย่างลึกซึ้ง มาแต่ช่วงเริ่มแรกของการดำเนินชีวิต หลังจากเกิดมาแล้วหากไม่ตอกอยู่ในความประมาทแม้จะห่วงซึ่งได้ช่วงหนึ่ง ยอมลึมจดที่มองย้อนหลังได้ ดังแต่วัยยังน้อยย่อมรู้สึกได้ถึงคุณค่าของกาลเวลาและโอกาสใน

การเรียนรู้ ร่วมกับการสร้างงานให้ได้รับการยอมรับจากภายนอกได้อย่างกว้างขวาง อีกทั้งมีงานรูปแบบหลากหลายมากขึ้น โดยไม่ปล่อยให้ชีวิตและเวลาจำกัดต้องสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์

แม้เริ่มต้นจากการอย่างได้อย่างหนึ่ง ในที่สุดย่อมสามารถเหตุผล นำไปสู่การสร้างสรรค์งานได้ทุกเรื่อง ส่วนผู้ซึ่งยังยึดติด ทำให้มีผลบิดกันเล่นทางชีวิตอันความมองเห็นความจริงได้เองอย่างรอบด้าน หากยังตကอยู่ในสภาพเช่นนี้ คงต้องห่วงให้ผู้อื่นช่วยเหลือไปจนตลอดชีวิต

ส่วนผู้ที่สามารถรักษาภาระงานจิตใจให้อิสระ และมุ่งมั่นทำงานทุกสิ่งอย่างรู้คุณค่า คงไม่รู้สึกว่าตนเป็นเด็ก เป็นคนหนุ่มสาว หรือเป็นคนแก่คงรู้แต่ว่าทุกสภาพชีวิตยอมอยู่บนพื้นดินผืนเดียวกันหมด จึงเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งว่า เพื่อนมนุษย์ทุกรูปแบบคือครูตน ที่ควรให้การยกย่องความสำคัญไว้เนื้อตันของจากใจจริง

นอกจากนั้น ยังมีอย่างมากขึ้น ใจยอมมองเห็นความจริงว่า ตนควรรักการทำงานให้มากขึ้น หรืออีกนัยหนึ่งการทำงานอย่างทุ่มเทให้ทั้งชีวิตจิตใจ เท่าที่ปฏิบัติมาแล้ว ควรได้รับความสนใจเพิ่มมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ทั้งนั้นย่อมช่วยให้ตนมีโอกาสเรียนรู้ความจริงบนพื้นฐานความหลากหลาย อันเป็นธรรมชาติของมวลมนุษย์และสรรพสิ่งต่างๆ ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก ผลตอบสนองย่อมทำให้เป็นผู้รู้คุณค่าความสุขซึ่งอยู่ในใจตนเองลึกซึ้งยิ่งขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

หากมองจากอีกมุมหนึ่งอาจสรุปได้ว่า เพราะเหลือเวลาและโอกาสในการทำงานน้อยลงจึงครุ่นอยู่มั่นทำงานเพื่อฝ่าไฟแก่ชนรุ่นหลัง อีกทั้งมีส่วนสนองบุญคุณของแผ่นดินให้มากที่สุด ยิ่งชีวิตใกล้จุดจบลิ้น ย่อมทำให้รู้สึกภูมิใจในตัวเองลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่า ตนได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว ดังเช่นการกล่าวจากมุ่งกลับว่า เวลาของชีวิตแต่ละคน ควรนับถอยหลัง

ซึ่งผู้ที่มีคุณสมบัติตั้งกล่าว ย่อไม่สนใจว่า ตนจะนอนตายกลางดิน หรือในสภาพอย่างไร แต่กลับรู้ได้ว่าการนอนตายบนพื้นดิน ถือเป็นเกียรติและมีความลุขอย่างที่ลุด

ในเมื่อรู้สัจธรรมของชีวิตอย่างลึกซึ้งแล้วว่า ธรรมชาติของแต่ละชีวิตเกิดมาจากพื้นดิน ชีวิตที่หวานกลับมาตายที่พื้นดิน จึงควรถือว่าตนได้ทำหน้าที่มอบทั้งใจและกายกลับคืนสู่พื้นดินบนพื้นฐานวัฏจักรของธรรมชาติอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนแล้ว

มุมหนึ่งภายในภาพรวมความหลากหลาย ที่มีผลสอนใจฉัน

เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๓๐ ฉันเดินทางไปร่วมกิจกรรมนานาชาติที่เมืองไมอามี 佛罗里达 สหรัฐอเมริกา เย็นวันหนึ่งคนขับรถแท็กซี่พาฉันไปยังถนนสายหนึ่ง ซึ่งสองฝ่ายเป็นบ้านพักคนชาวอาชวยตลอดทั้งสาย

ฉันมองเห็นผู้สูงอายุนั่งรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ ในบริเวณระเบียงหน้าบ้าน หลายคนทำงานประเภทเย็บปักถักร้อย นั่งล้อมวงทำกันไปคุยกันไปในลักษณะแยกตัวออกจากลังคมภายนอกค่อนข้างโดดเดี่ยว

คนขับรถแท็กซี่อธิบายให้ฟังว่า คนเหล่านี้มีเงินเก็บฝากไว้ในธนาคารคนละมาก ๆ แต่ไม่มีลูกหลานมาเยี่ยม จนกว่าจะทราบข่าวว่าตายแล้ว จึงจะมาเอาเงิน

สภาพดังกล่าว คือสัจธรรมที่มีผลช่วยสอนให้รู้ความจริงว่า เงินไม่ใช่สิ่งสำคัญเหนือกว่าคุณค่าชีวิตของแต่ละคน หากผู้ใดทำงานจากใจจริงมาแล้ว ทำให้สามารถหยั่งรู้คุณค่าชีวิตตนเองได้อย่างลึกซึ้ง ย่อมมีโอกาสหยั่งรู้คุณค่าชีวิตผู้อื่นได้อย่างลึกซึ้งเช่นกัน นอกจากนั้นหากภาระฐานจิตใจแต่ละคนหยั่งรู้คุณค่าชีวิตผู้อื่นได้อย่างลึกซึ้ง ผู้อื่นย่อมรู้คุณค่าชีวิตตนได้อย่างลึกซึ้งร่วมด้วย ชีวิตคนล้วนใหญ่ในลังคมไม่ตกรอยู่ในสภาพดังที่พูดเห็นได้ในขณะนั้นแน่นอน **มาตรฐานต่อฉบับหน้า**

● นายนก ทำเนียบ

ຜົດຈກາຮກັນມົບຂ້າງຄນນ

ຄ ດູລູກຜູ້ຊຸມນຸມປະທວງນອກສປາ ວ່າເປັນ
ມົບຂ້າງຄນນນັ້ນ ສ່ວນໃຫຍໍກຳກັບສີຣະໄດ້ເລຍ
ວ່າເປັນນັກກາຮເມືອງທີ່ເສີ່ພຸຂອຍໃນສປາ ໂດຍ
ໄມ້ໄສໃຈຄວາມທຸກໆຢາກຂອງປະຊາຊົນທີ່ອອກມາ
ຊຸມນຸມປະທວງຄົນຂອງຮັສູບາລທີ່ໃຊ້ອຳນາຈຫຼາກໃນ
ທາງມີຂອບ ສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ
ຈົນທນໄມ້ໄວ້ຈຳຕ້ອງຮົມກລຸ່ມອອກມາປະທວງ
ໂຄຣທີ່ເຄຍອອກໄປຊຸມນຸມກລາງຄນນ ຈະຊັດເຈນ
ເລີຍວ່າໄມ້ໃຊ້ເຮືອງສນຸກເລຍ ຕ້າໄມ້ເດືອດຮ້ອນຫົວໜ້ວ
ໄມ້ຈຳເປັນຈິງ ກີ່ໄມ້ຍ້າກອອກມາຊຸມນຸມປະທວງ
ອະໄຮກັບເຂາຫຮອກ ຍິ່ງຊຸມນຸມຍາວານານສຶກຂາດ
១៣ ວັນ ກີ່ຍິ່ງນ່າເຫັນໃຈ ເພຣະຕ້ອງເລີຍສລະ ອົດທນ
ອຍ່າງຍິ່ງ

ປະເທດທີ່ເປັນປະຊີປີໄຕຍ້ອງຮັສູບາລ ກາຮ
ເມືອງໃນສປາມີໃໝ່ຄຳຕອບສໍາເຮົາຈຸບັນ ເຂາຈຶ່ງເປີດ
ໂອກາສໃຫ້ມີກາຮເມືອງນອກສປາ ທີ່ອກມາຊຸມນຸມ
ປະທວງອຍ່າງສັນຕິ ອົງສາ ປປສຈາກອາວຸຫ
ໄຟລ່າ! ເພື່ອໃຫ້ທ່ານທີ່ເປັນຕົວແທນປະຊາຊົນຍູ້ໃນ
ສປາໄດ້ຮັສູບາລ ຄວາມໄມ້ເປັນຫຼຽມເກີດຂຶ້ນໃນບັນເມືອງ
ທ່ານບຣີຫາຮແລ້ວນະ ອຍ່າໄດ້ໄປຫລົງເຊື່ອແຄ່ກາຮ
ຮາຍງານຈາກຄົນຂອງທ່ານທ່ານເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ນັກກາຮເມືອງທີ່ຍັງມີວິຫຼາຍາມແຕ່ຈກາຮ ທອບ
ປະຊາຊີປີໄຕຍແດ່ປາກ ກົມກຈະດູລູກຜູ້ຊຸມນຸມ
ປະທວງຕ່າງ ຖ້າ ນານາ ແລ້ມໄມ້ພຍາຍາມລ່າງເສລີມ
ປະຊາຊົນໃຫ້ອອກມາຊຸມນຸມຕາມກູ້ມາຍ
ຮັສູບມຽນນູ້ໃນຮະບອນປະຊີປີໄຕຍ

ພວກອດີຕົນຍາກ່າ ທັກເສີນ ເຄຍດູລູກດູແຄລນ
ຜູ້ທີ່ອອກມາຊຸມນຸມປະທວງຮັສູບາລ ແຕ່ພອດື່ງຄຣາວ
ທີ່ພວກຕ້ວເອງເດືອດຮ້ອນ ກົມກຈະດູມກັນເຊັ່ນກັນ
ແລ້ມຍັງໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຢຶ່ງກວ່າທີ່ເຄຍວ່າເຂາອີກ

ດັ່ງນັ້ນ ນັກກາຮເມືອງທີ່ໂກງບັນກິນເມືອງ ມີສາຍ
ເລີດຈອມແຕ່ຈກາຮແລະຍັງມີອຳນາຈອຍ້ງຈຶ່ງມັກໄປຄ່ອຍ
ເຂົ້າໃຈ ແລະມັກດູ້ມີນິ້ນແຄລນຄົນທີ່ອອກມາຊຸມນຸມ
ປະທວງຮັສູບາລ

ແຕ່ນັກກາຮເມືອງນໍ້າດີ ຈະສັງເລີມກາຮຊຸມນຸມ
ປະທວງອຍ່າງສົງບແລະປຣາຈຈາກອາວຸຫ ເພື່ອຫ່ວຍ
ຮັສູບາລໃຫ້ມີຫຼູກກວ້າງໄກລ້ອນວ່າ ໂຄຣທຳໃຫ້ໜັດແລະ
ປະຊາຊົນເດືອດຮ້ອນອີກແລ້ວ!

ແລະຈະຄວບຄຸມຜູ້ຊຸມນຸມທີ່ກຳຮ້າຍແລະກຳລາຍ
ຊື່ວິດແລະທຣພຍໍສິນຂອງຜູ້ອື່ນອຍ່າງເລື່ອນ!
ແລະຈະຄວບຄຸມຜູ້ຊຸມນຸມທີ່ກຳຮ້າຍແລະກຳລາຍ
ຊື່ວິດແລະທຣພຍໍສິນຂອງຜູ້ອື່ນອຍ່າງເລື່ອນ!

四

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ใต้ร่มโศก

● ฟ้าสาง

ด้วยใจภักดีต่อแผ่นดิน (ตอนจบ)

ตอน “วีระ สมความคิด ชีวิตนี้เนื่องด้วยผู้อื่น”

หากจะแลกข่าวที่พำนัชหัวหน้า ๑ ของหนังสือพิมพ์ **จรัยา** เกี่ยวกับการทางศึกลือบใต้ของไทย บนพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรครอบคลุมพื้นที่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ประมาณ ๕๐๐๐ ไร่ วันนี้แทบจะไม่มีใครไม่รู้จักชายที่ชื่อ “วีระ สมความคิด” แก่นนำในการต่อสู้เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายนที่ผ่านมา และภายเป็นลัษณะเดียวกัน ตัวแทนของภาคประชาชนในการตรวจสอบและต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน ลึกลับที่เขาราบรัดในช่วงตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมาเป็นที่แฉงประจักษ์ กันแล้วว่า เขายังคงเป็นคนหนึ่งที่ทำประโยชน์ต่อสังคม ประเทศไทยบ้านเมืองอย่างแท้จริง

อะไรทำให้ผู้ชายธรรมดากลายเป็นคนหนึ่ง หาญกล้าขึ้นหยัดต่อกรกับความอยุติธรรมในบ้านเมืองและจัดการนักการเมืองที่ทุจริตคอร์รัปชันทั้ง ๆ ที่การชุดคุ้ยข้อมูลการทุจริตแต่ละครั้งนั้นล้วนต้องเสียเงินเสียเวลาอย่างถึงขีด限 “เอาชีวิตเป็นเดิมพัน!!” นี่คือคำสาทที่เกิดขึ้นในใจของฉันหลังได้รับรู้ข่าวสาร เรื่องราวชีวิตการต่อสู้ที่ไม่เคยก้มหัวให้กับความอยุติธรรมและนับเป็นโอกาสอันดีที่อาดินนามอบหมายให้ฉันทำภารกิจเช่นเรื่อง “เล่นทางชีวิต วีระ สมความคิด” เพื่อมาออกอาภารในสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติร่วมไปกับ **ป้าทวิ吉** (อัมภา สันติเมธนีดล) นักข่าวอาวุโสที่จะมาถ่ายทอดประสบการณ์การทำงานข่าวให้แก่

พิมพ์งานของพวกรเรา

ฉันเคยได้รู้จักอาวีระสมความคิดผ่านสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ เห็นบทบาทการทำงานเพื่อสังคมมาโดยตลอด แต่นั่นก็เป็นเพียงการรู้จักเพียงผิวนอกตัว แต่สื่อจะเสนอและมุ่งชี้ว่า จนมาครั้งนี้ที่ฉันได้สัมผัสมาเห็นหน้าที่การทำงาน ติดตามชีวิตประจำวันของอาวีระ ก็ต้องรู้สึกประทับใจอย่างบอกไม่ถูกในการเป็น “คนจริง คนกล้า คนแกร่ง” เข้าได้เลือกเล่นทางชีวิตเป็นนักลิทธิมนุษยชน เป็นคนของสังคมอย่างเต็มตัว ในเวลา ๒๔ ชั่วโมงของการทำงาน ก็เรียกว่าไวยากให้ชาติบ้านเมืองແບฤกษ์เชษลี่ยวินาที

นอกจากคดีใหญ่ที่สร้างประวัติศาสตร์และพลิกโฉมหน้าการเมืองไทยที่ทำให้นักการเมืองใหญ่อย่างอดีตนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ต้องกล่าวลาภพเป็น “นช.ทักษิณ” จากกรณีการตรวจสอบทุจริตในการซื้อขายที่ดินรัชดา เมื่อ ๑๐ ปีก่อนหากใครยังจำได้ เปิดโปงคดีใหญ่ที่สร้างความชื่อชาติ ด้วยการยื่นตรวจสอบ พล.ต.ลนนัณ ชจรประศาสน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นกรณียื่นบัญชีทรัพย์สินอันเป็นเท็จต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือ ป.ป.ช. จะเป็นเหตุให้ พล.ต.ลนนัณ ชจรประศาสน์ ถูกตัดสินว่ามีความผิดและถูกตัดสิทธิ์ทางการเมืองเป็นเวลาถึง ๕ ปี คดีดังที่สร้างประวัติศาสตร์ในหน้าการเมืองไทยเหล่านี้ น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเป็นผู้มีเชื้อสาย “วีระ สมความคิด” นี้ทั้งล้วน

แม้จะทำหน้าที่ชุดคุ้ยการทุจริตคอร์รัปชันของข้าราชการ นักการเมืองมากมายหลายคดี แต่คดีที่อาวีระภาคภูมิใจที่สุด กลับเป็นคดีของ “นายสมภพ อุณหవัฒน์” ข้าราชการชี ๔ สังกัดกรมโยธาธิการ ซึ่งอาวีระได้ยื่นตรวจสอบในกรณีมีพฤติกรรมร้ายแรงผิดปกติ จนท้ายที่สุดคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ หรือ ป.ป.ป. และศาลตัดสินว่ามีความผิดจริง ควรยึดทรัพย์สิน ซึ่งมี

มูลค่าถึง ๔๐ กว่าล้านบาท ให้ตกเป็นของแผ่นดิน

กว่า ๓๐ ปี ของการทำงานที่ไม่เคยมีวันหยุดหรือพากร้อน โดยในทุกวันพุธหลับดี อาวีระต้องมาอัดเทปรายการ “คืนคนโกง” ที่สถานีโทรทัศน์ ASTV เป็นเวลา ๒ ชั่วโมง เพื่อที่จะเผยแพร่ภาพออกอากาศในวันศุกร์ และจะกลับเข้าที่ทำงานซึ่งเป็นห้องเล็ก ๆ ใต้ถุนตึกวิทยาศาสตร์เก่า คือสำนักงานเครือข่ายประชาชนต้านคอร์รัปชัน หรือคปด. ที่ทำงานประจำวันของอาวีระ โดยมีผู้ช่วยที่เป็นอาสาสมัครอยู่เพียงไม่กี่คน โดยอาวีระและอาสาสมัครทุกคนจะทำงานฟรีไม่มีเงินเดือนแม้แต่บาทเดียว ทำให้ฉันนึกถึงคำพูดของหลวงปู่โพธิรักษ์ ที่ว่า “ชีวิตนี้เนื่องด้วยผู้อื่น” การทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมืองโดยให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้ เป็นนักการเมืองที่ไม่แสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ โลเกียลุข แต่มาเลี้ยงล่อเพื่อบ้านเพื่อเมืองโดยให้ประชาชนเป็นผู้เลี้ยงไว้ เป็นสิ่งที่ไม่ใช่เพ้อฝันแต่สามารถเป็นไปได้จริงในโลกลิขุของสังคมไทยนี้

ในขณะที่การเมืองในบ้านเรายังเต็มไปด้วยนักการเมืองที่แสวงหาผลประโยชน์ โกงกินคอร์รัปชัน ไม่ซื่อสัตย์ต่อเงินภาษีของประชาชนที่จ่ายทุกบาททุกสตางค์เป็นเงินเดือนให้พวกเขาร่ำลาี้นั้นได้เข้าไปทำหน้าที่บริหารประเทศในฐานะผู้แทนของประชาชน แต่ชายผู้นี้ที่ไม่ได้มียศสถาบันชาติ ไม่มีคุณานุญาติ ไม่มีทรัพย์สินหลังให้กลัวหรือรถโก๋หรือ ประจำตำแหน่ง ไม่มีเงินเดือนแต่อย่างใด เขามาทำงานเสียลละ เพื่อสังคมตลอดมาหลายลิบปี แม้ต้องผจญภัยกับการเอาชีวิตไปแหวนไว้ออยู่บ่นเล่นด้วยการเดินหน้าท้าชนการทุจริตคอร์รัปชันของผู้มีอำนาจในบ้านเมือง และเสียชีวิตกันด้วยอ้วตัวต่อหัวต่อหัวต่อหัว นานาจากผู้คนที่ไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาทำ มีทั้งคนที่รัก สนับสนุนและคนที่เกลียด ต่อต้านเขามากมาย

แต่ลูกชายซึ่งนี้ก็ไม่เคยท้อถอย ยังคงมุ่งมั่นในอุดมการณ์ที่จะปกปักรักษาและพิทักษ์ผลประโยชน์ของประเทศไทยให้ลุดท้ายของชีวิต

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตติดินนทะ

อเมริกานำหน้าในการผลิตยาพาร์ทัวร์ยากรใจ
เป็นหัวใจสร้างขยะ ทำโลกร้อน
เที่ยวดูดสินค้าจากที่โลกมาบำเรอ
ไม่ค่อยสนใจการผลิตแท้จริง
 เพราะได้เงินน้อย ถูกทำเงินก้อนโต
 จากการขายอาวุธ สมรรถนะดีกว่า
 ทางกินกับอุตสาหกรรมหนังมอมแมม
 กอยเงินจากลิทธิบัตรทรัพย์สินทางปัญญา
 แม้แต่คุณภาพชีวิตก็ล้มเหลว เช่น
 เห็นแก่กินจนเป็นโรคอ้วนทั่วประเทศ

โดยเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการเมืองใหม่

หากจะเหลือเชือเมื่อใดร ฯ ได้ฟังในหลวงทรง
อ ให้แก่จันอย่างคนจน จะมีสักกีคนที่เชือถือ ถึง
เชือฟัง จนเชือมั่นแล้วแล้วตามบ้างโดยเฉพาะ
รัฐบาล แทบไม่เห็นหน้าไหนเอาริบงตามฟ่อแท่ง
แผ่นดินเลย

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ทรง
มีประชิราญประภาคแบบฉบับคนจนนั้น
ซ่างล้าเลิศอย่างมีนัยสำคัญ จนเกินภูมิรัฐบาลทุก ๆ
คนจะเกิดศรัทธาด้วยปัญญาล้าทำริบงลังสัก
เศษเลี้ยวหนึ่ง ยังไม่เห็น

มันนำเคร้าเหลือเกิน เมื่อต่างคนต่างจะเลย
มองข้ามวิถีทัศน์พ่อหลวงมาตลดอดห้ายทศวรรษ
แม้กระทั้งนักวิชาการทั้งหลาย มักจะจะมีกลักใน
กับดักทุกนัยมายา ติไม่ดี ให้ไปตามกระแสทุน
นิยมสามารถย์เต็ม ๆ อีกต่างหาก

คงยากเหมือนกันที่ผู้คนจะเกิดลัมมาทิฐิใน
เชิงเศรษฐกิจวิถีพุทธ แม้ในหลวงจะทรงพำทำ
โครงการพระราชดำริต่าง ๆ มาหลายสิบปีดีดัก
แต่รัฐบาลก็ไม่เห็นจะเอาระดับด้วยอะไรนักหนา
อีกทั้งนานที่เราจะได้ฟังพระราชดำรัสสำคัญ ๆ
ลักษณ เลยไม่ทันจะกระติกหูกันลักเท่าไหร่ ถ้าได้
ฟังในหลวงทรงให้พรทุกบ่ออย ๆ ยิ่งกว่าพระเทคโนโลย
แล้วไซร มนน่าจะเกิดเศรษฐกิจดี ๆ กวนนี้เยอะ
เป็นแน่

เพราะฉะนั้น เราท่านจึงควรมีส่วนร่วมคนละไม้
ละมือช่วยขยายผล รวมทั้งพระคุณเจ้าที่เข้าใจดี
โปรดช่วยเผยแพร่ลัมมาทิฐิตามพระองค์ท่านแก่
ชาวบ้านให้เป็นประเด็นหลักเร่งด่วน

สำหรับชาวอโศก แม้จะทำเศรษฐกิจบุญนิยม
มาตลดลีสิบปี ยังนับว่าเป็นแค่ชั่นกลุ่มน้อยที่

สอดร้อยร่วมเดินตามรอย พ่อหลวงแห่งแผ่นดิน เช่นกัน

อย่างไรก็ตี จากนี้ไป เศรษฐกิจพอเพียงน่าจะมีอัตราเร่งสูงยิ่ง ๆ ขึ้นหลายเท่า เพราะได้ปล่อยตัวช่วยอย่างแรงคือสื่อสารที่วิวิทยุชุมชนเพิ่มขึ้นจากสื่อเดิมหลัก ๆ ที่เป็นหนึ่งสื่อซึ่งถือเป็นเจ้าใบเสียงดังของเรา

เสียงส่วนน้อยเช่นเรา คงจะขยายมวลโดยหมู่ชนผู้มีธุรกิจนั้นตาน้อยบังมืออยู่กระจัดกระจายทั่วไทย

ยิ่งประกอบกับสถานการณ์ชีวิตเศรษฐกิจสาหัสโหดร้ายกันที ยิ่งมองไม่เห็นทางรอดอื่นนอกเหนือจากเศรษฐกิจพอเพียงทางนี้ทางเดียว

ดังนั้น เพื่อให้เกิดลัมมาธิสูลิกซึ่งกว้างไกลตามนัยวิสัยทัศน์ในหลวงท่านจำเป็นอยู่่องจะต้องอาศัยการรับฟังเรียนรู้ ปรตอโวและข้อมูลใหม่ จากผู้อื่น แล้วนำมาเพ่งพินิจลงมือทำจนประจักษ์แจ้ง แห่งตลอดทะลุต้นตอ เรียกว่าโยนิโสมนสิการ

ในที่นี้จึงขอชวนวิจัยวิจารณ์บางประเด็น เช่นว่า

๑. เราช��ตามกับประเทศไทย จนเกิดผลชวยทันตาเห็นอยู่ชัด ๆ ขณะนี้ ทั้ง ๆ ที่มันถึงทางตันแล้ว หมวดตำราจะเยียวยาแล้วด้วย แต่ไม่รู้จะทำอะไรกีกว่าที่แล้ว ๆ ได้อึก ก็ทำชาชากอย่างอิหรอบเก่านั้นแหล่สู้ถอยหลังเข้าคลองดังในหลวง ทรงว่า ยังไงเสีย มันดีกว่าอยู่เปล่า ๆ เข้าเกียร์ว่า ไป แล้วไม่ทำอะไรเลย แต่ชืนอยู่เฉย ๆ เป็นจะเรื้อรัง ขวางคลอง เดียวคนยิ่งตะเพิดให้ญี่

เช่นเศรษฐกิจฝิดเคืองตกต่ำ เพราะส่งออกไม่ได้ ข้าวของขายไม่ออก กำลังซื้อหายไปบวีโภคหดตัว การผลิตจะงั้น ผู้คนตกงาน หนี้ท่วมหัว เดือดร้อนทั่วไทย

เสร็จแล้ว เรายังเห็นรัฐบาลกู้เงินมหาศาล มาทุ่มเทดำเนิน้ำพريقละลายแม่น้ำด้วยโครงการน้อยใหญ่ ซึ่งประชาชนนิยมบ้าง ขึ้นเงินเดือน ส.ส. ทั้งที่ขี้เกียจประชุม

การอัดฉีดเงินก้อนโต ๆ เข้าไปกู้เศรษฐกิจ

แบบ “คนจน”

“... เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรายังพอสมควรพอยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศเหล่านั้นที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบคนจน แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคีนี้แหละ คือเมตตาภักดีจะอยู่ได้ตลอดไป คนที่ทำงานตามวิชาการ จะต้องดูต่ำรา เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขากอก ‘อนาคตยังมี’ แต่ไม่บอกว่าให้ทำอย่างไร ก็ต้องปิดเล่ม คือปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง แต่ถ้าเราใช้ตำราแบบคนจน ใช้ความอะลุ่มอ่อนวยกันตำราันนั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า ‘เรื่อยๆ’...”

พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
๔ ธันวาคม ๒๕๓๘

แบบมักง่ายเบาปัญญา เดຍทำมาแล้ว ๆ เล่า ๆ อย่างเก่า เพียงพิมพ์แรงกระตุนให้ตัวเลขจีดิพิสูญขึ้นโดยไม่ยกคิดว่าค่าดัชนีนั้นมันสำคัญอะไรมากหนา มันวัดค่าความเป็นอยู่ของประชาชนติดต่ำจริง ๆ หรือ หรือว่าเพียงเอาใจพ่อค้ามากกว่า เศรษฐกิจย่อมชอบใจเมื่อซื้อซื้อย่างขายคล่อง เพื่องฟูมาก ๆ เม็ดเงินจึงไหลกลับเข้ากรະเป้าพ่อค้าอู้ฟูก่อนอื่น

ด้วยเหตุนี้ เลยไม่ต้องสงสัยว่า ทำไม่ยิ่งพัฒนามันถึงรายกระจุก จนกระจาย

การเอาเม็ดเงินเป็นตัวตั้ง ทำให้รัฐบาลต้องฟังเสียงธุรกิจก่อนใครเพื่อน

ประชาชนปัตย์คุยไม่ว่าประชาชนต้องมาก่อนเป็นแค่โฆษณาหาเสียงพล่อย ๆ ที่แท้ประชาชนเป็นเหยื่อตัวประกันให้ธุรกิจใช้เป็นข้ออ้าง อย่าให้โรงงานเจ็บนะเดียวคนตางานหมด ขุกันพรรค์นี้

รัฐบาลต้องอุ้มธุรกิจเต็ม ๆ คนงานค่อยรับเศษบุญญะเมื่อนกินน้ำใต้ศอก

๒. เมื่อหมายเป้าเจินเป็นส่วนราชการดีมี
จนแข่งกันรายลูกเดียวโดยไม่ยอมเฉลี่ยวใจว่า
เงินมันมาร้านได้ ดังพระสูตรเปรียบไว้เหมือนงูเห่า

ที่บ้านเมืองปั่นป่วนไม่เลือกทุกวันนี้ มาจาก
เงินตัวแบบนี้แหละ หากทักษิณไม่ต่อท่อน้ำเสียง
จะมีเสียงแดงแหลกทึบมานาจากไหนหนักหนา

เงินลึกลึกลึกเป็นตัวดูดให้เกิดโคลอโกรง เข้ามาโกรง
ทั้งโคลอโกรง โครงการยักษ์ต่าง ๆ นับเป็นเหตุให้ต้อง^๑
แยกกันซื้อเสียงเป็นนักการเมืองพากหีบเงินแล้ว
ตาโต

เลยไม่น่าลงลับทำไม่คือรับชั้นลึกลึกกำเริบระบาด
ทั่วไทย แต่ก่อนเคยได้ยินแค่ ส.ส.กินจบ กินเสียม
แล้วค่อย ๆ มากินสะพาน ถนน สมัยนี้กินสนามบิน^๒
ไปถึงดาวเทียม กินลือสารคเลื่นความถี่ที่มองไม่เห็น
กินรถเมล์ที่เดียวสีพันคัน แกล้งกินยว่าตั้งสิบปีอีก
ต่างหาก

ครม.เงินในมือ เท่ากับถืออำนาจไว้ นักการเมือง
จึงต้องพึ่งพือค้า ครั้นพือค้าก้าวไปยึดอำนาจรัฐไว้
ได้อีกด้วย ทักษิณจึงเป็นตัวอย่างทั้งแยกกันเป็น^๓
ใหญ่พร้อมแข่งกันราย จนสามารถทำลายแผ่นดิน^๔
ทั้งเศรษฐกิจย่อยยับและลังคอมแตกแยกกลุ่มสลาย
เหนือคำบรรยาย

๓. ค่านิยมแข่งกันราย มันคือแข่งกันเอาเปรียบ
ตามระเบียบทุนนิยมสามัญ ปลาใหญ่ย่องมีลิทธิ์
กินปลาเล็ก คนแข็งแรงเท่านั้นควรอยู่รอด

ยิ่งไป Jerome รัฐบาลไม่แย่แสคนเด็กคนน้อยก่อน
เพื่อน นรกรของคนจนจะไปไหนเลี้ยง

นี่ขนาดประเทศยังไม่ทันเป็นนิคล์ เป็นเลือตัว
ที่ห้ามอะไรเข้าบ้าน เรายังล้มลงถึงปานนี้ ถ้าเกิด^๕
ก้าวขึ้นไปเป็นเลือกให้ดูดังเพื่อผู้ มันจะไม่ถอยหลัง
พังอีกหลายเท่าได้ยังไง

ห้าลิบปีแห่งพัฒนาการเศรษฐกิจวัดถูนิยม
มันล้มเหลวสิ้นดีทุก ๆ ด้าน เพราะมองข้ามจิต
วิญญาณอันเป็นประทานสิ่งทั้งปวง พอน้ำเงินเป็น^๖
ใหญ่น้ำใจคนหายไป ลัตต์ลังคอมกล้ายด้วยเป็นลัตต์^๗
เศรษฐกิจ เกิดวิปริตผิดปรตคดโกงทั่วแผ่นดิน

ต่างมีหนึ่ลินท่อมหัว หมดท่า่าตัวตายเป็นว่าเล่น
ทุกวันนี้ เราต้องอยู่ร้อนนอนทุกปี ขายขี้หน้า
ໄอัน้องลาวขนาดไหนแน่

ばかりรวมเริ่มจากถือเงินเป็นใหญ่ ใช้เป็นตัว
จุงจุมูก เมื่อนจุงจุงวุฒิความ เช่นคำวัญ งานคือ^๘
เงิน เงินคืองาน บันดาลสุข แทนที่ชาวนาจะ^๙
ทำงานด้วยหัวใจเกิดบิตรกับผลผลิตเม็ดข้าวจาก
หยาดเหงื่อไปเลี้ยงโลก พากษากลับแขวนชีวิตไว้
ที่เม็ดเงินมากกว่าเม็ดข้าว ไม่รู้จักว่า งานคือชีวิต
ชีวิตคืองานบันดาลสุข ส่วนเงินเป็นแค่ผลผลอยได้
พอกอนเห็นแก่เงินลูกเดียวใคร ๆ ก็ตั้งหน้าทำเงิน^{๑๐}
มากกว่าทำงาน ดีไม่ติดปั่นหุนหมุนเงินงابหัวคิว
โดยไม่ต้องทำอะไรอื่น

จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นำพาเมืองชาติ^{๑๑}
ประภาคห้ามถือสันโดษ เพราะขัดขวางพัฒนา^{๑๒}
ประเทศ และเป็นประเด็นลดคล้องกับคึกฤทธิ์^{๑๓}
ปราโมช ในยุคโน้น ภูมิปัญญาไทย มักน้อยสันโดษ^{๑๔}
ให้กินน้อยใช้น้อย นุ่งเสี่ยมห่มเจียม เลยถูกกว่าด
ทึ้งอย่างแรงจากลังคมไทยเรื่อย ๆ มา

ครั้นถึงยุคเผด็จการทักษิณ คำว่าประหยัด
ไม่เคยพูดถึงลักนิดเดียว ดีแต่ก่อหนี้ ตั้งหน้า
มองมองเว็บไซต์นิยมอย่างทุกชนิด หวายใต้ดิน
กลายเป็นหวายบนดิน เคราะห์ดีที่ยังไม่ทันทำภี
มหาบันทิงกาลีโนสถานครบวงจร เพราะกระแล
ต่อต้านสูงเกิน

เศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงให้ไวเฉพาะตลาด
เพราะรัฐบาลหลงทุนนิยมมายา บูชาแม่ทุนนิยม^{๑๕}
สามัญ ตรงกันข้ามกับพระประสงค์ในหลวง
อย่างน่าลังเวช

๔. นิยามวิชาเศรษฐศาสตร์ ผู้เขียนเคยเรียน
จำได้แม่นว่า

“เศรษฐศาสตร์ คือ วิชาว่าด้วยการนำ
ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด มาบำบัดความต้องการ
ของมนุษย์อันมีอยู่อย่างไม่จำกัด”

ด้วยตระกะดังกล่าว คิดดูเอาเลอะว่า มันจะ^{๑๖}
สัมฤทธิ์ผลถึงเป้าหมายอย่างไรที่ไหน เมื่อไหร่
กันหนอ...

ในบรรดาเศรษฐกิจกรรมหลักทั้ง ๓ กรรม ได้แก่

ผลิตกรรม วิภาคกรรม และบริโภคกรรม ล้วนต่างขับเคลื่อนด้วยต้นเห็บโลกไม่เสร็จ เพื่อทำกำไรสูงสุด โลกทั้งใบให้นายคนเดียว ก็ยังไม่ساแก่ใจ

ต้นเห็บ สมุทโย ภเว ต้นเห็บคือสมุทัยต้นเห็บปัญหา เศรษฐกิจสตร์ไม่แยแสต้นตอทุกชีวิตร้อยไม่เคยคิดกำจัดต้นเห็บใดๆ ตรงกันข้ามกลับเร่งเร้ากระตุ้นบริโภค尼ยมอย่างมโหฬา

ตำราเศรษฐกิจทุนนิยม ก็ได้แต่พูดถึงตัวเงินกลไกราคาเหมือนมีมองของไม่เห็นเป็นตัวกำหนดอุปสงค์อุปทาน หรือตีมานด์ ซัพพลาย ทั้งหมดขึ้นอยู่กับตลาดการแข่งขันเสรี ที่แท้คือกดขี้ตามวิสัยโครงมีทุนหนา ย่อมได้เปรียบ มีโอกาสครอบโภคไว้ขอบเขต แบบทำงานหนังคนชนชั้นแรงงาน

ครั้นดูตัวอย่างเมริการผู้นำลัทธิทุนนิยมเสรี ก็หนีไม่พ้นปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำในประเทศอยู่บ่อยๆ ล่งผลกระทบร้ายแรงทั่วโลก ลุ่มๆ บริษัทยักษ์ใหญ่ล้มครืนไม่เป็นท่า สถาบันการเงินล้มละลาย เหตุฝ่ายบริหารโถงเลี้ยงเองบ้าง หรือปั่นหุ้นปั่นราคากลางๆ ปล่อยเศรษฐกิจหมัดปัญญาใช้คืน

อเมริกานำหน้าในการผลักดันทรัพยากรถโภคเป็นหัวใจสร้างขัย ทำโลกร้อน เที่ยวดูดลินค์จากทั่วโลกมาบำเรอ ไม่ค่อยสนใจการผลิตแท้จริง เพราะได้เงินอย่างลุ้นทำเงินก้อนโตจากการขายอาชุดสังคมดีกว่า หากินกับอุตสาหกรรมหนังมอนเนาโภคเงินจากลิธيومบatteries ลินทางปัญญา

แม้แต่คุณภาพชีวิตก็ล้มเหลว เช่น เท็นเกกินจนเป็นโรคอ้วนทั้งประเทศ เมาน้ำอัดลมจนเบาหวานกิน เป็นความดัน สารพัดโรคหน้าประเทศไทยด้อยพัฒนาเฉียบอึก

สรุปแล้วเศรษฐกิจทุนนิยมมายาหรือสามารถล้วนผิดพลาดมหันต์ เพราะอวิชาเมืองบด ตรงที่ไร้ศีลธรรม ไม่คำนึงถึงบำบัดภัยคุณประโยชน์ สาธารณะ ไม่รู้สิ่งจำเป็นหรือทุ่งเพื่อผลประโยชน์

ดังเช่น การผลิต การแยกจ่าย และการบริโภคเศรษฐกิจหลักยังซึ่งดังว่านี้ ล้วนบ่งการด้วยอำนาจเงินขี้โลกและต้นเห็บ อย่างข้าว แทนที่จะเลี้ยงคนอีกท้องทั่วหน้า ธุรกิจกลับดูดไปทำเหล้า

เบียร์กินเล่นทึ้งขัวง ใครจะทำไม่....

ดังนั้น การนำพาประเทศไทยไปร่วมร่วม คนมีอย่าวร้ายลั่นก่อน พร้อมกับยัดเยียดความจนให้คนล้วนให้ญี่ๆ จึงไม่มีวันไปถึงดวงดาวพอยู่พอดีเด็ดขาด

เศรษฐกิจทุนนิยมมายา จึงพาลัตัวรังคมให้กล้ายเป็นลัตัวเศรษฐกิจตามลัญชาตภูมิคุณติบที่ให้ไปตามกระแสงกิเลสต้นเห็บ สู่โลกกลิ่นคุก โดยไม่ต้องลงลัย

ต่อให้พัฒนาการผลิตได้ยอดเยี่ยมลั่นตลาดคนก็ใช้ความเก่งนั้นไปผลิตระบะเบิด อาชุด สารพิษเพื่อหาเงินมากกว่าจะไปทำข้าวดีๆ เลี้ยงโลก

๔. เศรษฐกิจแบบคนจน ดังพระราชนิรันดร์ ในหลวง ถึงจะนอกตัวเศรษฐกิจฝรั่ง แต่เชื่อใหม่ว่า อยู่ในตัวเราเก่าแก่ คือพระไตรปิฎก

ประเด็นเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ที่การพึ่งตนเองได้ เป็นกลิ่นกริ้งต้องปลูกทุกอย่างที่กินได้และกินใช้ทุกอย่างที่ปลูกเองได้ พอก็เกิดเหลือกินเกินใช้สามารถแจกจ่ายเจือจาน หรือขยายฐาน ด้วยเมตตาธรรม ตามหลักสารณียธรรม ๖ มีเมตตาในภัยกรรม วจกรรมและมนิกรรม มีลาภธัมมิการหรือสารารณ์โภคพร้อมสมัครส่วนด้วยศีลและทิฐิ

นี้เป็นเศรษฐกิจที่จรรโลงลังคม จากการขยันสร้างสรรค์ สร้างมิตร มีชีวิตประเสริฐ ตามหลักทิฐิฉันมิภักดีประโยชน์ (อภิฐานลัมปทา อารักษ์นานาภัยยามมิตตตา ลัมชีวิตา)

สรุปรวมยอด เศรษฐกิจพอเพียงก็ได้ เศรษฐกิจบุญนิยมวิถีพุทธก็ตาม ต่างมุ่งเลี้ยงสละ ปล่าให้ภูมิคุณป่าเล็ก ต่างมีน้ำใจช่วยกันทำแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ ตามภูมิปัญญาไทย อันเคยพัฒนามาก่อน

เศรษฐกิจที่ทวนกระแสโลกทุนนิยมดังว่ามาทุกคนมีส่วนร่วมดังตัวอย่างชุมชนพันธมิตร ทำสำเร็จมาแล้ว ยิ่งช่วยกันทำการเมืองใหม่ด้วยน้ำใจ ชื่อสัตย์เลี้ยงสละ กล้าหาญ ทำงานเป็น รวมพลังทั่วไทยตื่นขึ้นลุยเดินหน้าขันนาให้กู่ เศรษฐกิจพอเพียง ตามรอยพ่อแห่งแผ่นดิน ย้อมไปโลดตามลำดับไม่ซ้ำหายห่วง

เราไม่รอ เราไม่หวัง แต่เราทำ...

¤

ทำตามพ่อสอน

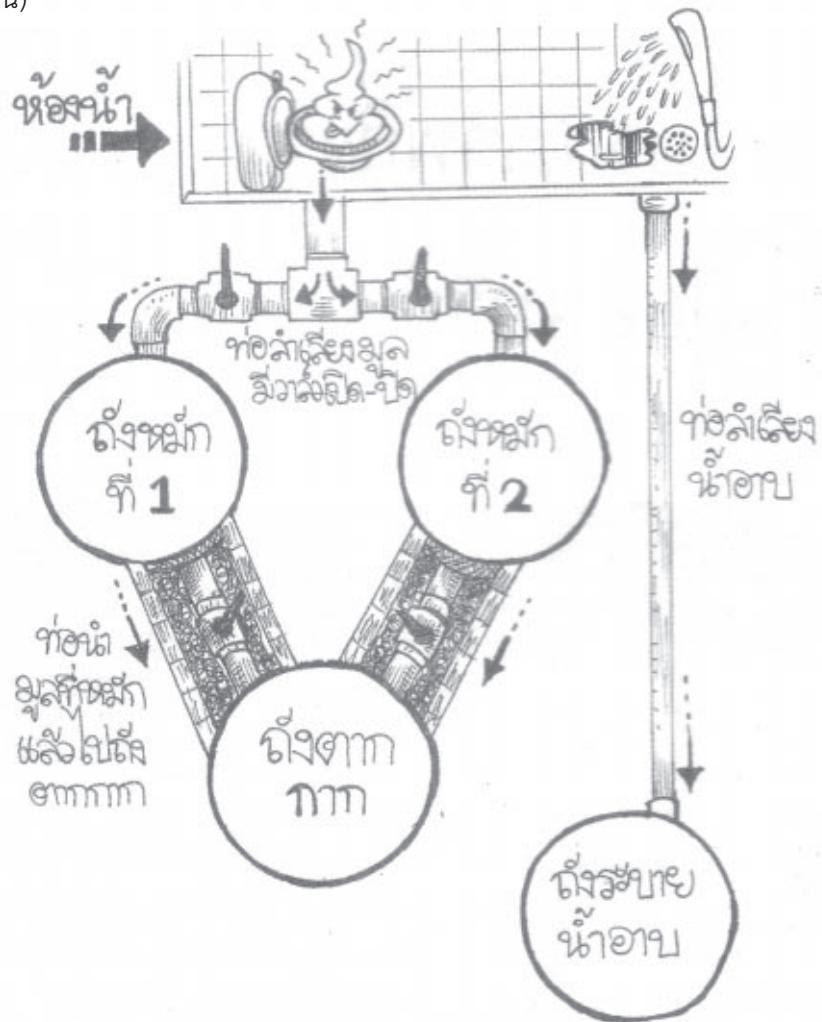
๕๔ แต่วันที่ ๒๘ ม.ค. ๒๕๒๑ ในหลวงทรงพระราชนรูปแบบระบบบำบัดของเลี่ย สิงขับถ่ายจากคนให้คณะวิจัย งานวิจัยได้เริ่มต้นเมื่อวันที่ ๑๗ พ.ค. ๒๕๒๑ โดย น.พ. โฉด บุรณกานล ม.มหิดล ผู้เป็นหัวหน้าโครงการวิจัยฯ และคณะวิจัยจาก ม.เกษตรศาสตร์ กรมอนามัย กรมวิชาการเกษตร กองควบคุมโรคติดต่อ และสำนักงานเกษตรจังหวัดนonthaburi พื้นที่ ต.บางกระสอ จ.นonthaburi เป็นพื้นที่วิจัยเรื่องปัจจัยหมักจากมูลคน ซึ่งในวันที่ ๕ ส.ค. ๒๕๒๑ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ก็ได้เสด็จพระราชดำเนินมาทอดพระเนตรกิจกรรมด้วยพระองค์เอง

พระองค์ท่านพระราชทานแนวคิดไว้ว่านันแล้ว แต่ด้วยเหตุผลใดรูปแบบนี้ถึงไม่มีการขยายไป เราคงไม่จำเป็นจะต้องสนใจมากไปกว่า ถ้ามันใช้ได้ผลเกิดประโยชน์ แรกๆ ควรหันมาใช้กันจะได้เป็นการ “ทำตามพ่อสอน” อย่างที่เขาพูดกัน อิกทั้งยังเข้ากับกระแสรณรงค์ลดโลกร้อนอีกด้วย เพราะเราไม่ได้อาอุจาระไปเที่ยวทั่วโลกแล่งจนเกิดก้ามมีเทนซิ่งรุนแรงกว่าก้าชาร์บอนไดออกไซด์เป็น ๗๐ เท่า ให้ลองขึ้นไปล่องสมบันชั่นบรรยายกาศ

การบำบัดด้วยระบบนี้เป็นการหมักแบบไร้อากาศ ซึ่งจะทำให้อุจจาระที่หมัก หมุดกลิ่นไปภายใน ๑๕ วัน และเมื่อทำการหมักต่อไปถึง ๒๘ วัน เชือโรคต่างๆ ที่เป็นอันตรายก็จะหมดไป ลักษณะทางกายภาพของระบบจะเป็นถังที่รับอุจจาระมาจากล้วม โดยหลักการจะมีมากกว่าหนึ่งถัง เพื่อลับกันหมักและรับอุจจาระ เมื่อผ่านการหมักหากที่ได้ลังจะนำไปทำปุ๋ย

กระบวนการทำงานของระบบบำบัดมูลคนตามแนวพระราชดำริ ลักษณะระบบหมักนี้จะเริ่มตั้งแต่ เมื่อมีคนขับถ่ายลงในโถล้วมข้างใต้ จะมีท่อส่งผ่านมูลให้ไหลไปสู่ท่อทางภายนอกล้วม มูลจะไหลไปตามท่อซึ่งแยกออกเป็น ๒ ทาง สู่ถังหมัก ๒ ถัง ที่ลับกันทำกระบวนการหมัก โดยจะมี瓦ล์วเปิด-ปิดเพื่อควบคุมการไหลของอุจจาระลงถังได้ลังหนึ่ง ในขณะที่ถังหมักถังหนึ่งเต็มก็ทำการปิดกั้นมูลชุดใหม่ และเพื่อให้เกิดการหมักแบบไร้อากาศ อิกถังที่มูลไม่เต็มก็จะทำหน้าที่รับมูลใหม่ต่อ เมื่อครบ ๑ เดือน มูลที่หมักจนหมุดกลิ่นและหมุดเชือแล้ว ก็จะถูกส่งไปสู่ถังตากากซึ่งอยู่ล้วนถัดไป โดยจะมี瓦ล์วเปิด-ปิดลับกันรับมูลจากถังหมักทั้ง ๒ ถัง ซึ่งภายในถังที่ ๓ นี้ จะมีตาข่ายสำหรับกรองแยกจากการกับน้ำออกจากกัน ซึ่งหากมูลก็สามารถนำมาใช้ทำปุ๋ยต่อได้ หากมีน้ำมากจะมีการปล่อยซีเมลังดิน ส่วนน้ำอาบจะมีถังสำหรับรับน้ำต่างหากเพื่อปล่อยซีเมลังดินไป

(ໄລ່ກາພລາຍເສັນ)

ກາຮອກແບບ (ຈາກ ສູນຍົກສຶກຮຽມຮຽມຈາຕີເພລີນ ຂອງ ຊຸມພຣຄາບານ່າ ອີສອຣົກ)

ຈະມີຄັ້ງ ๔ ຄັ້ງ ທີ່ຈຳກັດທີ່ອາລມຮຽມດາວວ່າຫຼອນກັນ ๓ ທ່ອ ແລ້ວກົງຈານປຸນ ແຕ່ລະຄັ້ງມີຄວາມສູງ ๑ ເມຕຣ ເລັ້ນຜ່າສູນຍົກລາງປະມານ 1.20 ເມຕຣ ທີ່ແຕ່ລະຄັ້ງຈະມີປະມາຕຣທ່າກັນ ๑๑.๓๐๔ ລູກບາສົກໍມີຕຣ ຄັ້ງທີ່ ອູ້ໃນກະບວນກາຮັກຈະໃຊ້ແກ່ ๓ ຄັ້ງ ຄັ້ງທີ່ ๔ ຈະເປັນຄັ້ງທີ່ຮັບໃນລ່ວນນໍ້າອາບຈາກຫອງນໍ້າ ທີ່ມີທ່ອຮັບແຍກ ຕ່າງໜາກ ສ່ວນທີ່ຮັບອຸຈຈາຣະຈະມີທ່ອ ທີ່ເປັນທີ່ພົວຍືນນາດ ๔ ນັ້ວ ມີຂ້ອຕ່ອ່ທີ່ເປັນວາລົາເປີດ-ປິດ ເພື່ອຮັບກາຣ ໄໂລຂອງອຸຈຈາຣະອູ້ ๔ ຈຸດ ບ່ອທີ່ທໍາໜ້າທີ່ໜັກ ແລ້ວ ບ່ອ ຈະຝຶ່ງລົງໄປໃນດິນຄວິງໜຶ່ງ ສ່ວນບ່ອດາກທີ່ຮັບອຸຈຈາຣະ ທີ່ໜັກແລ້ວ ພັນຈາກກ່າວ່າ ๒๘ ວັນ ຈະຝຶ່ງລົງໄປໃນດິນເກືອບທັງໝົດ ຈະມີແຕ່ລ່ວນຫັວໜັງດ້ານບົນທີ່ໂພລ່ພັນດິນ ຮະດັບໜຶ່ງ ເພື່ອຈະເປັນກາຮ່າຍທີ່ຈະເປີດຝາກຟັງ ເພື່ອສູນອຸຈຈາຣະທີ່ຜ່ານກາຮັກແລ້ວ ມາໃຊ້ພລິຕິບູ່ຍື່ອຕ່ອ ຮະບບ ທັງໝົດນີ້ກີນພື້ນທີ່ແກ່ປະມານ ๒๐ ຕາຮາງເມຕຣ ດູຈາກລັກໜະທາງກາຍກາພແລ້ວ ກີ່ເຫັນວ່າມີມີອະໄຮສັບຜ້ອນ ໄມຍ່າກເກີນໃນກາຮກ່ອສ້າງ ຄ້າມີຄວາມຮູ້ພື້ນສູານໃນກາຮສ້າງສ້າມທ່ວ່າໄປ ຈະສາມາດສ້າງຮະບບບໍາບັດຕາມ ແນວພຣະຮາຊດໍາຮິນໄດ້ ທັງຍັງສາມາດນຳໄປສູກາຮັກເປັນແກ້ສ້າງກາພໃໝ່ໃນຄວ້ວເວືອນ ແລະ ພລິຕກະແລສ ໄພົກໃຊ້ໃນບ້ານເຮືອນໄດ້ອີກດ້ວຍ. ແ

(ຂໍ້ອມູນຈາກ ວາຮສາງ ແກ່ຍຕຽມຮຽມຈາຕີ ອັບປັດທີ່ ๔ / ແກ້ໄຂຕົວ)

“คุณกัญญาพัชร กิจเรศ” ถ่ายทอดประสบการณ์การทำงาน (เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมโรงพยาบาลเรณูนคร) เธอเห็นความสำคัญสุขภาพซึ่งปากอย่างมาก โดยเฉพาะผู้สูงวัย จึงแนะนำผู้เฒ่าด้วยหัวใจของเธอจริง ๆ ทั้งอธิบายและให้กำลังใจ ผู้มารับบริการเกิดความประทับใจ ส่งผลให้มีรอยยิ้มทั้งผู้ให้และผู้รับ โลกสดใสในทันที - พอด เทพสุรินทร์

ภาพจาก gotoknow.org

คืนรอยยิ้มผู้สูงวัย

● นางกัญญาพัชร กิจเรศ

จากการที่ได้ทำงานที่โรงพยาบาลเรณูนคร มา ๓ ปี ข้าพเจ้าได้รู้จักผู้มารับบริการทางทันตกรรมหลายกลุ่มอายุ อาชีพ ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุซึ่งจะมีปัญหาสุขภาพซึ่งปากเป็นจำนวนมาก เนื่องจากการถอนฟันก่อนเวลาอันควร จึงทำให้เกิดปัญหาตามมา เมื่อได้รับโอกาสสำรวจงานออกตรวจสุขภาพผู้สูงอายุในเขตอำเภอ

เรณูนคร ข้าพเจ้าจึงได้แนะนำให้ผู้สูงอายุมารับบริการทำฟันปลอมและแนะนำโครงการฟันเทียม พระราชทานด้วย ปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการสูญเสียฟัน ได้แก่การพูดไม่ชัดเจน รูปใบหน้าเปลี่ยนไป รับประทานอาหารไม่สะดวกและการอยู่ร่วมในลังค์ ภาระให้คำแนะนำถึงประโยชน์จากการใส่ฟันปลอม จึงได้รับความสนใจจาก

ผู้ป่วยสูงวัยเป็นอย่างมาก

ข้าพเจ้าได้อธิบายว่า ทันตแพทย์จะวางแผนการรักษาเป็นขั้นตอน พร้อมแนะนำถึงระยะเวลาในการทำฟันปลอม เพราะกว่าจะได้ใส่ฟันปลอมอาจใช้เวลา ๑-๒ เดือนถ้ามีฟันต้องถอน อุดฟันชุดทินปุน หรือ แต่งกระดูก ผู้ป่วยต้องมาตามที่ทันตแพทย์นัดทุกครั้ง ผู้สูงอายุท่านใดที่พร้อมใจจะรับบริการ พวกราจะเต็มใจบริการทุกขั้นตอนเริ่มตั้งแต่การเตรียมซองปาก ถอนฟันที่ใช้งานไม่ได้ อุดฟัน ชุดทินปุน แต่งกระดูก มีการให้คำแนะนำ และกำลังใจในการทำแต่ละขั้นตอน เพราะผู้สูงอายุบางท่านจะเกิดความท้อใจก่อนที่จะได้ใส่ฟัน

การพูดต้องเอาใจเขามาใส่ใจเรา ต้องเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้ป่วยความอดทนของผู้ป่วยแต่ละคนปอดมากน้อยไม่เท่ากันบางครั้งผู้สูงอายุจะมีข้อข้องใจมาก อาจไม่ต้องการที่จะถอนฟันที่ใช้งานไม่ได้ พวกราทุกคนจะอธิบายให้เข้าใจว่าการที่มีฟันไม่ด้อยในซองปากจะทำให้การใส่ฟันปลอมไม่ประลับผลลัพธ์ได้

บางครั้งผู้ให้บริการอาจมีอารมณ์ไม่พอใจ ผู้บริการที่ผู้ป่วยปฏิเสธที่จะทำการรักษาให้เรานึกเลี้ยวว่า ผู้มารับบริการจากเรารอยกได้รับความจริงใจ การหายจากการเจ็บป่วย ความรัก ความเป็นกันเอง ความเอาใจใส่การบริการทุกขั้นตอน การให้บริการผู้สูงวัยเท่ากับ บิดามารดา เท่ากับญาติของเรามาแม้นจะไม่เคยรู้จักกันมากก่อนก็ตาม การทำงานของเราจะเต็มไปด้วยความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับบริการ

ผู้สูงวัยจะดีใจมากตอนที่ทันตแพทย์บอกว่าพิมพ์ปากนั้นหมายถึงแล้วว่าจะได้ฟันปลอมแล้ว ดูจากลิหน้าเวลาและรอยยิ้มที่ไม่มีฟัน เมื่อฉันกับเด็กที่ได้ของถูกใจ แสดงว่าการบริการของเราไปได้ครึ่งทาง แต่ระยะทางกว่าจะได้ใส่ฟันปลอมแล้ว ยังมาพบทันตแพทย์อีก ๒-๓ ครั้ง ผู้สูงวัยก็เต็มใจเพราการมารับบริการพวกราจะแนะนำทุกขั้นตอนให้เข้าใจเสมอ

พอถึงครั้งสุดท้ายทันตแพทย์บอกว่าครั้งต่อไปให้มาใส่ฟัน ผู้สูงวัยจะยิ่มด้วยความดีใจ แสดงให้เห็นว่าการที่เราทำงานตามหน้าที่ให้ผู้อื่นมีความสุข ทำงานให้ดี ผลที่ได้รับก็คือความดีที่ติดตัวไปตลอดเวลา ผู้สูงอายุทุกท่านมีไมตรี มีเมตตาต่อพวกราทุกคน ถึงแม้ว่าบางท่านเลี้ยงชีวิตไปก่อน เราทุกคนก็ทำฟันปลอมให้จนเลร์จแล้วเอาไปบังสุกุลให้

การที่ผู้สูงวัยได้รับบริการที่ประทับใจ ส่งผลดีต่อโรงพยาบาลของเราบุคลากรทุกคนเราทำงานด้วยความตั้งใจแล้วทุกอย่างก็ประสบผลสำเร็จมีความสุขทั้งตัวเราและผู้มารับบริการ รอยยิ้มของผู้สูงวัยทำให้โลกสดใสมีชีวิต สุขภาพจิตดี สุขภาพร่างกายดี การเข้าสังคมอย่างมั่นใจทำให้สังคมไทยมีแต่รอยยิ้ม ดังคำกล่าวที่ว่า “สยามเมืองยิ้ม”

นางกัญญาพัชร กิจเรศ

กลุ่มงานทันตกรรม โรงพยาบาลเรณุนคร

บางคนอายุเพียงจะห้าสิบปีแต่สภาพใบหน้าที่ไร้ฟันก็ดูแก่เกินจริงเหมือนคนในวัยหกสิบกว่าปี โคงฟันผุคงจะไม่เกิดจากเรื่องกรรมพันธุ์ คงจะ เพราะเจ้าของฟันไม่เอาใจใส่ดูแลรักษา หรือมักชอบกินจุบจิบอยู่ตลอดวันและไม่ค่อยแปรงฟันให้สม่ำเสมอ

ฟันเป็นอวัยวะที่สำคัญต่อร่างกายที่ธรรมชาติได้สร้างมาให้ทุกคน แต่เมื่อฟันหลุดร่วงหมดไปทั้งปาก เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงก่อเกิดความลำบากทุกช่วง時間 แต่เมื่อคนที่ฟันผุอุดหมัดทั้งปากแล้วใส่ฟันปลอมที่มีสภาพใกล้เคียงกับฟันจริงอีกครั้ง การขับเคี้ยวจึงลดลงหลายชั้นและสภาพหน้าตาดีดีขึ้น

ฟันปลอมอาจจะเป็นของไร่ค่าสำหรับคนที่มีฟันดี ๆ เต็มปาก แต่ฟันปลอมจะมีคุณค่าทางคลาลสำหรับคนที่ไร้ฟัน

ผู้สูงวัยกับความหวังในการเข้าถึง คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol@ictforall.org

ชมรม ICT for All

แนวทางการเข้าถึงผู้สูงวัยที่ยังเข้าไม่ถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตยังรับหรือ เพราะโครงข่าย เชื่อมต่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตยังมีราคาที่สูงและไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในต่างจังหวัดที่เรียกได้ว่า แทบจะไม่มีโอกาสเลย แม้ภาครัฐจะมีแผนงานด้านการวางแผนโครงข่ายโทรศัพท์มือถือ เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต และการฝึกอบรมผู้สูงวัยให้สามารถใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้ แต่ดูเหมือนจะยังน้อยมาก (มีผู้สูงวัยประมาณร้อยละ ๐.๐๐๒๘ ที่ได้รับการฝึกอบรม) เมื่อเทียบกับประชากรผู้สูงวัยที่มีอยู่กว่า ๗.๒ ล้านคนทั่วประเทศ

จากเวทีประชุมวิชาการ เรื่อง “แนวทางสู่การเข้าถึงผู้สูงวัยที่ยังเข้าไม่ถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต” ICT for All Symposium on “Reach The Unreached And Bridge The Digital Divide for Elderly People” ณ ห้องบรรยาย ๑ หน่วยประสานงานมหาวิทยาลัยลักษณ์ กรุงเทพมหานคร อาคาร SM Tower ชั้น ๑๙ ถนนพหลโยธิน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๒ จัดโดย ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club) กิจกรรมเริ่มต้นขึ้น โดยผู้เข้าร่วมประชุมทุกท่านร่วมจิตโน้มกล่าวถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระผู้ทรงเป็นแรงบันดาลใจในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงวัย ขอพระองค์ทรงหายจากพระอาการประชวรโดยเร็ววัน ทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง กอปรด้วยพระเกี้ยวสำราญ มีพระชนมายุยืนนาน

ในหลายประเทศที่ก้าวสู่ หรือกำลังก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ได้วางนโยบายสำคัญเพื่อดูแลผู้สูงอายุ รวมทั้งการลงเล่มการให้บริการด้านการเรียนรู้สำหรับผู้สูงอายุ เพื่อให้ผู้สูงอายุใช้ชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ อันมีส่วนลดโรคสมองเลื่อนและภาวะโรคซึมเศร้า สำหรับประเทศไทยดู

เพื่อเน้นการส่งเสริมการเรียนของผู้สูงวัย โดยเฉพาะด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตจะยังห่างไกลกับความต้องการของผู้สูงวัยอย่างมาก แม้ในปัจจุบัน รัฐบาลจะได้เห็นชอบแผนแม่บทไอซีที ฉบับที่ ๒ ของประเทศไทย (พ.ศ.๒๕๔๗-๒๕๕๙) โดยกำหนดให้หนึ่งในยุทธศาสตร์หลักของแผนแม่บทฯ คือ การพัฒนากำลังคนด้าน ICT และบุคคลทั่วไปให้มีความสามารถในการสร้างสรรค์ ผลิต และใช้สารสนเทศอย่างมี

วิจารณญาณและรู้เท่าทัน ภายใต้มาตรการพัฒนาการเรียนรู้ ICT แก่ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ และผู้สูงอายุ โดยสร้างความร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา ซึ่งมีสาขาอยู่ทั่วประเทศในการจัดทำหลักสูตรและจัดอบรมความรู้ด้าน ICT แก่ผู้สูงอายุที่สนใจโดยอาจใช้สถานที่ของมหาวิทยาลัยและ/หรือสถาบันการศึกษาที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ แต่ดูเหมือนแผนปฏิบัติการ (Action plan) ที่จะไปสู่เป้าหมายดังกล่าวยังเลื่อนลาง

การประชุมทางวิชาการครั้งนี้ได้รับเกียรติจาก ศ. ดร. ศรีศักดิ์ รามานุ ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็น “บิดาอินเทอร์เน็ตไทย” กล่าวเปิดการประชุมและบรรยายพิเศษ เรื่อง “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระผู้ทรงเป็นแรงบันดาลใจในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงวัย” จากนั้นเป็นการบรรยายพิเศษ เรื่อง “การพัฒนาสังคมแห่งความเท่าเทียมกันด้วย ICT สำหรับผู้สูงวัย” โดย คุณสมศรี หอมกันยา ผู้แทนกระทรวงไอซีที และการนำเสนอทบทวนการในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิตัลในประชากรผู้สูงวัย โดยนักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่ปฏิบัติงานด้านการสอนคอมพิวเตอร์แก่ผู้สูงวัย อาทิ รศ. จันทนา ทองประยูร, ผศ. พ.ต.ท. หญิง ดร. ศิริวรรณ อันติโพ, ครุเจริญ (สุธีรา จำลองศุภลักษณ์) ผู้สอนคอมพิวเตอร์แก่ผู้สูงวัยมากกว่า ๑๐ ปี, ผศ. ดร. อรุณุช สูงสว่าง, ศศพนธ์ นรทัศน์ ผู้ประสานงานชุมชน ICT for All และการเปิดเวทีให้แก่ผู้เข้าประชุมอภิปราย แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ “แนวทางสู่การแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเทคโนโลยี สารสนเทศและความรู้ในประชากรผู้สูงวัย และการข้อเสนอแนะในการจัดทำนโยบายสาธารณะด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต การเรียนรู้ของผู้สูงอายุด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ”

ผลจากการประชุมในครั้งนี้ แม้จะยังไม่เห็นแนวทางที่ชัดเจนในการช่วยให้ผู้สูงวัยสามารถเข้าถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สูงวัยในต่างจังหวัดที่โอกาสในการเข้าถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตแทบจะเป็นไปไม่ได้ หรือเป็นศูนย์ แต่ผู้เข้าร่วมประชุมหลายท่านต่างก็ได้ระดมความคิดความเห็นที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิตัลในประชากรผู้สูงวัย โดยมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

๑. กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ควรขยายจำนวนศูนย์การเรียนรู้ไอซีทีชุมชนให้เพิ่มมากขึ้นทั่วประเทศ (รวมถึงการดูแลศูนย์ที่ตั้งแล้วให้มีประสิทธิภาพ) และเพิ่มเป้าหมายในการจัดฝึกอบรมคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตให้แก่ผู้สูงวัยในปี ๒๕๕๓ ให้มากกว่า ๒๐๐ คน เพราะตัวเลขนี้ น้อยมาก ๆ ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้สูงวัยที่ต้องการเรียนรู้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตทั่วประเทศ

๒. การฝึกอบรมอาสาสมัคร ICT ชุมชน หรือหมู่บ้านทั่วประเทศ เพื่อออกไปช่วยสอนหรือแนะนำการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตให้แก่ผู้สูงอายุ (ซึ่งปัจจุบันกระทรวง ICT ได้ริเริ่มดำเนินการไปบ้างแล้วตามศูนย์การเรียนรู้ไอซีทีชุมชนต่าง ๆ)

๓. การส่งเสริมให้ลูกหลานช่วยสอนคอมพิวเตอร์ให้ผู้สูงวัยในครอบครัว ซึ่งเป็นวิธีที่มีค่าใช้จ่ายต่ำที่สุดและมีความยั่งยืน สร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างกันในครอบครัว แต่ปัญหาที่พบคือลูกหลานมักจะมองว่าผู้สูงวัยไม่มีความจำเป็นต้องรู้เรื่องคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ซึ่งทุกฝ่ายจะได้ร่วมมือกันประชาสัมพันธ์เรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง

๔. สำหรับผู้สูงวัยที่มีรายได้พอจ่ายค่าฝึกอบรมคอมพิวเตอร์ได้ ซึ่งอยู่ที่หลักสูตรละประมาณ ๒๐,๕๐๐-๓๐,๕๐๐บาทก็สามารถเข้ารับการฝึกอบรมกับสถาบันหรือหน่วยงานที่จัดฝึกอบรมให้ผู้สูงวัยเป็นการเฉพาะได้

๕. การจัดตั้งมูลนิธิ หรือองค์กรเพื่อขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากองค์กรภาครัฐคล่องแคล่ว เพื่อมาพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงวัยด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เช่น การจัดฝึกอบรม การจัดทำคอมพิวเตอร์ราคาถูกแก่ผู้สูงวัย เป็นต้น

๖. การออกค่าใช้จ่ายหรือจัดฝึกอบรมคอมพิวเตอร์ให้ผู้สูงวัยของสถาบันการศึกษาในช่วงปิดภาคเรียน โดยให้นักศึกษามาเป็นผู้สอน หรือช่วยแนะนำการใช้คอมพิวเตอร์แก่ผู้สูงวัย

๗. การจัดวางโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตราคาถูกให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ซึ่งที่ประชุมก็ฝึกความหวังไว้กับเทคโนโลยี 3G และ Wi-Max ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้ เชื่อว่า หากสิ่งนี้เกิดขึ้นได้ความเหลือมล้ำทางดิจิตัลของประเทศไทยจะหายไปมากพอสมควร พอ ๆ กับการที่ทุกคนสามารถเข้าถึงโทรศัพท์มือถือได้เป็นจำนวนมากในปัจจุบัน

๘. การจัดทำอินเทอร์เน็ตเคลื่อนที่ (Mobile) เคลื่อนที่ไปตามแหล่งชุมชนต่างๆ ในต่างจังหวัด คล้ายกับที่ทำในทวีปแอฟริกา วิธีนี้ก็จะไม่ค่อยได้ผลในระยะยาวเมื่อมนี่ของการจัดเลี้ยงอาหารกลางวัน เพียงหนึ่งมือ แต่ในวันต่อไปก็ไม่มีอาหารให้รับประทานอีก แต่อย่างน้อยก็จะช่วยให้ผู้สูงวัยรับรู้ถึงเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันและประโยชน์ของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

๙. การดำเนินงานโครงการอินเทอร์เน็ตตำบลในอดีตดูเหมือนจะเป็นการลงทุนที่สูญเปล่า เพราะประชาชนไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้เลย เครื่องคอมพิวเตอร์ที่นำไปติดตั้งในแต่ละตำบลก็ขาดการบำรุงรักษา ภาครัฐควรมีการทบทวนและปรับปรุงให้สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้มากกว่าที่เป็นอยู่

๑๐. รัฐควรจัดบริการอินเทอร์เน็ตแบบใหม่ หรือมีค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม เช่น เดิมกับกรณีของไฟฟ้า ประจำ

แม้ว่าความเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ เหล่านี้ จะมีทั้งที่น่าจะเป็นไปได้และยากที่จะเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ แต่อย่างน้อยก็เป็นแนวทางที่จะก้าวต่อไปเพื่อแก้ไขปัญหาความเหลือมล้ำทางดิจิตัลที่มาพร้อมกับยุคสารสนเทศ (Information age) อันเป็นปัญหาที่มีความสำคัญและยิ่งใหญ่ไม่ต่างกับปัญหาความยากจนเลยทีเดียว

ชุมชนเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน ตระหนักถึงความตั้งใจและกระหายในการที่เรียนคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของผู้สูงวัย แม้ชั้มรماฯ จะเป็นเพียงองค์กรภาคประชาชนเล็ก ๆ ที่ไม่มีงบประมาณ แต่เราจะพยายามอย่างที่สุดในการจัดฝึกอบรมคอมพิวเตอร์ให้แก่ผู้สูงวัยที่สนใจ ในหลักสูตรคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเบื้องต้น โดยมีเป้าหมายให้ผู้สูงวัยสามารถใช้งานเว็บไซต์และลีบคันข้อมูลสารสนเทศทางเว็บไซต์ได้ การรับ-ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-Mail) การใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัย และการเลือกซื้อคอมพิวเตอร์และแพ็คเกจเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่เหมาะสม คาดว่าจะใช้เวลาในการอบรมประมาณ ๓ วัน ซึ่งอาจจะขอให้ผู้สูงวัยที่เข้าอบรมช่วยออกค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าอาหารกลางวัน อาหารว่าง และค่าเอกสารคู่มือฝึกอบรม คาดว่าจะจัดได้ในช่วงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ ผู้ที่สนใจติดตามข่าวสารของชุมชน ICT for All ได้ที่ www.ictforall.org ๙

การสืบพยานเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ในคดีอาญา
วิธีการแต่งต่างไปจากการสืบพยานทั่วไป
โดยต้องจัดให้เด็กอยู่ในห้องสืบพยานเด็กแยกต่างหากจากห้องพิจารณา
มีการถ่ายทอดภาพและเสียงไปยังห้องพิจารณา

● ภาพ rd1677.com

การสืบพยานเด็ก ในคดีอาญา

การสืบพยานในคดีอาญาที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี จะต้องดำเนินการตาม ป.ว.อ. มาตรา ๑๓๗ ตรี และ ๑๓๙ จัตวา ซึ่งมีวิธีการแต่งต่างไปจากการสืบพยานทั่วไปโดยต้องจัดให้เด็กอยู่ในห้องสืบพยานเด็กแยกต่างหากจากห้องพิจารณา มีการถ่ายทอดภาพและเสียงไปยังห้องพิจารณาและเป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องแจ้งให้นักจิตวิทยาหรือนักลังคอมลงเคราะห์ทราย

การพิจารณาอายุของเด็กให้พิจารณาในวันเด็กเบิกความ

จะเป็นการประเมินความสามารถทางด้านการ

ขอคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๒๖ กำหนดให้พนักงานอัยการระบุไว้ในคำฟ้อง เพื่อขอให้ศาลใช้กระบวนการพากค้ำและการสืบพยานเด็กเป็นการเฉพาะ

การยื่นบัญชีระบุพยานของพนักงานอัยการอาจจะระบุอายุของพยานในบัญชีพยานด้วยว่า พยานคนใดเป็นเด็ก เมื่อพนักงานอัยการขอหมายเรียกพยานที่เป็นเด็กจะระบุในคำขอหรือยื่นคำร้องต่างหากว่าพยานที่จะขอ拿来สืบนั้นเป็นเด็ก ซึ่งศาลต้องลงสั่งหมายเรียกมีหนังสือเชิญนักลังคอมลงเคราะห์ หรือนักจิตวิทยามาร่วมใน

การพิจารณาในวันนัดสืบพยาน นอกจากนี้ ในกรณีพนักงานอัยการแต่งต่อศาลในวันนัดสืบพยานโจทก์ว่า ใน การสืบพยานนัดหน้าจะนำพยานซึ่งเป็นเด็กมาเบิกความ ศาลอาจสั่งให้มีหนังสือเชิญนักลังค์ลงเคราะห์หรือนักจิตวิทยามาศาล ในนัดหน้าได้

ส่วนการยื่นบัญชีระบุพยานจำเลย มักจะไม่ระบุอายุของพยาน แต่อ้างลังเกตได้จากคำนำหน้าชื่อของพยานและจำเลยมักจะไม่ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีหนังสือเชิญนักลังค์ลงเคราะห์หรือนักจิตวิทยามาร่วมในการพิจารณาในวันสืบพยานจำเลย ดังนั้น ศาลจำเป็นต้องตรวจบัญชีพยานจำเลยและสอบถามทนายจำเลย เพื่อมีคำสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณา ทั้งนี้เพื่อให้การพิจารณาคดีเร็วขึ้น

กรณีมีการบันทึกภาพและเสียงในชั้นสอบสวนและพยานมาศาลเป็นดุลพินิจของศาลว่าจะถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของพยานในชั้นสอบสวนหรือไม่ โดยศาลควรถามโจทก์ก่อนแล้วจึงใช้ดุลพินิจสืบ หากศาลเห็นว่าควรถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การดังกล่าวควรนัดคู่ความทุกฝ่ายให้มาศาลและจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของพยานในชั้นสอบสวนต่อหน้าคู่ความ หลักจากนั้นสอบคู่ความเกี่ยวกับสื่อภาพและเสียงดังกล่าว คู่ความแลงอย่างไรควรบันทึกไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาแล้วให้พนักงานอัยการนำพยานเด็กที่มาศาลเข้าเบิกความโดยเป็นดุลพินิจของพนักงานอัยการว่าจะถามพยานเพิ่มเติมหรือไม่ และเป็นดุลพินิจของศาลว่าจะอนุญาตตามที่พนักงานอัยการขอหรือไม่

กรณีที่มีการบันทึกภาพและเสียงในชั้นสอบสวน แต่ไม่ได้ตัวพยานมาศาล ศาลต้องถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของพยานที่บันทึกไว้ในชั้นสอบสวนต่อหน้าคู่ความ และสอบคู่ความแล้วจดรายงานกระบวนการพิจารณาไว้

ศาลเป็นผู้ถูกฟ้องของ โดยแจ้งให้พยานนั้นทราบประเด็นและข้อเท็จจริง ซึ่งต้องการสืบ

แล้วให้พยานเบิกความในข้อนั้น ๆ หรือศาลจะตามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์ได้ศาลจะถามพยานเองก็ต่อเมื่อเห็นว่าหากไม่ถามแล้วจะทำให้เสียความเป็นธรรม กรณีศาลเป็นผู้ถูกฟ้องไม่จำต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์เข้าร่วมด้วยและเมื่อศาลมีผลแล้วควรจะถูกความคู่ความว่ามีความประسنค์จะถูกคำตามเพิ่มเติมหรือไม่ ถ้ามีให้แจ้งศาลทราบเพื่อศาลจะได้ถามพยานต่อไป หรือหากมีนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์ได้หรือให้คู่ความซักถามถูกคำนั้น หรือถูกติงผ่านนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์ ส่วนใหญ่ศาลจะให้คู่ความเป็นผู้ถูกฟ้องเอง ในกรณีที่ศาลถูกฟ้องผ่านนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์นี้ ศาลอาจจัดให้นักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์ ลากานตนก่อนทำหน้าที่ก็ได้ เพราะกฎหมายก็มีได้บัญญัติให้ต้องลากาน

การบันทึกคำพยานกรณีศาลถูกฟ้องของหรือถูกติงผ่านนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์หรือให้คู่ความถูกฟ้องผ่านนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์ ศาลจะบันทึกไว้ในคำพยาน

การให้พยานเด็กยืนยันตัวผู้กระทำการผิดมี ๔ วิธี

๑. การชี้ตัวผู้กระทำการพยานถ่ายที่พนักงานอัยการจัดเตรียมมา โดยให้พยานเด็กยืนยันว่า พยานถ่ายได้เป็นภาพถ่ายของจำเลย และทำดำเนินกำกับภาพถ่ายดังกล่าว

๒. การชี้ตัวผู้กระทำการผิดโดยผ่านกระจกที่มองด้านเดียว โดยพยานจะมาดูตัวจำเลยพร้อมกับนักจิตวิทยาหรือนักลังค์ลงเคราะห์

๓. กรณีไม่มีห้อง鞫จะจัดให้เด็กชี้ตัวจำเลย โดยมองผ่านช่องที่จัดทำไว้เป็นพิเศษสำหรับมองโดยไม่ให้จำเลยเห็นตัวเด็ก เช่น ปิดประตูฯไว้ที่กระจกเหลือช่องไว้สำหรับมองเห็นในห้องพิจารณา เป็นต้น

๔. ให้เด็กยืนยันผ่านจอบภาพ

การรับรองความถูกต้องของเอกสารในศาล เป็นหน้าที่ของนักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคม สงเคราะห์ที่จะนำเอกสารที่คุ้มครองอ้างถึงสอบทานพยานเด็กตามประเด็นที่คุ้มครองประดิษฐ์จะถูก

การเดินแพชญ์สืบ หากจำเลยตามไปฟังการพิจารณาจะต้องเตรียมอุปกรณ์ โดยมีฉากกัน ระหว่างพยานเด็กกับจำเลยและจะต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์ด้วย

ในกรณีจำต้องลงประเด็นไปสืบพยานเด็กที่ศาลอื่น ศาลต้องจัดรายงานกระบวนการพิจารณาให้ปรากฏข้อความว่า การสืบพยานประเด็นเป็นการสืบพยานเด็กและระบุในหนังสือลงประเด็นด้วย

ศาลรับประเด็น เมื่อได้รับเรื่องมาแล้วจะลั่ง ในหนังสือนำส่งประเด็น ให้มีหนังสือเชิญนักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์เข้าร่วมพิจารณา ในวันนัด

การจ่ายค่าตอบแทนแก่นักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์ ตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนแก่นักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลพ้อง และการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒ ทว พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓ ระบุว่าให้จ่ายค่าตอบแทนแก่นักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์ให้อัตรากนัลคัวร์ลํะ ๕๐๐ บาท ซึ่งหมายถึงว่า ในวันดังกล่าวต้องมีการสืบพยาน และนักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์ได้ปฏิบัติหน้าที่

ในการลั่งจ่ายค่าตอบแทนแก่นักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์ ศาลอาจพิจารณาลั่งจ่ายได้ดังนี้

๑. ลั่งจ่ายในรายงานกระบวนการพิจารณา

๒. นักจิตวิทยาหรือนักลังค์สังคมลงเคราะห์ที่ยื่นคำร้องขอรับเงินค่าตอบแทน

ข้อคิดและมุมมอง **แบ่งปัน สรรสาระ** เพื่อความเข้าใจชีวิต

๑. เมื่อเด็กกำลังเติบโตเป็นวัยรุ่น มีความต้องการเป็นตัวของตัวเองสูง ผู้ใหญ่ที่ไม่เข้าใจและใจแคบมักจะมองว่าเด็กตื้อ
๒. คนเราจิตตกได้เป็นครั้งคราว อาจทำอะไรที่ไม่เหมาะสมได้ การรู้ตัวเองและให้ภัยตัวเอง จึงเป็นสิ่งสำคัญ
๓. คนอกหักไม่อาจตัดความโศกเศร้าได้ด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียว เวลาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเยียวยา
๔. ให้เคารพแนวคิดของผู้อื่นบ้าง เสมือนหนึ่งเป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่ต่างไปจากเราเท่านั้นเอง
๕. กังวล เกินกว่าเหตุ เชื่อมั่น มากเกินไป ล้วนเป็นสิ่งที่เราต้องรู้จักต้นของอยู่เสมอ
๖. ทำไปเพราไม่รู้ ให้อยากกันได้ รู้แล้วยังทำ คือ ความตื้อ
๗. ก่อนที่จะว่ากล่าวถึงนิสัยไม่ดีของลูกนั้น ให้มองตัวพ่อแม่เองก่อนว่า เราเมื่อส่วนหลักดันให้เข้าเป็นชนั้นด้วยหรือเปล่า
๘. ความทุกข์ของมนุษย์ ๑๐๐% เกิดจากการพยายามฝืนความจริงของธรรมชาติ
๙. หากต้องอยู่กับคนที่ไม่เกรงใจกันเลย พูดกับเขาให้น้อยลง เล่นกับเขารather than yelling
๑๐. หากอยากได้อะไร ก็ควรเสียอะไรมบ้าง
๑๑. ถ้าปล่อยให้โลกา เร่งตัวเรา ควบคุมตัวเรา จนเราขาดอิสระภาพ เราก็จะทุกข์ ถ้าเราจะเร่งโลก ควบคุมโลกให้โลกนี้เป็นไปตามความต้องการของเรา เราก็ทุกข์เข่นกัน
๑๒. ความฉลาดอาจหลอกคนได้ ความจริงใจต่างหากที่จะช่วยใจคน
๑๓. การให้ความสำคัญแก่กฎเกณฑ์มากไป ทำให้เราลืมธรรมชาติ ลืมความเป็นจริงได้ง่าย
๑๔. อบรมเป็นตัวกำหนดความคิดความคิดกำหนดพฤติกรรม หากจะเข้าใจพฤติกรรมของคนให้ถูกต้อง จึงต้องอ่านอบรมให้ออก
๑๕. การพยายามทำอะไรทุกอย่างให้ดี การลงลึกอะไร ทุกเรื่องเป็นความโดยเด็ก เพราะว่าเรื่องต่าง ๆ ในโลกนี้มีตั้งหลายเรื่องที่ใช่เราจะรู้มันได้ง่าย และเรื่องอีกหลายเรื่อง ก็ไม่จำเป็นที่ต้องตอบให้ได้ด้วย
๑๖. คุณธรรมลือคุณค่าของมนุษย์ มากกว่าความฉลาด
๑๗. อะไรไร้ค่าตามแต่ แม้ว่ามันจะจริง จะถูกต้อง แต่ถ้าการพูดออกไปบ้าน มันไม่มีประโยชน์มีแต่ผลเสียอย่างพูดตีกัน
๑๘. การขาดความเกรงใจต่อกัน ทำให้เราทะเลกันได้ง่าย การมีความเกรงใจต่อกันที่มากเกินไป ก็ทำให้เราไม่เป็นตัวของตัวเอง
๑๙. ใครที่เขากล้าพูดความจริงกับเราอกรมา นั่นก็เพราะเขามีความเชื่อมั่นว่าเราจะยอมรับเข้าได้
๒๐. การฝึกวินัยให้แก่ลูกนั้นแท้ที่จริงแล้ว เป็นการฝึกวินัยให้แก่พ่อแม่ด้วย

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

เดรัจฉาน เสพสม เดรัจฉาน
ไครเป็นไคร ในภาพนี้ ยอมชี้ชัด

ตามวงค์วน แห่พันธุ์ ครรลองลังสัตว์
และชี้วัด ค่าของตน ... ค่าของคน
น้ำค้าง

๑๘ พ.ย. ๕๙

ดวงตนเอง - ดวงโลก

ส漫นัณฑ์ มีเช่ ส漫นชั่ว
“มนุษย์” กับ “อมนุษย์” แฟกเพ่าพันธุ์
ส漫นัณฑ์ พึงส漫น เสมอคักดี
สรรค์สร้างธรรม สันติสุข...สันติบาล
ส漫นัณฑ์ ใช้ผันผ่าน ส漫นประโยชน์
ช้าจังใจ หมายหยาด ประบารมี
ส漫นัณฑ์ แฟงนัย หมายฉ้อฉล
เร้าหาลส้อย ทรราช เร่งเหมิงเกริม
ส漫นัณฑ์ ส漫นจริง ... ละทิ้งชั่ว
สำนึกผิด พลาดพลั้ง ล้างมลทิน

จึงหน้ามีด ส漫นมัว ไม่เลือกสรร
ยกกระลัน ลดคักดี ส漫นสามารถย์
แจ้งประจักษ์ คักดีมนุษย์ เสมอส漫น
เป็นปราการ คุ้มครอง มองความดี
เอื้อนักโภช ต้องหันที่ ที่หลบหนี
แล้ววิถี คืนบทบาท อำนาจเดิม
ช่อนเลศกล มโนต์มาร ประสานเสริม
พูนพาลเพิ่ม โฉดทราบ ย้ำราคิน
รับโภชทันท์ ชำระตัว หมองมัวสึ้น
หยุดทรายศ แผ่นดิน ณ บัดดล !!!

๗